

22) Anden behandling af lovforslag nr. L 116: Forslag til lov om ændring af lov om banker og sparekasser m.v. og realkreditloven. (Stemmeretsbegrænsninger og ledelsesregler).

Af økonomiministeren (Marianne Jelved).
(Fremsat 10/6 98. Første behandling 11/6 98.
Betænkning 18/6 98. 1 ændringsforslag af økonomiministeren (Marianne Jelved) 19/6 98).

23) Anden behandling af lovforslag nr. L 45: Forslag til lov om ændring af lov om banker og sparekasser m.v., lov om forsikringsvirksomhed og realkreditloven. (Partsbegrebet i den finansielle tilsynslovgivning).

Af Kirsten Jacobsen (FP) m.fl.
(Fremsat 1/4 98. Første behandling 29/4 98.
Betænkning 18/6 98).

24) Anden behandling af lovforslag nr. L 117:

Forslag til lov om ændring af lov om forsyningspligt og visse forbrugerforhold inden for telesektoren, lov om tildeling og anvendelse af nummerressourcer m.v., lov om visse forhold på telekommunikationsområdet, lov om konkurrenceforhold og samtrafik i telesektoren og lov om ændring af lov om konkurrenceforhold og samtrafik i telesektoren. (Beregning af samtrafikpriser m.v.). (Styrket forbrugerbeskyttelse, adgang til indgåelse af tjenesteudbyderaftaler, leje af fysiske infrastrukturstrækninger m.v.). Af forskningsministeren (Jan Trøjborg).
(Fremsat 10/6 98. Første behandling 11/6 98.
Betænkning 19/6 98).

25) Forespørgsel nr. F 16:

Forespørgsel til statsministeren [om situationen i rigsfællesskabet].

Af Peter Skaarup (DF), Kristian Thulesen Dahl (DF) og Poul Nødgaard (DF).

(Forespørgslen anmeldt 2/6 98. Fremme af forespørgslen vedtaget 9/6 98).

Meddelelser fra formanden

Første næstformand (Birte Weiss):

Fra indenrigsministeren har jeg modtaget 7 skrivelser, hvormed ministeren har fremsendt klager vedrørende folkeafstemningen, der blev afholdt den 28. maj 1998, om forslag til lov om

ændring af lov om Danmarks tiltrædelse af De Europæiske Fællesskaber. (Danmarks ratifikation af Amsterdamtraktaten om ændring af traktaten om De Europæiske Fællesskaber og visse tilknyttede akter).

De modtagne klager med bilag er videregivet til Udvalget til Valgs Prøvelse.

Samtykke til behandling

Første næstformand (Birte Weiss):

De sager, der er opført under punkterne 1-5, 10-11, 13-17 og 20-21 på dagsordenen, kan kun med Tingets samtykke behandles i dette møde, men hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg samtykket som givet. (Ophold). Det er givet.

Den første sag på dagsordenen var:

1) Anden behandling af lovforslag nr. L 92: Forslag til lov om ændring af lov om indkomstskat for personer m.v. (personskatteloven), lov om kommunal indkomstskat og skattestyrelsesloven. (Skattejusteringer).

Af skatteministeren (Ole Stavad).
(Fremsat 2/6 98. Første behandling 4/6 98.
Betænkning 22/6 98).

Der var stillet 10 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Sammen med denne sag foretoges:

2) Anden behandling af lovforslag nr. L 93: Forslag til lov om ændring af lov om arbejdsmarkedsfonde med flere love. (Sammenlægning af arbejdsmarkedsfondene m.v.).

Af skatteministeren (Ole Stavad).
(Fremsat 2/6 98. Første behandling 4/6 98.
Betænkning 22/6 98).

Der var stillet 5 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

3) Anden behandling af lovforslag nr. L 94: Forslag til lov om en kommunal og amtskommunal ejendomsværdiskat (ejendomsværdiskatteloven).

Af skatteministeren (Ole Stavad).
(Fremsat 2/6 98. Første behandling 4/6 98.
Betænkning 22/6 98).

Der var stillet 3 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

4) Anden behandling af lovforslag nr. L 95: Forslag til lov om ændring af forskellige skatlove. (Ændringer som følge af lov om en kommunal og amtskommunal ejendomsværdiskat).

Af skatteministeren (Ole Stavad).
(Fremsat 2/6 98. Første behandling 4/6 98.
Betænkning 22/6 98).

Der var stillet 2 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

5) Anden behandling af lovforslag nr. L 96: Forslag til lov om ændring af ligningsloven. (Befordringsfradragjustering for lavindkomster og forhøjelse af beskatningsprocenten for fri firmabil).

Af skatteministeren (Ole Stavad).
(Fremsat 2/6 98. Første behandling 4/6 98.
Betænkning 22/6 98).

Der var stillet 6 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

6) Anden behandling af lovforslag nr. L 110: Forslag til lov om ændring af lov om kommunal udligning og generelle tilskud til kommuner og amtskommuner, lov om kommunal indkomstskat og lov om amtskommunal indkomstskat. (Ændringer som følge af lov om en kommunal og amtskommunal ejendomsværdiskat).

Af indenrigsministeren (Thorkild Simonsen).
(Fremsat 2/6 98. Første behandling 4/6 98.
Betænkning 22/6 98).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagene og ændringsforslagene sattes til forhandling under ét.

Forhandling

Jens Peter Verner (S):

Da regeringen fremlagde pinsepakken til forhandling i Folketinget, var der ikke nogen, der på forhånd kunne afgøre, hvilke partier det var muligt at indgå forlig med. Det var ikke muligt på forhånd at vide, hvilke partier der var villige til at påtage sig ansvaret for disse skattejusteringer og den økonomiske opstramning, som pinsepakken indeholdt.

Den 4. juni havde vi første behandling af de fremlagte forslag. Ved førstebehandlingen blev der fra en række af Folketingets partier givet udtryk for, at det var nødvendigt med et indgreb, der kunne forbedre betalingsbalancen. Der blev udtrykt vilje til forhandling fra en række partier, men alle var også klar over, at der var grænser, som regeringspartierne ikke kunne overskride i de forhandlinger, der forestod.

For Socialdemokratiet er det vigtigt, at det fortsat skal være muligt at fastholde den danske velfærdsmodel, samtidig med at vi afdrager på vores statsgæld, sikrer overskud på betalingsbalancen og har plads til investeringer. Det er den politik, Socialdemokratiet, den socialdemokratiske ledede regering, har fulgt siden regeringsdannelsen i januar 1993, og det var den politik, Socialdemokratiet under valgkampen tilkendegav vi fortsat ville følge, hvis vi efter valget fik mulighed for at danne regering.

Den politik har skabt betydelig fremgang for den danske befolkning, såvel i beskæftigelse som i økonomi, ligesom der er skabt betydelige forbedringer på en række nøgleområder som sundhedsvæsenet, uddannelsesområdet og på det sociale område.

I dag er mange flere beskæftiget med at passe børn, ældre og syge end for tre år siden. Den udvikling ønsker Socialdemokratiet at fastholde. Det var med det udgangspunkt, vi startede forhandlingerne. Under forhandlingerne viste det sig, at det ikke var muligt at nå et forlig med den borgerlige side af Folketinget. Tilbudet til Venstre og til De Konservative om at forhøje værdien af rentefradraget fra de foreslåede 32 pct. til 36 pct., se på kapitalpensionsspørgsmålet og befordringsfradraget samt parkere erhvervsdelen var ikke tilstrækkeligt.

Men Socialdemokratiet måtte afvise kravet om, at der i første omgang skulle ske en halvering af lejeværdien. Vi havde klart og tydeligt

tilkendegivet under valgkampen, at det ikke var vores politik. Det var jo netop den beskatning, ingen ædruelige økonomer kunne komme i tanker om at foreslå afskaffet, som vismand Nina Smith udtrykte det på DR-TV den 2. juni i år. Men som jeg sagde ved førstebehandlingen: Det forhindrer jo ikke politikere i at gøre forsøget.

Forhandlingerne med SF og Enhedslisten havde i langt højere grad en erkendelse af, hvad der er nødvendigt for at holde fast i det økonomiske opsving. Det var en erkendelse af at foretage de nødvendige politiske skridt, også selv om økonomiske indgreb oftest ikke er populære. Det var en klar forståelse for, at det var rigtigt at justere den økonomiske politik for at fastholde den positive udvikling, så der ikke sker en overophedning af det private forbrug, og så der ikke sker en overophedning af dansk økonomi.

Pinsepakken er en opstramning af dansk økonomi, der nedsætter forbrugsmulighederne, men der vil fortsat være plads til en udvidelse af det private forbrug også i det kommende år.

Med de justeringer, der er foretaget under forhandlingerne, bliver der en bedre social balance i det danske skattesystem. Bundskatten sænkes fra 8 til 5,5 pct. Topskatten hæves fra 58 til 59 pct. Dermed bliver der færre, der støder imod skatte loftet og derved får en skatterabat.

Det foreslåede højere bundfradrag på 32.000 kr. inden betaling af mellemskat fastholdes efter aftalen. Derved gives en målrettet lettelse til de laveste arbejdsindkomster. Det øger den økonomiske gevinst ved at arbejde.

Frdrag for renteudgifter og ligningsmæssige fradrag foretages i de kommunale skatter, hvorved skattefradraget får en værdi af ca. 32 pct. Dermed har vi fortsat en af de højeste skatterabatter for renteudgifter i Europa. Med den lave kreditforeningsrente, der er nede på næsten 6 pct., vil det fortsat være billigt at optage lån i forbindelse med køb af egen bolig. Nettorenten vil jo faktisk være nede på 4 pct.

For familier med store renteudgifter er der aftalt en særlig skatterabat, der nedtrappes over 6 år. På samme måde er der aftalt en særlig rabat på store ligningsmæssige fradrag. Lejeværdien ændres til en kommunal ejendoms-værdiskat, der stort set svarer til nettovirkningen af lejeværdien. ATP-opsparringen fastholdes på 1 pct. og vil være med til at øge den private opsparing. Men indbetalingen på 1 pct. til ATP-ordningen vil også bidrage til en forbedret

pension. Realrenteafgiften erstattes af en fast pensionsbeskatning på 26 pct., og aktier i pensionskasser beskattes med 5 pct.

Sidstnævnte beskatning skal ses i sammenhæng med, at loftet for aktieinvesteringer i pensionskasserne, ATP og LD hæves til 50 pct. Det har været et længe næret ønske for pensionskasserne, at man fik denne mulighed for i højere grad at investere i aktier. Det er imødekommet. Det vil give en ny positiv udvikling på pensionsområdet.

Med pinsepakken sker der også en justering af de grønne afgifter for at opnå en bedre balance imellem forbrug og miljø. Uden pinsepakkens justeringer ville det have været nødvendigt med en meget voldsom opstramning ved de kommende finanslovforhandlinger.

Sparekravene skulle formentlig have været i en størrelsesorden på mindst 15 mia. kr. på finanslov 1999. Det ville have betydet væsentlige nedskæringer på en række områder, som for Socialdemokratiet ville være helt uacceptabelt – det, hvad enten det drejer sig om børnepasning, uddannelse, de ældre eller sundhedsvæsenet.

Umiddelbart efter at forliget var forhandlet færdigt, var der i dagspressen mange kritiske røster. Det var især ejendomsmæglerne, der dømte dommedag på boligmarkedet. Det var pensionskasser, der beklagede sig over beskatning af aktier i pensionsdepoterne. Det var A.P. Møller, der blev ført frem som det selskab, der nu skulle særbeskattes af fortjenesten på olieudvindingen i Nordsøen. Men beskatningen vil jo omfatte alle andre selskaber, der udvinder olie. F.eks. Shell og Texaco, der i øvrigt har langt større andel i Dansk Undergrunds Consortium, end A.P. Møller har. Det var jo ikke disse to selskaber, der blev ført frem, på trods af at deres andel udgør 61 pct.

At pensionskasserne får fordel af at hæve investeringsloftet til 50 pct., har ikke fyldt meget i dagspressen, hvorimod reduktionen af de højestlønnedes fradrag på kapitalpensioner fra 59 til ca. 44 pct. har fået megen opmærksomhed. Det har lydt, som om kapitalpensionernes endeligt lå foran. Men det er fortsat meget fordelagtigt at have kapitalpensionsordninger, også uanset at fradragsværdien ændres til 44 pct.

Men som dagene er gået, siden aftalen om pinsepakken blev indgået, er den gode stemning steget. Berlingske Tidende kunne i mandags meddele, at huspriserne ligger fast, at en del af de store ejendomsmæglerne gav udtryk

for, at de ikke forventede en reduktion i huspriserne på grund af pinsepakken. Det er helt andre toner end dem, vi hørte for tre uger siden. Da talte man om et øjeblikkeligt dyk i huspriserne på mindst 18 pct.

I tirsdags kunne Jyllands-Posten afsløre, at tre af landets skrappeste skattefolk ikke mente, at danskerne for alvor behøver at frygte virkningen af pinsepakken. Jyllands-Posten havde arrangeret en 3-timers spørgetime med skatteeksperterne, og som det fremgik af avisen, blev flere af spørgerne glædeligt overrasket over de elementer i pinsepakken, der også ville give fordele.

Med vedtagelsen af pinsepakken bliver der mulighed for at fastholde opsvinget. Vi undgår store problemer med væsentlige nedskæringer i forbindelse med vedtagelsen af finansloven. Vi sikrer lavere beskatning af de laveste indtægter, så det bedre kan betale sig at arbejde. Vi undgår en fortsat overophedning af ejendomsmarkedet. Vi sikrer, at førstegangskøbere af egen bolig ikke bliver udsat for fortsat voldsomt stigende ejendomspriser, som vi har set det sidste år.

Der er faktisk meget at glæde sig over i pinsepakken, også uanset der ikke er tale om en gavepakke, da formålet som sagt også er en opstramning af økonomien. Den danske befolkning ved, at det var nødvendigt. Jeg tror faktisk, at de fleste folketingsmedlemmer har mødt dette spørgsmål: Hvor længe kan det gå, at vi fortsætter med den fart, vi har på nu? Jeg tror, alle har været klar over, at det gik en smule for hurtigt. Derfor tror jeg egentlig, at befolkningen har ventet på de justeringer af vores skattesystem og i vores økonomi, som vi i dag har til anden behandling her i Folketinget.

Fra Socialdemokratiets side skal jeg tilkendegive, at vi kan tiltræde de ændringsforslag, som skatteministeren har stillet, og at vi fortsat støtter de opretholdt hovedforslag, når de kommer til tredje behandling.

(Kort bemærkning).

Flemming Hansen (KF):

Der var meget i hr. Jens Peter Vernersens indlæg, som kunne give anledning til korte bemærkninger, men jeg skal nøjes med at tage fat i hr. Jens Peter Vernersens indledende bemærkninger, hvor han refererer til førstebehandlingen og siger, at ingen kunne afgøre, hvem der ville blive indgået forlig med. Jeg vil nu nok sige, at Det Konservative Folkeparti føler sig temmelig overbevist om, at regeringen

havde besluttet sig for, hvem den ville indgå forlig med.

Derfor vil jeg gerne stille et spørgsmål til hr. Jens Peter Vernersen, og hvis han ikke vil eller kan besvare det, så direkte til skatteministeren: Er det korrekt, eller er det ikke korrekt, at Socialistisk Folkeparti og Enhedslisten var orienteret om planen, før den blev offentliggjort, før de øvrige partier i Folketinget fik noget at vide om planens indhold? Det er et meget, meget enkelt spørgsmål, som jeg beder om, at en repræsentant fra regeringen eller fra den socialdemokratiske folketingsgruppe er venlig at besvare: Var det, eller var det ikke, som jeg beskriver det her?

(Kort bemærkning).

Kristian Jensen (V):

I en passus i den socialdemokratiske ordførertale blev det sagt, at der var et fald i fradraget for kapitalpensioner for de højtlønnede. Jeg ved ikke, om det er gået den socialdemokratiske ordfører hen over hovedet, at det uden for de her tykke vægge faktisk er de lavestlønnede, der sparer op via kapitalpensionen, hvor de højestlønnede har utallige andre muligheder for at spare op til pension.

Faktisk lægger regeringens ændring op til, at for de lavtlønnede kan man nu få et fradrag i kommuner, hvor der er orden i økonomien, på ca. 38 pct., hvorimod der er en afgift på 40 pct. ved udbetaling, altså fratager regeringen nu ca. 2 pct. fra dem, der vælger at spare op.

Hvis man skulle tro på regeringens egne ord om, at de ønsker at fremme opsparingen, er det i hvert fald en forkert vej, og det tyder på, at der har været for meget hastværk og for lidt saglighed i den her pakke.

(Kort bemærkning).

Jens Peter Vernersen (S)

Jeg vil godt fastholde over for hr. Flemming Hansen: Jeg sagde i min ordførertale, at ingen kunne ved førstebehandlingen afgøre, til hvilken side der blev indgået forlig. Der blev forhandlet, og der var mit klare indtryk, at der også havde været mulighed for at indgå forlig med Venstre og med Det Konservative Folkeparti, hvis det var sådan, at man ikke havde været så fastlåst i forhandlingen.

Der er for mig ikke nogen tvivl om, at udgangspunktet i forhandlingen har været det samme, hvad enten vi taler om højrefløjen eller om venstrefløjen.

Hr. Kristian Jensen giver udtryk for, at det er de lavest lønnede, som har kapitalpensionerne. Det kunne hr. Kristian Jensen have fået mere indsigt i, hvis han havde stillet et spørgsmål netop om, hvem det er, der har kapitalpensionerne, og i hvilken grad man opsparer. Det viser sig rent faktisk, at det er de højest lønnede, der har de største indbetalinger til kapitalpensionsordninger. Det er personer, som har en lønindtægt mellem 300.000 og 600.000 kr., der har de virkelig store indbetalinger.

De lavtlønnede har kun meget beskedne indbetalinger. Det kunne hr. Kristian Jensen som sagt have gjort sig bekendt med, hvis det spørgsmål var blevet stillet under udvalgsbehandlingen.

Jeg vil også sige, at dem, som ændringen fra de 58 til 44 pct. kommer til at omfatte, er dem, som har en indtjening på mere end 276.000 kr. Og hvis man har en indtjening på mere end 312.000 kr., er det rigtigt, at så får det fuldt gennemslag.

Jeg vil godt på det bestemteste afvise, at det er de lavest lønnede, der sparer mest op i kapitalpensioner. Det vender præcis den modsatte vej.

(Kort bemærkning).

Flemming Hansen (KF):

Som det kloge menneske, hr. Jens Peter Verner- sen er, er han selvfølgelig klar over, at han ikke besvarede det spørgsmål, jeg stillede. Jeg stillede et spørgsmål til hr. Jens Peter Verners- en, jeg rettede det også til skatteministeren. Nu må jeg så rette det til skatteministeren, når hr. Jens Peter Vernersen ikke ønsker at svare: Er det rig- tigt, at SF og Enhedslisten var orienteret om hovedindholdet, om principperne i pakken, før den blev offentliggjort, før de andre partier i Folketinget fik noget at vide?

Og det er selvfølgelig fuldstændig overflød- igt at sige til en minister, at risikoen ved ikke at sige sandheden fra talerstolen er ganske betydelig, for jeg kender sandheden. Jeg har fået den at vide af medlemmer fra de pågældende partier.

Så jeg vil gerne have, at skatteministeren kommer op og bekræfter, at SF og Enhedslisten var orienteret forud for de andre partier, forud for offentligheden, endda lang tid forud, om indholdet, hovedindholdet, principperne i pak- ken. Det svar må vi have, det må vi have en til- kendegivelse fra regeringen om, inden vi kan gå videre i debatten.

(Kort bemærkning).

Kristian Jensen (V):

At de højest lønnede sparer mest op i kroner og øre, burde være logik for burhøns, så selv hr. Jens Peter Vernersen ikke skulle fremdrage det én gang til. Når jeg ikke har stillet det spørgs- mål under udvalgsarbejdet, skyldes det, som hr. Jens Peter Vernersen også burde vide, at jeg ikke til daglig er medlem af Skatteudvalget, men indsuppleret for at følge et andet lovfor- slag.

Jeg vil bare understrege én gang til, at kapi- talpension er den opsparingsform, hvorunder lavtlønnede sparer op til deres pension. Man finder ingen lavtlønnede, der sparer op under ratepensionsordningen, det er netop de højest lønnede, og det er den ordning, som regeringen åbenbart mener at man fremover skal spare op på, så man derfor ødelægger mulighederne for en lang række småsparere for at spare op til deres egen alderdom. Det synes jeg er beklage- ligt.

(Kort bemærkning).

Jes Lunde (SF):

Nu er det jo korte bemærkninger til hr. Jens Peter Vernersen, vi har. Derfor er det vel natur- ligt at stille spørgsmålene til ham i stedet for til ministeren, som hr. Flemming Hansen gjorde. Så jeg vil da vælge at spørge hr. Jens Peter Ver- nersen, om det ikke er hr. Jens Peter Vernersens indtryk, at det er meget almindeligt, forud for at regeringen lægger større politiske udspil frem – det kan være finanslov, det kan være pinsepakke og sådan nogle ting – at regeringen da orienterer sig i forhold til flere forskellige partier, fornemmer, hvad der er deres grundop- fattelser af tingene, hvilke brikker de har lyst til at arbejde med, hvilke de absolut ikke vil arbej- de med, at det er en hel normal procedure for enhver regering?

Er det ikke hr. Jens Peter Vernersens erfaring, at sådan er det?

(Kort bemærkning).

Jens Peter Vernersen (S):

Jeg vil godt tilkendegive over for hr. Flemming Hansen, så der ikke skal være nogen som helst misforståelse: Det oplæg, som blev fremlagt til førstebehandlingen, var forhandlet, aftalt imel- lem repræsentanter for regeringspartierne. Der havde ikke været andre, der havde bidraget med input til dette oplæg.

Da oplægget lå klart, skal jeg jo ikke have nogen mening om, hvorvidt ministre har talt med Konservative, med Venstrefolk, med SF'ere, med Enhedslisten, med Kristeligt Folkeparti, med CD om indholdet. Jeg kan jo ikke vide, om man har været ovre hos enkelte ministre og fået forelagt et oplæg; det kan kun ministrene svare på. Men jeg kan sige helt præcist, at den socialdemokratiske skattepolitiske ordfører, som har haft oplægget helt fra starten, ikke har haft sådanne møder med nogen som helst andre partier; det må jeg lægge afgørende vægt på.

Hr. Kristian Jensen fastholder, at det er de lavest lønnede, der sparer op. Hvis vi kigger på en lavtlønsgruppe, som tjener op til 200.000 kr., er det rigtigt, at halvdelen af dem har opsparing til kapitalpensioner, men de har kun opsparing af meget, meget små beløb, under 5.000-7.000 kr. om året. Hvis vi tager dem, der ligger i lønklassen 300.000-500.000 kr., er det 80 pct., der har opsparing til kapitalpension – så er det 80 pct., der har opsparing til kapitalpension hr. Kristian Jensen. Og de opsparer næsten fuldt ud det beløb, som der kan opspares.

Det ligger der konkrete oplysninger om, som hr. Kristian Jensen kunne have gjort sig bekendt med, og selv om han ikke er fuldt medlem af Skatteudvalget, er jeg sikker på, at han sagtens kunne have fået et af de øvrige medlemmer fra Venstre til at stille disse spørgsmål, så man kunne gøre sig bekendt med det. Det synes jeg ville have været vigtigt under disse forhandlinger.

Spørgsmålet fra hr. Jes Lunde mener jeg faktisk at jeg har besvaret i det første indlæg.

Peter Brixtofte (V):

Det var tidligere statsminister Jens Otto Krag, som indførte begrebet, at man har et standpunkt, til man tager et nyt. Jeg tror sjældent, at man har haft så mange standpunkter, som er blevet gjort til nye standpunkter, som i forbindelse med denne pinsepakke.

Der er i måneder kommet udtalelser fra regeringen om, at der ikke skulle ske noget, at det var ikke nødvendigt, og at ejerboligerne ikke skulle rammes, at pensionssparerne ikke skulle rammes, og alligevel dementerer man alle sine holdninger og vender rundt og kommer med en pinsepakke, der – uanset at der nu er 200 ændringsforslag – ikke ændrer fundamentalt ved, at der her er tale om et gennemgribende socialistisk indgreb.

Jeg kan se, og jeg kan også forstå, at hr. Frank Aaen er meget glad; det er jo sådan, at hr. Frank Aaen har kæmpet igennem årene også som en Moskvatro kommunist, og dér er det aldrig lykkedes ham at komme igennem med denne her socialistiske politik, men nu er det lykkedes i samarbejde med Det Radikale Venstre.

Dengang hr. Jens Otto Krag lancerede udtrykket, var det, fordi hr. Jens Otto Krag forud for valget i 1966 sagde, at Socialdemokratiet ikke ville samarbejde med SF efter valget; det gjorde man så, og derfor: Man har et standpunkt, til man tager et nyt.

Der var det formildende ved det forløb dengang, at det kun tog 14 måneder, så var det hele i opløsning, og vi fik en stærk liberal, borgerlig regering båret ind af folket. Sådan vil det forhåbentlig også gå denne gang, hvor det røde flertal viser sig. Man kan nemlig ikke holde sammen, når man både skal have godkendt sin politik hos de autonome og blandt de radikale græsrodder.

Til forskel fra dengang er der det væsentlige, at Det Radikale Venstre er med i det røde flertal. Dengang, hvor der var en partileder, der hed Hilmar Baunsgaard, var der tale om en helt anden politik. Det var en politik, som også blev videreført af hr. Niels Helveg Petersen. Men nu er tonen anderledes. Nu er det Det Radikale Venstre, der hånd i hånd med Enhedslistens hr. Frank Aaen fører en gennemgribende socialistisk politik.

Nu er det jo ikke sådan, at Venstre står alene med den vurdering. I søndags i Jyllands-Posten blev der fortalt om en radikal protestudmeldelse, og det er medlem af Det Radikale Venstres erhvervsudvalg, Lars Kalsen, som har meldt sig ud af partiet i protest mod De Radikales stadig tættere samarbejde med venstrefløjen. Og jeg citerer fra Jyllands-Posten:

»Det er et helt igennem socialistisk indgreb. Det Radikale Venstre står ikke længere for en social-liberal profil,« mener Lars Kalsen.

Der er mange gode begrundelser for denne udtalelse, og Lars Kalsen forudser flere udmeldelser af Det Radikale Venstre i protest mod den nye linje.

Så sent som i dag kan vi så igen læse i Jyllands-Posten, at formanden for Det Radikale Venstres boligudvalg, Per Nørnberg, forlader alle tillidsposter i partiet i protest mod pinseforliget. Og jeg citerer, hvad Per Nørnberg udtaler:

»Pinsepakken er på flere afgørende punkter i direkte strid med Det Radikale Venstres boligpolitik. Det står ordret i vores program, at vi skal arbejde for at afvikle lejeværdien af egen bolig, samtidig med at rentefradraget trappes af. Nu aftrapper man rentefradraget og erstatter lejeværdien af en ny kommunal ejendomsskat, som rammer boligejerne økonomisk hårdere, end den gamle lejeværdiskat gjorde.«

Og der kommer yderligere gode begrundelser for, at denne tillidsmand nedlægger alle sine poster i Det Radikale Venstre.

For Venstre er det skuffende at følge den udvikling, fordi Venstre igennem årene mange gange har haft et godt samarbejde med Det Radikale Venstre, senest da vi havde en VKR-regering. Men siden har man jo skiftet partiledelse, og vi må med skuffelse se, at nu hører Det Radikale Venstre tilovre i venstre side af Folketingssalen.

Og hvad er baggrunden? Baggrunden er, at regeringen har soldet overskuddet på betalingsbalancen op. Da regeringen overtog styret efter VK, udgjorde overskuddet på betalingsbalancen over 30 mia. kr. pr. år. Det var flot. Og det var noget, man var nået frem til bl.a. igennem et samarbejde med Det Radikale Venstre, men ikke mindst også sammen med både Centrum-Demokraterne og Kristeligt Folkeparti.

Men dette store, store overskud, som skulle finansiere en afvikling af udlandsgælden, er soldet op. Nu er vi formentlig i en situation, hvor der er underskud, og så skal man gribe ind, fordi man gerne vil prøve at rette op på tingene igen.

Venstre sagde ved førstebehandlingen, at vi er enige i, at der skal rettes op. Vi anerkender tilståelsen fra regeringen, om at man har sat overskuddet over styr, og at der nu er brug for at lave nogle ændringer. Men Venstre er absolut imod, at det er helt bestemte grupper af befolkningen, der skal betale gildet.

I dagens udgave af Børsen er der en flot analyse, som finansministeren sikkert er glad for, hvis han læser den første side. For der står, at »Lykketoft styrer...«, men så skal man også læse anden side med, »... ikke udgifterne.« Og her er en gennemgribende analyse, der viser, at de offentlige udgifter er steget drastisk i forhold til, hvad regeringen har sat sig som mål, og at skatetrykket ikke er formindsket, som man har lovet, men tværtimod er øget.

Og analysen konkluderer, at årsagen til, at det er gået galt med betalingsbalancen, er det

stigende offentlige forbrug. Men i stedet for at tage udgangspunkt i, hvad der er årsagen til, at overskuddet er forsvundet, hiver man alle de gamle ideologiske slagsange frem, anført af hr. Frank Aaen:

Nu vil man have kollektiv trafik og ødelægge privatbilismen. Men det er nu engang ikke sådan, at alle danskere bor ved en S-togs- eller busstation; det er faktisk sådan, at der er mange, der bor ude i landdistrikterne, hvor der overhovedet ingen kollektiv trafik er, og derfor er det utrolig urimeligt, at man ensidigt rammer den private trafik og fremmer den kollektive trafik.

Og man vil ramme ejerbolighederne – ikke alene ved at sænke værdien af rentefradragsretten fra 46 pct. til 32 pct. i løbet af en meget kort årrække, men ved samtidig at indføre en ny ejendomsværdibeskatning, som vil vokse ganske betydeligt i de kommende år.

Det fremgår af den aftale, regeringen har lavet med Kommunernes Landsforening. Der henviser man til, at i de kommende år vil den nye ejendomsværdiskat stige meget mere end udviklingen i indkomstskattegrundlaget. Og det er jo det samme som at sige, at her er nu indført en ny skatteskrue på ejerboligerne, som i hvert tilfælde regeringen har tænkt sig at bruge, sådan at der kommer øgede skatter.

Man rammer også ensidigt den private opsparing. Der er ikke tale om, at man overhovedet kigger på de offentlige pensioner; man kigger alene på de private pensioner. Og man foretager en række løftebrud over for pensionsopsparerne, idet man har lovet, at realrenteafgiften langsomt, men sikkert ville forsvinde i takt med, at realrenten faldt. Det har man lovet meget klart, men alligevel griber man nu ind og indfører en fast beskatning på 26 pct., hvortil kommer, at man foretager et særligt indgreb over for dem, der har valgt at spare op gennem kapitalpensionsordninger.

For Venstre er det afgørende vigtigt, at den enkelte har forskellige valgmuligheder, når det gælder pension: Nogle er interesserede i at have en ratepension og få udbetalt sin pension i et antal forudbestemte rater, andre ønsker pensionen udbetalt på én gang. Og jeg synes, det er forkert, at man nu fra regeringens side griber ind og simpelt hen straffer dem, der har valgt den opsparingsform, der hedder kapitalpension.

For det er jo ikke sådan, at man nu bare kan gå over til en ratepensionsordning i stedet for

kapitalpensionen; det afhænger jo fuldstændig af ens alder, hvordan man kan omveksle en sådan ordning, og derfor er det et urimeligt indgreb over for de mennesker, der har disponeret i tillid til de gældende regler.

Herudover skal erhvervslivet straffes. For man har lovet, at selskabsskatten skulle sættes ned, og den nedsættelse skulle så finansieres af en række ændringer i opadgående retning. Men nu gennemfører man kun skatteskærperne, mens selve nedsættelsen af selskabsskatten bortfalder.

Hertil kommer, at hvis man ser på afgifterne, så er der en stor del af afgifterne, omkring 600-700 mio. kr., som alene forøger erhvervslivets omkostninger. Og her er det, regeringen rammer fuldstændig skævt i sit indgreb, for det, der er hovedårsagen til, at det går dårligt med betalingsbalancen, er ud over den store vækst i den offentlige sektor det, at erhvervslivet har mistet markedsandele. For overskuddet kunne have været langt større, hvis ikke industrien havde mistet markedsandele overalt som følge af, at konkurrenceevnen er blevet ødelagt.

Og så gør man det endnu værre ved at lægge yderligere afgifter ovenpå og forringe afskrivningsreglerne og uden at gennemføre den letelse af selskabsskatten, som man havde stillet i udsigt.

Derfor må jeg konkludere, at også på dette punkt har hr. Frank Aaen fået sine ønsker opfyldt. Ja, for det er næsten for socialistisk for hr. Jes Lunde fra SF, kan jeg tænke mig, når jeg nu kender hans synspunkter.

Og så er kronen på værket selvfølgelig, at hr. Frank Aaen også har fået gennemført et indgreb over for aktionærerne, dem, der investerer i aktier: De skal nu have en særskat på 5 pct. Og hele begrundelsen for aktieafgiften lå i, at man ville nedsætte selskabsskatten, og derfor mente regeringen, at man godt kunne retfærdiggøre en aktieskat. Men nu nedsætter man ikke selskabsskatten, men indfører bare aktieafgiften.

Så vi kan ikke på nogen måde have sympati for denne socialistiske politik.

Og hvis man kigger på en række elementer i pakken med ændringer, er der jo også sket det, at beskattningen af den sidst tjente krone nu går i vejret, idet man forhøjer skatteloftet. Og den ekstra bruttoskat på 1 pct., som kun skulle være en midlertidig pensionsopsparing, bliver nu en permanent bruttoskat, for de beløb, der indbetales, er forskellige, men alle modtager det sam-

me beløb ved udbetalingen, og det er det samme som en skat.

Så nu får vi altså en bruttoskat på 9 pct. i stedet for 8 pct., et skatteloft på 59 pct. i stedet for 58 pct. og en ejendomsværdibeskatning, som er langt hårdere end lejeværdibeskatningen, samtidig med at vi får en kraftig reduktion af rentefradragsretten.

Alle mennesker, som har et transportproblem og derfor skal bruge en bil, bliver ramt, og de, der har firmabiler, og som har et hårdt arbejde og slider for at skaffe ordrer hjem til det danske erhvervsliv, skal selvfølgelig også have en større skat. Det er jo også noget af det erhvervsvenlige, som Det Radikale Venstre har fået med.

Og kapitalpensionen bliver ramt hårdt, og man foretager en øget beskatning af de mennesker, der har små renteindtægter.

Man øger erhvervsskatterne, og man griber ind i adgangen til generationsskifte ved at forringe reglerne – med det resultat, at et af Danmarks store, pragtfulde firmaer, Lego, kan komme i store vanskeligheder i fremtiden. Og man truer samtidig A.P. Møller, fordi det også dér er faldet venstrefløjens for brystet, at der er nogen her i landet, som arbejder for at skaffe landet valutaindtægter, sådan at andre kan forbruge dem.

Gennemført socialistisk er denne pakke!

Venstre var parat til et samarbejde, og Venstre var enig i, at der skulle et indgreb til, for overskuddet var soldet væk, og selv om det var nogle andre, der havde soldet det væk, ville vi alligevel godt være med til at betale regningen.

Men det forudsatte, at vi fik en aftale, som gik i en helt anden retning end det, som vi nu kan se. Og det er også det, som Venstre vil arbejde for at gennemføre, så snart vi har muligheder for det.

For det første ønsker vi at forbedre erhvervslivets konkurrenceevne, og det vil sige, at vi vil af med mange af de byrder, der er lagt på erhvervslivet, bl.a. ved det her indgreb, og det vil vi, fordi vi mener, at man skal producere sig ud af vanskelighederne. Og vi skal give erhvervslivet sådanne vilkår, at det kan konkurrere med udlandet.

Vi ønsker, at der igen bliver bedre muligheder for at spare op til pension; vi synes, det er positivt, at mennesker vælger at prøve at pensionere sig selv. Og vi vil arbejde for, at det igen kan betale sig at investere i erhvervslivet, og vi vil arbejde for, at det kan betale sig at have

langt til arbejde og alligevel få dækket sine transportomkostninger.

Vi vil i det hele taget arbejde for, at det bedre kan betale sig at yde en indsats, og den politik vil føre til et rigere samfund og et større erhvervsgrundlag – det erhvervsgrundlag, som bærer hele velfærdssamfundet, som betaler hospitalerne, den offentlige service og indkomstoverførslerne. Det er vores politik.

Regeringen har valgt en anden vej, den socialistiske vej, hvor det gælder om at genere erhvervslivet, genere pensionsopparerne og genere den private ejendomsret. Hr. Frank Aaen jubler, men det danske folk græder!

Første næstformand (Birte Weiss):

Dette indlæg har givet anledning til en række korte bemærkninger fra hr. Aage Frandsen, hr. Morten Helveg Petersen, hr. Jacob Buksti, hr. Jens Peter Vernersen, fru Elisabeth Arnold, hr. Jes Lunde og hr. Frank Aaen. Først hr. Aage Frandsen.

(Kort bemærkning).

Aage Frandsen (SF):

Hr. Peter Brixtofte er liberalist. Jeg er socialist. Men for at vi ikke skal gå helt galt i byen med hensyn til, hvad vi diskuterer, synes jeg, det er vigtigt at holde sig klart, hvad det vil sige at være liberalist, og hvad det vil sige at være socialist.

Kan hr. Brixtofte virkelig mene, at det, der laves her, er socialisme? Det her er et stykke fordelingspolitik, hvor man flytter nogle penge fra nogle mennesker til nogle andre. Er det socialisme i sig selv?

Det, man lavede med skattereformen i 1986, kombineret med kartoffelkuren, var jo strengere i den forbindelse, og så må det jo have været ikke bare rødt, men »ægte rødt«, så må det virkelig have været socialisme.

Jeg synes, vi skal bruge ordene rigtigt. Liberalisme er en række ting omkring økonomisk frihed og politisk frihed. Socialisme, som jeg står for, er også frihed på det politiske område, men det er et styret marked, og det er noget med dispositionsret og ejendomsret osv.

Fordelingspolitik kan man være tilhænger af på forskellig vis, også som liberalist, i hvert fald som socialliberal, og jeg opfatter hr. Brixtofte som en, der inden for partiet Venstre går ind for en fordelingspolitik i socialliberal retning.

Jeg synes, vi skal holde fast på begreberne, men gerne i forhold til kartoffelkuren i 1986, for

den må have været endnu mere socialistisk end det her.

(Kort bemærkning).

Morten Helveg Petersen (RV):

Først og fremmest skal jeg selvfølgelig kvittere for al den opmærksomhed, hr. Peter Brixtofte tildeler Det Radikale Venstre, og for hr. Brixtoftes store interesse for de radikale tillidsfolk. Og det er selvfølgelig noget, der varmer, at det ikke kun er os i folketingsgruppen, der interesserer os for den slags forhold, men at man også gør det helt inde i partiet Venstre. Det er jo kun glædeligt.

Men den store ideologiske båltale troede jeg egentlig vi havde overstået med sankthansaften i går, og jeg skal undlade at kommentere hr. Brixtoftes ideologiske udsving og blot stille et enkelt spørgsmål: Kan hr. Brixtofte bekræfte, at hvis der havde været forhandlingsvilje hos Venstre, kunne selskabsskatten have været nedsat allerede med pinsepakken?

(Kort bemærkning).

Jacob Buksti (S):

Ja, man skulle jo næsten tro, det var 1. maj, når man hører budskabet fra Venstres ordfører: De røde kommer, socialisterne har taget over. De røde lejesvende, vismændene, de førende økonomer og de førende skatteeksperter, f.eks. professor Michael Møller fra Handelshøjskolen – der findes vel ikke nogen rødere og mere socialistiske typer her i landet af værste hr. Frank Aaen-støbning! Man bliver helt rørt, må jeg sige.

Men det, jeg egentlig godt kunne tænke mig at høre, er: Hvor er det liberalistiske svar så? Hvor er liberalismen henne, hvor er modstykket til det her? For det var jo meget interessant, at borgmesteren fra Farum var i stand til at komme med fire anvisninger på, hvad Venstre vil, men det eneste, han glemte, var det, som han mente var hele løsningen, nemlig offentlige besparelser.

Hvor er det, de offentlige udgifter stiger, og hvor er det, Venstre mener at der skal skæres?

(Kort bemærkning).

Jens Peter Vernersen (S):

Hr. Peter Brixtofte kritiserede Socialdemokratiet for at lægge sin politik frem og forsøge at få den gennemført. Og det er næsten lykkedes et hundrede procent.

Hvad var det, Venstre ville have gjort i de første 100 dage, som man annoncerede i valgkampen op til valget? Hvad var det for nogle nedskæringer, man ville have taget fat i på det tidspunkt? Dét har vi ikke hørt meget om.

Det er rigtigt, at der er flere beskæftiget i den offentlige sektor i dag end tidligere, nemlig med at passe de gamle, med at passe børnene og med at passe de syge. Er det dér, Venstre vil reducere, skære ned? Er det det, det går ud på? Skal man tilbage til 1993?

Vi spurgte om det ved førstebehandlingen, og vi har spurgt om det igen nu. Så det må være på tide, at vi får et svar.

Og så må jeg også sige, at hvis hr. Peter Brixtofte mener, at de forslag, vi har fremsat og forhåbentlig får vedtaget, er socialisme, så tror jeg, hr. Brixtofte tager meget fejl, og så tror jeg, hr. Brixtofte i stedet skulle konstatere, at det er det, der er nødvendigt for at holde dansk økonomi på sporet, så det ikke går lige så rivende galt, som det gjorde midt i firserne.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Også jeg er da lidt bæret over den interesse, som hr. Peter Brixtofte endnu engang viser Det Radikale Venstre. Men så vil jeg blot minde om, at midt i alle de historiske citater af Jens Otto Krag glemte hr. Peter Brixtofte den berømte Baunsgaarddoktrin: »Det vigtigste er ikke, hvem man samarbejder med, men hvad man samarbejder om.« For det er præcis det, dette forlig viser:

I 1985 blev der foretaget en meget drastisk skattereform, som var meget brutal over for boligejerne, og den havde som deltagere Venstre, De Konservative, Centrum-Demokraterne, Kristeligt Folkeparti, Socialdemokratiet og Det Radikale Venstre.

I 1993 var der en ny skattereform, som var mildere over for boligejerne, og som førte en del af beskattningen fra arbejde over til grønne afgifter, og deltagerne var Centrum-Demokraterne, Kristeligt Folkeparti, Socialdemokratiet og Det Radikale Venstre.

Og nu har vi i 1998 en ny skattereform, som viderefører den linje, og deltagerne er Socialistisk Folkeparti, Enhedslisten, Socialdemokratiet og Det Radikale Venstre.

Ingen kan beskyldte Det Radikale Venstre for at skifte linje i hele denne række af skattereformer, for vi har faktisk, tilfældigvis sammen med Socialdemokratiet, været deltagere i de

sidste tre skattereformer, og det er vi godt tilfredse med. Det er den linje, vi har ført.

I det radikale skatteprogram, som blev vedtaget så sent som i februar i år, gik vi ind for, at skatten på fast ejendom skulle forhøjes, og det er da klart, at det er der nogle af vores tillidsfolk som ikke synes er morsomt, og det er fuldstændig logisk, at nogle af dem vil protestere mod det, men det er altså noget af det, der er blevet gennemført ved denne skattereform.

Jeg synes, det er fuldstændig logisk, at det er gået, som det er gået, og vi er godt tilfredse med de forslag, der er til behandling i dag.

Og til sidst vil jeg blot sige, at brede forlig selvfølgelig har deres fordele, det er klart, for de giver stabilitet i det politiske billede, men man kan altså ikke helt se bort fra indholdet, og set med radikale øjne er indholdet i det her forlig godt.

(Kort bemærkning).

Jes Lunde (SF):

Jeg har såmænd også siddet og spekuleret på, hvad det nu er i denne pakke, der berettiger til, at den bliver kaldt gennemført socialistisk, for hr. Aage Frandsen har jo helt ret i, at det ikke kan være det med nedsættelsen af rentefradraget, for med hensyn til det var Schlüterregeringen jo meget mere brutal i 1986, så det kan ikke være det.

Kan det så være det, at vi nu giver skattelettelser til de laveste indkomster? Er det dér, socialismen ligger? Men dér må man vel sige, at også Venstre under valgkampen talte om at give skattelettelser til de laveste indkomster. Man sagde ganske vist ikke, hvor pengene skulle komme fra. Vi siger, at skal man give til de laveste, må man nødvendigvis tage fra de højeste – pengene vokser jo ikke på træerne – men jeg ved ikke, hvor Venstre har tænkt sig at få pengene fra, hvis det ikke er den omfordeling, man vil foretage. Så det kan vel heller ikke være dér, Venstre har den store indvending.

Så er det måske det, at med hensyn til kapitalpensionen bliver direktørens indbetalinger nu ligestillet med kassedamens, så de får samme fradragsværdi. Det er måske i virkeligheden dér, socialismen ligger: at vi med sådan nogle regler foretager en ligestilling og fjerner den fidus, der har været for dem med de store indkomster.

Eller også er det den del af erhvervslovgivningen, hvor vi fjerner en række spekulationsmuligheder i forbindelse med tynd kapitalise-

ring og lovfæster armslængdeprincippet osv. Det er måske dér, det ligger.

Hvis dét er tilfældet, synes jeg til gengæld, det er et meget tyndt grundlag, hr. Brixtofte udtaler sig på. Og jeg synes, det er lidt sølle, hvis det eneste grundlag, Venstre nu har tilbage i skattepolitikken, er forsvaret for skattefiduser, og hvis det er dér, skellet mellem liberalisme og socialisme går, men måske – lad os høre nærmere om dét.

(Kort bemærkning).

Frank Aaen (EL):

Jeg vil bare indledningsvis sige til hr. Peter Brixtofte, at hvis det virkelig havde været Enhedslistens politik og hvis det var mig, der havde lavet hele denne her pakke, var det altså ikke blevet til så beskeden en omfordeling, som det nu er tilfældet; så var det blevet helt anderledes skarpt over for nogle af dem, der stadig væk har store skattefiduser, og som stadig væk tjener styrtende med penge uden at røre en finger, bare fordi de ejer nogle aktier eller ejer et stykke jord. Det var blevet ganske anderledes, kan jeg berolige hr. Peter Brixtofte med.

Men grunden til, at jeg tog ordet, var i virkeligheden, at jeg hørte hr. Peter Brixtofte sige, at Venstre godt vil være med til at betale prisen for et indgreb, for det passer jo ikke; Venstre vil jo ikke betale prisen. For alt det, som hr. Peter Brixtofte sagde heroppe, var jo, at det, der rammer personer som Venstres ordfører, hr. Peter Brixtofte, altså alt det, der rammer de virkelig højtlojnnede her i samfundet, det vil hr. Peter Brixtofte jo ikke være med til.

Det hele gik jo ud på, at han netop ikke ville betale, og at det igen skal være nogle andre, der skal betale, og det må jeg sige var skuffende. I hr. Peter Brixtoftes indlæg var der ikke ét eneste konkret forslag om, hvad Venstre ville have gjort. Kunne vi ikke få bare lidt at vide om, hvad der ville have været Venstres politik?

(Kort bemærkning).

Peter Brixtofte (V):

Jeg synes, det bedste ved det her indgreb – hvis man overhovedet skal se noget positivt i det – er, at befolkningen nu har fået øje på, at der er en forskel, og at det ikke er ligegyldigt, hvordan man stemmer, at der er forskel på, om man stemmer på Venstre og de andre borgerlig-liberale partier, eller man stemmer på de socialistiske partier. At Det Radikale Venstre så er ovre i den gruppe, kan vi kun være dybt skuf-

fede over. Men der er forskel, og der er stor forskel.

Når det gælder socialismen, er jeg ikke nær så stor en ekspert som hr. Frank Aaen, som har studeret den hele sit liv. Og til de andre fra den side, som ikke helt kan huske, hvad den går ud på, kan jeg sige, at jeg synes, de skal spørge hr. Frank Aaen, for det har han helt tjek på. Og når hr. Frank Aaen med et stort smil siger, at han ikke fik det hele igennem, og at han godt ville være gået videre, er det garanteret rigtigt nok, men man er kommet et langt skridt ad den vej.

Når man er liberal, går man ind for den private ejendomsret og for privat opsparing, og man går ind for, at det kan betale sig at investere i erhvervslivet, og at erhvervslivet skal have ordentlige vilkår. Når man er socialist, så bekæmper man erhvervslivet, og man bekæmper den private opsparing og bekæmper ejerboligerne og ønsker sig flere skatter.

Der er en klar forskel på at være liberal og at være socialist, og den forskel er kommet klart til udtryk i denne pinsepakke, og det betyder forhåbentlig, at vælgerne vågner op og opdager, at det ikke er ligegyldigt, om de stemmer eller ej.

(Kort bemærkning).

Frank Aaen (EL):

Det står nogenlunde klart, at Venstre vil forsvare alle de velbærgedes fordele og de penge, der er i de velbærgedes lommer; det har jeg forstået. Det, jeg ikke har forstået, fordi vi ikke har hørt et ord om det, er, hvad Venstre vil gøre. Hvad er Venstres forslag til et indgreb? Hvem skal betale? For det er ikke hr. Peter Brixtofte, kan jeg forstå, men hvem skal så betale?

Det blev sagt så flot heroppefra, at Venstre godt vil være med til at betale prisen. Hvad for en pris, og hvordan skal der betales?

Hvis det ikke er de rige, der skal betale, synes jeg, befolkningen har krav på at vide, hvem der så skal, og det må da være muligt at få bare en antydning af et svar fra hr. Peter Brixtofte på, hvor regningen så skal sendes hen.

(Kort bemærkning).

Aage Frandsen (SF):

Jeg synes, det er lidt af en træls diskussion, hr. Peter Brixtofte nu er ansvarlig for, for i sine svar svarer hr. Brixtofte overhovedet ikke. Og jeg synes, det er træls – sådan siger vi i Jylland – at en person som hr. Brixtofte fremstiller socialisme på én måde og liberalisme på en anden måde, når jeg går ud fra, at hr. Brixtofte ved, at

det er notorisk forkert. Og jeg har så megen respekt for mine modstandere, at jeg fremstiller deres synspunkter korrekt, mener jeg selv, og jeg kunne ikke drømme om at lave sådan en karikatur af liberalismen, som hr. Brixtofte gør af socialismen.

Så beder jeg om at få besvaret bare ét spørgsmål: Det, der blev lavet med skattereformen i 1980'erne, kombineret med kartoffelkuren, var det ikke barskere over for boligejerne end det, der laves nu, ja eller nej? Og hvis det er et ja, var det så ren socialisme? Kan hr. Brixtofte se det fuldstændig håbløse i påstanden?

(Kort bemærkning).

Jacob Buksti (S):

Venstres ordfører understregede, at det her indgreb viser, at der er en forskel, en stor forskel. Og Venstres ordfører sagde også, at det var ren socialisme, og det er jo meget betryggende for alle i befolkningen, for så har socialdemokratisk politik i hvert fald ikke haft nogen som helst virkning noget sted i det her århundrede, hvis den definition på socialisme, hr. Peter Brixtofte bruger, gælder.

Men så er det, hr. Peter Brixtofte siger, at med hensyn til socialisme har vi en sand ekspert her i salen, nemlig hr. Frank Aaen, og så spørger jeg: Er hr. Peter Brixtofte en sand ekspert i liberalisme? For hvis dét er tilfældet, vil jeg gerne have et svar på det spørgsmål, jeg stillede: Gælder Venstres 100-dages-plan stadig, eller har Venstre et standpunkt, til man tager et nyt?

Gælder den stadig? Er det 30-35 mia. kr. i skattelettelser, 300 mio. kr. om dagen de første 100 dage, juleaften og hele året? Og hvor skal pengene komme fra, hvor skal der spares? Hvad er det for nogle offentlige udgifter, der er for høje? Kan vi ikke få bare en antydning? Er det kun Copy-Dan-afgifterne, som man nævnde under valgkampen, der er for høje?

(Kort bemærkning).

Jes Lunde (SF):

Nogle gange kan man godt overveje, om det kan betale sig at tage ordet imod hr. Peter Brixtofte, for det er jo ikke, fordi hr. Brixtofte lytter meget til, hvad man siger. Men man er nødt til det, når hr. Brixtofte fremstiller det sådan, at socialisme er at bekæmpe ejerboliger og at bekæmpe erhvervslivet osv.

Så jeg er nødt til at sige, at det har hr. Brixtofte altså misforstået, for jeg er ikke specielt

optaget af at bekæmpe ejerboliger, og jeg er ikke specielt optaget af at bekæmpe erhvervslivet. Jeg mener faktisk, at det er nødvendigt at have et erhvervsliv i Danmark, som har gode arbejdsvilkår, sådan at det kan tjene penge, skabe beskæftigelse og styrke betalingsbalancen osv. Og derfor er vi i SF meget optaget af iværksætterkulturen og af at få flere virksomheder op at stå og meget optaget af, at der er fair vilkår. Og jeg er helt sikker på, at den pæne procentdel af SF's folketingsgruppe, som er selvstændige erhvervsdrivende, ville være meget kede af det, hvis vi pludselig slog ind på at bekæmpe erhvervslivet, og det gør vi ikke.

Det er en socialismeforskrækkelse fra forrige århundrede, vil jeg tro, hr. Brixtofte kører rundt i, og jeg håber, at hr. Brixtofte vil bruge sommerferien til at blive lidt klogere på, hvordan verden har udviklet sig i de sidste hundrede år.

(Kort bemærkning).

Jens Peter Vernersen (S):

Der var intet svar fra hr. Peter Brixtofte, ikke ét eneste svar på de spørgsmål, vi har stillet. I stedet var der en række nye floskler og nye ideologiske påstande, ikke andet.

Og når jeg hører hr. Peter Brixtoftes svar, tror jeg faktisk ikke, at hr. Peter Brixtofte har sat sig ind i substansen i de forslag, der foreligger; jeg tror faktisk, hr. Peter Brixtofte har haft mere travlt med at se fodbold. For hvad angår erhvervsskatten, var og er oplægget fortsat en lavere erhvervsskat, og det kan man da under ingen omstændigheder påstå er erhvervsfjendtligt.

Det er rigtigt, at der foreslås ændringer i afskrivningsloven, så de værste vildskud fjernes, men set under ét er det dog ikke en forringelse for erhvervslivet, det her drejer sig om.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Det offentlige forbrug har soldet betalingsbalancen op, sagde hr. Peter Brixtofte.

Nej, det offentlige forbrug er, som det offentlige forbrug skal være; det private forbrug har soldet betalingsbalancen op: biler, huse, nybyggeri, rejser, alt det, der indikerer, at nu går det fremad, nu er der flere, der er kommet i beskæftigelse, og nu er der flere, der har en fast indtægt. Det er det, der er steget, og det er det, vi sætter en let fod på bremsen for med denne skattejustering.

Og hr. Peter Brixtofte leverer jo ikke selv noget som helst svar på, hvor det så er, Venstre vil spare, og hvad det er for et offentligt forbrug, der efter Venstres mening er gået for vidt. Men når hr. Peter Brixtofte ikke selv vil svare, vil jeg gerne levere et bidrag:

At de gamle mennesker i Viborg Kommune nu selv skal betale for deres rengøring – det er en typisk kommune i provinsen, hvor formanden for socialudvalget er fra Venstre – er det den slags besparelser, Venstre vil have som kompensation for det frygtelige socialistiske indgreb, der er foretaget her.

Og jeg vil gerne have et ordentligt svar; ellers må vi jo selv digte det.

(Kort bemærkning).

Peter Brixtofte (V):

Nu kom der jo et eksempel fra Viborg Kommune, hvor der er en socialdemokratisk borgmester, så jeg vil ikke komme ind på dét konkrete eksempel, men der er jo mange andre eksempler på, hvordan man kan nedbringe den offentlige sektors udgifter, hvis man bærer sig fornuftigt ad.

Det er faktisk sådan, at Finansministeriet har lavet bøger, hvor man direkte anviser, hvordan man kan nedbringe de offentlige udgifter. Så det er bare om at leve op til det og gennemføre beslutningen. Man kan f.eks. gennemføre en udlicitering af opgaverne, sådan at man får konkurrence om at udføre tingene bedst og billigst for den offentlige sektor. Det giver færre udgifter og en bedre effektivitet. Man kan f.eks. lave et bedre arbejdsmarked, som er mere effektivt, hvor man kan sikre sig, at alle kan komme i arbejde, i stedet for at der er en hel masse, som slet ikke står til rådighed, men som stadig væk får milliarder i indtægter fra den offentlige. Så man kan lave mange ting, hvis man vil.

Og jeg havde faktisk også den overbevisning, at Det Radikale Venstre havde et kritisk syn på den offentlige sektor og også ville være med til at øge effektiviteten i den offentlige sektor i stedet for bare her og nu at modsætte sig det alternativ, som Venstre står for.

Vi har fremlagt et helt konkret finanslovpålæg, og der kan man se milliard for milliard, hvordan besparelserne fremkommer. Vi har peget på en række principielle ting, som skal gennemføres. Vi vil have mere valgfrihed i den offentlige sektor. Alt det vil vi, fordi vi vil have

begrænset den offentlige sektor i forhold til i dag.

Det er da helt acceptabelt, at nogle har en anden mening. Det var bare min opfattelse indtil for nylig, at Det Radikale Venstre var enig med regeringen.

Jeg bliver spurgt om meget, men har kun følgende at sige om 1986-indgrebet, som man er ude efter. Man spurgte, om det også var et socialistisk indgreb: Der var da også socialistiske elementer dengang. Det var jo derfor, at man lavede et forlig. Socialdemokratiet var med. Man må se 1986-indgrebet i en helhed, hvor man også tog fat på den offentlige sektors udgifter og fjernede dyrtidspensionerne på arbejdsmarkedet. Det var altså en helhed, hvor man sørgede for at forbedre konkurrenceevnen for erhvervslivet, og hvor man prøvede at stoppe udgiftsvæksten i den offentlige sektor, samtidig med at man greb ind over for det private forbrug. Derfor var der en helhed dengang. Der er ingen helhed nu. Det er kun et ensidigt indgreb vendt mod den private opsparing.

Første næstformand (Birte Weiss):

Vi tager så den sidste runde af korte bemærkninger, og det er først hr. Frank Aaen.

(Kort bemærkning).

Frank Aaen (EL):

Man kan jo blive nøjsom, så jeg er nødt til at sige tak for svaret. Nu fik vi at vide, at et af Venstres forslag er privatisering og mere privatisering og endnu mere privatisering. Nu kan man jo selvfølgelig spørge sig selv, om det er en løsning på de problemer, der er i økonomien, men det var da et svar.

Et andet svar – det var lidt mere utydeligt – var at henvise til finanslovsforslagene. Der er jo ikke så mange danskere, der lige kan huske, hvad V og K foreslog under finansloven. Jeg husker noget af det, bl.a. at alle udgifter, der gik til at gøre det bedre for miljøet, skulle skæres ned, at det skulle være dyrere at uddanne sig, at der skulle være en lang række besparelser på arbejdsmarkedspolitikken.

Når hr. Peter Brixtofte siger, at vi skal have et bedre arbejdsmarked, hvad betyder det så? Hvem går ikke ind for et bedre arbejdsmarked? Man er jo nødt til at oversætte for befolkningen, hvad det går ud på. Et bedre arbejdsmarked betyder i en liberal filosofi hårdere vilkår for de arbejdsløse.

Så er vi vel i virkeligheden ved kernen: Forskellen mellem det, vi står for, og det, hr. Peter Brixtofte står for, er, at vi tager en lille bitte smule fra dem, der har allermest, og giver til dem, der har mindst. Hr. Peter Brixtoftes politik går ud på at tage fra dem, der har mindst, og give til dem, der har mest.

(Kort bemærkning).

Jens Peter Vernersen (S):

Kravet fra kommunerne var jo bestemt ikke, at der skulle være mindre forbrug. Kravet fra kommunerne var, at man fortsat skulle have midler til at have en ordentlig service over for de ældre, have et ordentligt sundhedsvæsen, have en ordentlig børnepasning, have ordentlig uddannelse.

Hr. Peter Brixtofte siger, at vi skal udlicitere, og at det er løsningen på det hele. Der er jo ingen kommuner, der forhindres i at udlicitere, heller ikke Venstrekommuner, men gør de det? Det var måske noget, vi skulle lovgive om her i Folketinget for at hjælpe hr. Peter Brixtofte.

Lad mig i øvrigt give et eksempel på udlicitering: Så sent som først på ugen hørte jeg, at man havde haft en licitation i Viborg Amt, hvor amtet havde vundet fire vejarbejder over private virksomheder på samme forudsætninger, samme betingelser, samme kalkulationer. Er der noget som helst, der tyder på, at det nu forholder sig, som hr. Peter Brixtofte tilkendegiver omkring udlicitering?

Lad mig så lige sige: Det, det drejede sig om ved finanslovforhandlingerne i oktober sidste år, var at lade 8 mia. kr. tilflyde erhvervslivet og fjerne 8-10 mia. kr. fra uddannelser og arbejdsmarkedet. Så enkelt var det.

(Kort bemærkning).

Jacob Buksti (S):

Jeg synes stadig væk, at det er lidt fattigt det svar, vi får på spørgsmålet om, hvor det er, Venstre mener, at man kunne lave noget, som matcher det indgreb, der her er tale om. Det er jo det, der er udgangspunktet.

Venstre har sagt, at man mener, at der skal gribes ind. Så får man en masse antydninger om udliciteringer og privatisering og et bedre arbejdsmarked. Er det sådan, at Venstre tror, det hjælper på det korte sigt, eller er der andre svar?

Og jeg vil gerne høre hr. Peter Brixtofte, om man ikke er enig i, at dér, hvor de offentlige udgifter stiger, er på ældreområdet og på dag-

institutionsområdet, det er på sygehusområdet, og det er på folkeskolen. Er det dér, man vil spare? Kan vi ikke bare få en antydning af, om det er dér? For hvis det ikke er dér, så vil jeg gerne høre, hvor man så vil hente de her 30-35 mia. kr., som man har annonceret, hvis man ellers har sit standpunkt endnu.

(Kort bemærkning).

Aage Frandsen (SF):

Jeg tror, man må sige, at hr. Brixtofte og jeg ikke er helt enige om, hvad socialisme er for noget. Når hr. Brixtofte ligefrem kan sige, at der var et element af socialisme i skattereformen i 1986, har jeg svært ved at genkende det.

Jeg tror, vi ved lejlighed skal have en diskussion om liberalisme og socialisme, og så vil jeg bede hr. Brixtofte forberede sig på samme måde, som jeg under alle omstændigheder har gjort, nemlig ved at læse de bøger, der findes af liberalister. Hr. Brixtofte skal tvinges til at læse bøger af socialister, for ellers kan vi ikke få en ordentlig diskussion.

Så vil jeg også bede hr. Brixtofte om at forholde sig til det, der nu foregår rundt omkring i kommunerne. Det er jo ikke kun i Viborg, det sker også i andre kommuner. Det er rigtigt, at det ikke kun er, fordi der sidder slemme Venstremænd, for der sidder også slemme Socialdemokrater og laver det.

Det er jo en konsekvens af, at man nu vil spare i den offentlige sektor. Det vil jeg godt have hr. Brixtoftes kommentar til, og så nytter det ikke bare at svare med udlicitering. Er det Venstres vej, at vi må skære ned i den offentlige sektor? For så går det altså ud over de gamle. Hvis de overhovedet kan løfte røret på en telefon, kan de selv løse problemerne. Er det hr. Brixtoftes måde på samme måde, som det er hr. Ulrik Wilbeks måde at gøre det på?

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Hr. Peter Brixtofte er stadig væk ikke kommet med nogen konkrete beskrivelser af, hvor det er, han vil spare på de offentlige udgifter. Det er der flere andre end mig, der har været oppe og taget korte bemærkninger til.

Jeg vil blot sige, at Det Radikale Venstre ikke er imod udlicitering. Vi deltager gerne også på kommunalt plan og på amtsligt plan i udlicitering af opgaver, og vi har intet imod udlicitering, hvis blot de, der stiller opgaverne, får kvalitet for pengene.

Og jeg vil gerne spørge hr. Peter Brixtofte: Er der noget som helst i dette udspil, som vi behandler i dag, der forhindrer kommunerne i at udlicitere? Nej, det er der ikke. Er der noget som helst, der forhindrer den offentlige sektor i at rationalisere, i at lave tingene mere effektivt? Nej, det er der ikke. Der er intet, der forhindrer dette. Derfor kan det sagtens lade sig gøre at have offentlige besparelser, samtidig med at man har en fornuftig skattepolitik, og det er det, der er på tale her.

Første næstformand (Birte Weiss):

Hr. Peter Brixtofte, og vi går derefter videre i ordførerrækken.

(Kort bemærkning).

Peter Brixtofte (V):

Det er jo sådan set rart, at vi en gang imellem har en principiel diskussion. Så kan vi være enige eller uenige om, hvordan socialismen forstås, men der er ikke nogen tvivl for Venstre om, at for os er det socialismen, når den er fjendtlig over for privat opsparing, erhvervslivet, folk, der ejer noget, folk, der investerer. Det er der ikke nogen tvivl om.

Vi arbejder for det modsatte. Vi ønsker mere privat opsparing. Vi ønsker, at folk ejer deres egne boliger og selv gør noget ved tingene. Vi ønsker, at det kan betale sig at arbejde og tjene penge. Vi ønsker, at det kan betale sig at investere i erhvervslivet. Vi ønsker, at det kan betale sig at gøre noget for andre, sætte tingene i gang og få flere arbejdspladser, få mere produktion, så vi kan få et bedre velfærdssamfund. Det er, hvad vi står for.

Der er det, at vi er uenige, og det er da en ærlig sag. Så er det jo også i orden, at vi stemmer forskelligt, og det er ikke nogen overraskelse for mig, at hr. Frank Aaen og SF og Socialdemokratiet ligger på den linje. Skuffelsen kommer først, når vi taler om Det Radikale Venstre, som vi havde opfattet også havde en liberal holdning til visse dele af samfundsudviklingen.

Vi har fremlagt et spareprogram. Det er jo endda sådan, at Det Radikale Venstre er meget utilfredse med nogle af vores sparepunkter, f.eks. at vi vil spare på ulandsbistanden – det er adskillige milliarder. Sådan er der andre punkter, man er utilfreds med.

Man skal ikke sige, at vi ikke er kommet med finansiering, for det er vi. Man kan sige, at man ikke er enig med den finansiering, vi er kommet

med – det er en anden sag – men man skal ikke komme og sige, at vi ikke har en finansieringsplan som alternativ til skatteforhøjelser.

Så henviser hr. Jens Peter Vernersen til KL-aftalen med hensyn til udlicitering. Der står faktisk i KL-aftalen, at man opfordrer til, at der gennemføres udlicitering. Det, der er grundlæggende vigtigt at erkende for Folketinget, er, at man godt kan få en bedre offentlig service for de samme penge, eller at man kan få en bedre offentlig service for færre penge, hvis man øger effektiviteten i den offentlige sektor.

Det er faktisk det, Max Bæhring sagde så flot onsdag den 3. juni, 3. sektion side 8 i Berlingske Tidende, hvor han siger:

»Men det er forkert af regeringen at øge skatetrykket på mellemindkomsterne. I stedet bør det offentlige udvise samme effektivitet, som konkurrenceerhvervene er nødt til«.

Hvor er det dog godt sagt, og det er det, vi skal bruge kræfterne på. Vi skal rationalisere den offentlige sektor, så vi kan løse alle serviceopgaverne for færre penge.

Første næstformand (Birte Weiss):

Hr. Flemming Hansen som ordfører.

Flemming Hansen (KF):

Jeg forstår på den hidtidige debat, at det er hele pinsepakken, vi behandler på en gang, og det synes jeg også er rigtigt. Det er jo næsten umuligt at skille alle uhyrlighederne fra hinanden; det hænger jo på en eller anden måde sammen. Vi har i øvrigt også den storpolitiske debat i morgen til at samle op, og den vil formentlig også koncentrere sig lidt om pinsepakken.

Jeg vil godt indledningsvis vende tilbage til de korte bemærkninger, hvor jeg naturligvis fuldstændig respekterer formandens ret til at afbryde. Vi fik derfor ikke behandlet spørgsmålet om, hvem der var orienteret på forhånd, helt færdigt. Og dog, det er ikke helt rigtigt, for hr. Jes Lunde tog jo ordet og bad regeringen bekræfte, om ikke det er meget almindeligt, at regeringen orienterer sig til forskellig side forud for de egentlige forhandlinger. Jeg tror, at det var sådan, at hr. Jes Lunde sagde det. Det er også rigtigt, det er helt normalt, det har borgerlige regeringer naturligvis også gjort.

Men her er situationen bare den, og det er det, jeg gerne vil skære fuldstændigt ud, så det står klart for hele den danske befolkning, at denne orientering havde regeringen kun givet til venstre side i salen, til SF og Enhedslisten.

Det synes jeg står fast, og jeg synes, at det er godt, at vi får det på det rene, inden vi fortsætter andenbehandlingen – i hvert fald for Det Konservative Folkepartis vedkommende.

Ser vi på indgrebet, har vi diskuteret det meget. Det er rigtigt, at det under førstebehandlingen blev sagt både af minister og ordfører, at alle havde den indstilling til forhandlingerne, at man i hvert fald ikke fjernede sig fra hinanden. Nej, den fjernelse fra hinanden skete hos finansministeren meget, meget vel hjulpet af økonomiministeren.

Det er rigtigt, at der var varslet et indgreb i forbindelse med folketingsvalget. Der var ingen, der skjulte, at der kunne blive behov for et indgreb, men man sagde ikke noget om, hvor stort det var. Det gør man jo sjældent inden et indgreb. Men når der er tale om en opstramning af denne kategori kombineret med en skattereform, var det vel nok mere, end de fleste af os havde ventet. Og når man ser de seneste tal, hvor det private forbrug i sidste kvartal er faldende og det offentlige forbrug er stigende, ja, så kan man jo lægge det sammen og se, hvorfor dette indgreb er så nødvendigt.

Man kan vel roligt sige, at det indgreb, vi nu er ved at gennemføre, er udtryk for den største venstredrejning i dansk politik i nyere tid. Vi ved, at Det Radikale Venstre ville sådan, og derfor blev det sådan.

Jeg havde glæden, og det var helt bevidst for en gangs skyld, desværre, at lukke op for DR2 for en 14 dages tid siden, fordi jeg så, at der var et program med hr. Frank Aaen og den politik, som hr. Frank Aaen står for. Det var et glimrende program, der viste kommunismen i Danmark og kommunismens fald, som ikke var et fald, men som helt klart er udtryk for, at den fortsætter i Folketingssalen og i dansk politik under betegnelsen Enhedslisten.

Det var så sent som i 1989, vi så hr. Frank Aaen stå ude på Slotspladsen og agitere som kommunist. Nu er han altså parlamentarisk grundlag for regeringens meget, meget betydelige indgreb, der rammer alle danskere.

Jeg synes blot, at vi skal være enige om, at sådan er det. Det er regeringens gode ret at sige, at de ønsker den linje i dansk politik. Regeringen har valgt side. Så er der desværre omkring 3 ½ år til, at befolkningen får lejlighed til endnu en gang at svare på: Er det den retning, den danske befolkning ønsker, at Danmark skal gå? Jeg tror det ikke, men det har

regeringspartierne jo besluttet sig for, at det skal være.

Den første strømpil på, om det vil fortsætte, får vi jo, når vi allerede i løbet af august måned går i gang med finanslovforhandlingerne. Vi er meget spændt på, om man vil fortsætte med venstre side i salen. Vi vil i Det Konservative Folkeparti ikke blive overrasket.

I det følgende vil jeg koncentrere mig lidt om grupper af lovforslag i pinsepakken. Man kan jo ikke komme 21 lovforslag igennem på en gang.

Om boligernes situation vil jeg sige, at dette indgreb er udtryk for en væsentlig opstramning. Den nye ejendomsværdiskat er måske det, jeg er allermost bekymret for, for det er et livsfarligt instrument i hånden på en socialdemokratisk regering. Det er bare at skrue på hanen, og det er Socialdemokratiet og åbenbart også Det Radikale Venstre nu engang verdensmestre i. Det har flere aviser udtrykt sig om. Jeg tror, Politiken i søndags som en overskrift havde, at det, vi har set her med ejendomsværdiskatten, kun er en begyndelse. Når dertil lægges den forskel imellem generationerne, man nu lægger op til, synes jeg, at boligdelen af pinsepakken er udtryk for en meget, meget betydelig opstramning.

Ser vi på pensionerne, og dem vil jeg gerne koncentrere mig om et stykke tid, ændrer regeringen i beskatningen af indbetaling på kapitalpension. Det betyder, at det ikke længere kan betale sig at bruge ordningen. Regeringen forventer selv – det har den sagt i et svar til Det Konservative Folkeparti under vores forhandlinger – at indbetalingerne falder med omkring 6 mia. kr. En tredjedel af indbetalingerne falder altså bort. Det må siges at være et meget optimistisk skøn, når skattefordelen reduceres fra 18 til 4 pct., samtidig med at bruttoskatten stiger til 9 pct. Realrenteafgiften fastfryses, og pensionsopsparernes aktiegevinster beskattes hårdere. Det er en ordentlig en på én gang, må man sige.

Regeringen har vist, at intet er helligt for regeringen på pensionsområdet. Hvordan kan pensionsopsparerne så vide, at regeringen ikke senere vil ændre beskatningen ved udbetalinger? Det hjælper jo ikke, at regeringen afgiver løfter og garantier. Regeringen kan jo bare løbe fra de løfter, som den har gjort før. Man kan roligt sige – og det hører man jo i befolkningen – at befolkningen har mistet tilliden til pensionsopsparing efter dette indgreb. Jeg forstår det godt. Det bekræftes i dag i Berlingske Ti-

dendes Erhverv, hvor formanden for Pensionsmarkedsrådet, Kirsten Fjord, siger i overskriften:

»Regeringen kan have flere gode grunde til at gribe ind i dansk økonomi for øjeblikket. Men den spænder ben for sig selv på opsparingsområdet og gør pensionsmarkedet endnu mere forvirrende for danskerne«.

Jeg fortsætter citatet, formand, længere inde i artiklen, hvor hun siger:

»Pinsepakken hjælper ikke ligefrem til at skabe et større engagement og større interesse for pensionsopsparingen. Når man hele tiden ændrer beskatningsreglerne på pensionsområdet, får det nogle konsekvenser for folks syn på opsparingen«, siger Kirsten Fjord, formand for Pensionsmarkedsrådet.«

Det er glædeligt at se – man kan også sige, det er sørgeligt at se – at Kirsten Fjord er fuldstændig enig med Det Konservative Folkeparti på det område. Dette er et alvorligt hug imod pensionsopsparing. Sandheden er jo, at regeringen og venstrefløjen ikke bryder sig om, at folk får noget ud af at spare op. Derfor skal kapitalpensionsordningen aflives.

Det er også derfor, tror jeg, at realrenteafgiftssatsen skal fastfryses på 26 pct. Regeringen påstår, at det nærmest ikke betyder noget, for realrenteafgiften vil alligevel stabilisere sig omkring 26 pct. Hvis det ikke betyder noget særligt, kan man jo undre sig over, at regeringen er så opsat på at gennemføre et så upopulært forslag.

Sandheden har PFA Pension beskrevet for os andre i en henvendelse i hvert tilfælde til Det Konservative Folkeparti. PFA Pension siger, og det har andre pensionselskaber også sagt, at realrenteafgiften ville falde til omkring 17 pct. i år 2005, hvis regeringen ikke greb ind. Samtidig pålægges en 5-pct.-skat på aktieafkast i pensionskasserne. Alene for PFA Pension vil den ekstra skat beløbe sig til 940 mio. kr. i år 2005. Da PFA siger til os, at de dækker omkring 10 pct. af markedet, vil den samlede ekstraskat i år 2005 alene det år være omkring 9-10 mia. kr.

Jeg synes, at alle har krav på at få at vide, at det er omfanget af den del af pensionsindgrebet. Kapitalpensionen er en helt anden, som er nok så mærkbar og vel også mere gennemskuelig.

Så henvender jeg mig til specielt Socialdemokratiet omkring ATP-opsparingen. Når regeringen ikke ønsker, at folk skal tjene ved at spare

op, ja, så må man i stedet tvinge folk til, at det ikke kan betale sig. ATP-ordningen bliver nu permanentgjort, og den bliver stærkt, stærkt socialiseret.

Vi havde sidste år en aftale om, at det var en 1-årig aftale, og det lykkedes De Konservative og Venstre at få gennemført, at de beløb, man indbetalte, gik ind på ens eget navn i ATP. Opsparingen er nu i stedet for blevet en forhøjelse af bruttoskatten til 9 pct., som bruges til opbygning af endnu en fond, hvor indbetalerne ikke får deres penge ud, men blot får et fast beløb, som er ens for alle, uanset indbetalingerne. En ægte socialistisk model, som Socialdemokratiet og De Radikale åbenbart er så begejstret for. Det minder faktisk i betænkelig grad om Den Sociale Pensionsfond, hvor man indbetalte til medfinansiering af folkepensionen.

Jeg tror, at Forbrugerombudsmanden med rette ville gøre indsigelse mod regeringen, hvis ATP-indbetalingen, som det er tilfældet, sælges under betegnelsen »opsparing«. Det er falsk varebetegnelse. Der er tale om en ekstra skat, og en meget stor del af befolkningen vil ikke se deres egne penge igen.

Den sidste del af pakken er et spørgsmål om erhvervsdelen. Hr. Peter Brixtofte har sagt det så udmærket – det kan ikke siges meget bedre – at der er tale om en meget, meget betydelig opstramning over for erhvervslivet.

Vi kan bare tage bilbranchen. Bilbranchen har to gange været i deputation og fortalt om, hvordan de bliver ramt. Man lægger op til, der sker en vis lettelse, men når man kan forrente pengene, man har tilgode, med 10 pct., er det nu også en helt god forretning for skatteministeren, tror jeg. Ser vi på LEGO, som også var i deputation, må man sige, at de kan risikere at blive ramt usædvanlig hårdt. Der er for andre virksomheder sket en del lettelse i forhold til regeringens oprindelige intention.

Man hører af og til som konservativ og i hvert fald som konservativ erhvervsmand denne sætning: Det er lige fedt, om vi har en socialdemokratisk eller en borgerlig regering.

En af de gode ting ved denne pakke – det er måske det eneste gode – er, at den sætning kommer vi med garanti ikke til at høre mere.

Regeringens sande ansigt er gået op for befolkningen, og i dag ved alle, at der er fantastisk forskel på, om vi har en borgerligt ledet eller en socialdemokratisk ledet regering i dette land.

Første næstformand (Birte Weiss):

Derefter er der en række korte bemærkninger. Fru Elisabeth Arnold, hr. Jens Peter Vernersen, hr. Jacob Buksti, hr. Morten Helveg Petersen, hr. Aage Frandsen og hr. Frank Aaen.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Hr. Flemming Hansen indledte sin tale med endnu en gang at fremhæve det selvvalgte martyrium, som V og K har pålagt sig her i disse forhandlinger: Der er ingen, der vil lege med dem, der er ingen, der vil forhandle med dem, og de har ikke fået noget at vide, og andre har fået noget at vide før dem.

Det er ikke til at holde ud at høre på. Venstre og De Konservative fik budet. Venstre og De Konservative ville ikke være med. Sådan var det jo.

Vi har vidst, og alle har vidst igennem lang tid, at den skattereform, der er i gang i øjeblikket, udløber med udgangen af dette år. Vis-mændene har anbefalet et let tryk på bremsen gennem længere tid. Forarbejderne til den skat-tejustering, der er foretaget nu, har været omtalt intensivt i pressen igennem længere tid. Der er intet, der kan komme bag på Venstre og De Konservative i det her.

Men virkningen skal selvfølgelig være der, og den virkning med trykket på bremsen ønskede De Konservative ikke at være med til.

Det, der bliver gennemført nu, er meget tæt på den radikale skattepolitik, som blev vedtaget i februar måned, lige før valget blev udskrevet, og som vi sandelig havde problemer med at gå ud i valgkampen med, fordi der var skattefor-højelser, som var upopulære.

Skulle vi nu sige nej til at gennemføre vores egen skattepolitik, blot fordi de, der leverede stemmer hertil, havde en gal farve rent politisk set?

Nej, vi går ikke ind for diskrimination i Det Radikale Venstre. Vi gennemfører vores politik med dem, der vil lægge stemmer til.

(Kort bemærkning).

Jens Peter Vernersen (S):

Det kan ikke længere betale sig at spare op i pensioner – nu hørte vi det igen – specielt i kapitalpensioner.

De, som ændringen får en betydning for, er dem, som tjener mere end 275.000 kr. De får en reduktion i statstilskuddet fra 58 pct. til 44 pct.

Det kan vel ikke være rigtigt, at det kun kan betale sig at lægge fra til sin pension, hvis det er med så betydelige statssubsidier. Er det ikke mere rimeligt, at man laver en ordning, der rammer nogenlunde ens, så det ikke bliver Kvindeligt Arbejderforbunds medlemmer, kassedamerne osv., der kommer til at betale for, at de mest velstillede får store pensionsformuer?

Det synes jeg, men jeg forstår på hr. Flem-ming Hansens indlæg, at det synes han bestemte ikke. Det er jo det, det rent faktisk drejer sig om.

Og lad mig så sige om de henvendelser, der har været fra PFA Pension: Dem betragter jeg, og det tror jeg egentlig også, hr. Flemming Hansen gør, som et partsindlæg, hvor de selv-følgelig varetager deres interesser. Der bliver jo ikke sagt meget om, at de også får en fordel af nu at kunne investere 50 pct. i aktier imod 40 pct. tidligere.

Det bliver heller ikke tilkendegivet, at det også ville være en fordel for pensionskasserne, hvis selskabsskatten kom ned på 26 pct. Det var Det Konservative Folkeparti jo rent faktisk imod, idet de ikke ville være med til forliget.

(Kort bemærkning).

Jacob Buksti (S):

Jeg kan forstå på denne debat med både hr. Flemming Hansen og tidligere med Venstres ordfører, at det, der er galt, er, at fjendebillederne bryder sammen. Når gammelkommunisterne stiger ned fra barrikaderne, så er det med at få dem derop igen, for ellers passer det ikke.

Det er den skinbarlige socialisme. Det er den største venstredrejning i dansk politik i nyere tid, sagde hr. Flemming Hansen. Så er det da betryggende eller måske med en lidt nervøs anelse, at man kan konstatere, at også De Kon-servative har flirtet med kommunismen her. For hvad med realrenteafgiftens indførelse? Hvad med kartoffelkuren? Hvad med skattereformen fra 1986, som gik ud over husejerne? Ja, jeg spørger bare.

Men det, som egentlig bragte mig op, var hr. Flemming Hansens omsorg for pensionsopsparerne. Jeg vil bare høre hr. Flemming Hansen, om hr. professor Michael Møller fra Handels-højskolen i København, som vel er en, som ken-der til det her, også hører til den dér gammel-kommunistiske brigade, når det er sådan, at han til Radioavisen i søndags udtaler:

Det er stadig væk en bedre forretning at spa-re op til sin alderdom gennem en pensionskasse end det er at spare op privat.

Og videre siger han:

Jeg anser det grundlæggende for at være en sund og fornuftig ting, at man gør kapitalpensioner mindre gunstige. For vi har haft en lang periode, hvor vi så det, man kan kalde Ebberød Bank. Det var så gunstigt at spare op i en kapitalpensionsordning, at der var folk, der gik ind og lånte penge i banken til 12 pct., satte dem ind i banken til 6 pct., og ikke desto mindre var det en vældig god forretning, simpelt hen på grund af de bizarre skatteregler, man havde. Denne tåbelighed er nu blevet fjernet, og det er selvfølgelig trist for bankerne, der får noget mindre at lave, men samfundsøkonomisk er det en fremragende ting.

(Kort bemærkning).

Morten Helveg Petersen (RV):

Blot for at ramme en pæl igennem nogle af de myter, som flourer heroppefra: Det Radikale Venstre udformede et skattepolitisk program, som vi gik til valg på i marts måned. Og vi fik tæv på det. Det var ikke lige populært det hele. Det kan ikke komme som nogen overraskelse for hr. Flemming Hansen, at det, vi behandler her i dag, langt hen ad vejen også er udtryk for radikal politik.

Så det korte af det lange er, at vi ikke er blevet socialister over night, om jeg så må sige. Jeg er blevet kaldt mange ting i mit liv, men socialist hører dog til sjældenhederne.

Pointen er, at indgrebet og justeringen er stram, social og grøn, og det er også langt hen ad vejen radikal skattepolitik, så lad være med at slå os i hartkorn på den måde.

(Kort bemærkning).

Aage Frandsen (SF):

Hr. Flemming Hansen sagde, at noget af det bedste, der er sket i den her forbindelse – man skal også se lyspunkterne – var, at nu kunne man se, at der var forskel på, hvilken regering det var, om det var en socialdemokratisk ledet regering eller det var en Venstre-Konservativ ledet regering. Ja, det er da helt klart, sådan er det da.

Jeg tænker også med gru på, hvad der ville være sket, hvis vi havde fået et flertal, hvor V og K var i regering, med alle de milliarder af kroner, der skulle kastes ud. Jeg tror i virkeligheden ikke rigtig, at V og K havde gjort det. Jeg tror, at man havde taget et nyt standpunkt, for det andet kunne ikke lade sig gøre.

Jeg lagde også mærke til, at hr. Flemming Hansen var inde på det der med socialisme, ikke så meget som hr. Brixtofte – om det så skyldes, at hr. Flemming Hansen er bedre teoretisk funderet end hr. Brixtofte, tør jeg ikke sige – men der var så alligevel noget om socialisme, og det var omkring ATP-ordningen.

Hr. Flemming Hansen mente, at det nok var lidt tvivlsomt, om man kunne kalde det en opsparing; det var nok mere en skat. For min skyld gerne. Jeg er ikke så sart med hensyn til, om det er det ene eller det andet, for man kan godt diskutere, om det her kan kaldes en opsparing.

Men er det socialisme, at man betaler ind i forhold til det, man har, og at man får det solidarisk udbetalt? Hvis det er socialisme, er folkepension jo også socialisme. Vi indførte den i 1956, også med konservativ støtte, og vi har i hvert fald ikke afskaffet den siden. Men altså igen: Hvad er socialisme? Er den slags her socialisme?

(Kort bemærkning).

Frank Aaen (EL):

Det er jo lige før, at Folketingets formand burde gribe ind over for en debat, der kører på et emne, som slet ikke er på dagsordenen, for der er sådan set overhovedet ikke socialisme på dagsordenen.

Jeg vil sådan set anbefale V og K at rejse en forespørgselsdebat til statsministeren, der skal hedde: »Hvad kan statsministeren oplyse om det socialistiske indhold i regeringens politik?« Og så kunne vi jo i en sådan forespørgselsdebat komme lidt mere til bunds i stedet for det her småpjanker, som det bliver til under korte bemærkninger. Det vil vi meget gerne deltage i. Så skal man få at vide, hvad det går ud på.

Så vil jeg gerne have at vide fra De Konservatives ordfører: Hvad er De Konservatives bud på, hvad der skal til? Det hørte vi ikke et ord om, ikke ét ord. Vi fik nogle klare meldinger om, at De Konservative vil forsvare, at direktøren, der sparer op, skal have 20 pct. oven i betalt af skatteyderne, mens kassedamen, der sparer op, ingenting skal have. Det er jo en klar melding. Det er til at forstå.

Jeg kan forstå på De Konservative, at man vil forsvare, at aktionæerne i en stor virksomhed skal have lov til at beholde deres aktiegevinst skattefrit. Det er da også en melding, der er til at forstå, at man vil forsvare de riges rettighe-

Men hvad vil De Konservative ud over at kritisere det, vi andre har lagt frem?

(Kort bemærkning).

Flemming Hansen (KF):

Det er en meget ubehagelig tendens fra Præsidiets side, at man får ti spørgsmål, og så skal man bare besvare dem sådan. Nu har jeg fået at vide, at jeg har tre minutter, men det kan godt være svært for almindeligt begavede mennesker at holde tingene adskilt. Jeg kunne godt lide dengang, vi fik lov til at svare efter tre korte bemærkninger.

Med hensyn til hr. Frank Aaens spørgsmål – nu starter jeg så bagfra – om en forespørgsel om det socialistiske indhold: Dér er jeg sikker på at hr. Frank Aaen ikke skal være bekymret. Det vil i høj grad indgå i den store debat i morgen, og så er statsministeren jo til stede. Så jeg er helt sikker på, at hr. Frank Aaen ikke skal være spor nervøs.

Hr. Aage Frandsen har en meget interessant betragtning om ATP og om, hvad der er socialisme og den slags ting. Det er naturligvis fuldstændig rigtigt, at vi indbetaler vores skat og vi indbetaler med en forskellig værdi afhængig af indkomsten. Det synes jeg er rimeligt, og det synes Det Konservative Folkeparti er rimeligt.

Det, der er forskellen her, er jo, at vi her taler om en tvungen opsparring. Man kalder det en bunden opsparring, ligesom den man indførte sidste år, og vi skal have den, fordi forbruget er for stort, siger man. Det kan man så sætte spørgsmålstejn ved. Jeg kan i hvert fald garantere hr. Aage Frandsen for, at salget i mine butikker har ikke været for stort i denne måned. Det lover jeg for. Men forskellen er jo, at det er en tvungen opsparring, og så er det da naturligt, at når man selv sparer op, så får man sine penge igen, og det er jo dér, vandene skiller.

Vi synes sådan set, at det er rimeligt, at man fortsætter den tvungne opsparring, hvis det kan dokumenteres, at det er nødvendigt – og det har regeringen jo i en eller anden grad gjort – men problemet er, at man ikke får det tilbage, som man har opsparet. Man får noget af det tilbage, nogen får endda mere tilbage, og nogen får betydelig mindre. Det er dér, hvor det efter min opfattelse adskiller sig fra skattesystemet, fordi vi er ovre i den rene socialisme. Og det synes jeg altså er svært at komme udenom.

Hr. Buksti taler også om pensionsopsparing og henviser til en professor Michael Møller. Det er jo det pragtfulde ved de mange professorer,

vi har: Man kan altid finde en, man kan bruge og citere. Jeg citerede også fru Kirsten Fjord før. Vi kan altid finde nogen, der passer ind i vores systemer. Og dér er et meget begavet menneske som hr. Buksti jo dygtig til at finde lige nøjagtig det der.

Men at sige, at det her ikke hæmmer opsparringen, det er i hvert fald ikke korrekt. Det kan enhver se. Man behøver sāmænd bare at være gået ud af 5. klasse for at kunne se, at når man lægger så kraftige afgifter på opsparringen, så hæmmer man naturligvis opsparringen. Det er altså økonomi for børn.

Fru Elisabeth Arnold har nogle interessante betragtninger. Fru Elisabeth Arnold er åbenbart enig i, at man har forhandlet til den ene side først, og at man reelt var færdig med at forhandle, og så spiller vi martyrer osv., siger fru Elisabeth Arnold noget om. Det er jo ikke rigtigt. Vi har fået bekræftet, at regeringen ikke alene har orienteret sig, den har forhandlet til venstre side, og det var jo også interessant, at da vi først havde forladt forhandlingsbordet, fordi vi ikke var ønsket mere, så tog det vel kun en lille times tid, og så var forliget færdigt. Og så hurtigt indgår man altså ikke et forlig, hvis man ikke er meget, meget godt forberedt.

Så siger fru Elisabeth Arnold, at man vel ikke kan have noget imod, at De Radikale går ind for at gennemføre en radikal skattepolitik. Nej, det er helt naturligt, og det er fru Elisabeth Arnolds fornemste opgave her på Christiansborg. Det er så det, der er gennemført. Det er godt i retning af socialisme. Vi siger tak for kaffe.

(Kort bemærkning).

Jens Peter Vernersten (S):

Tidligere var det sådan, at man ikke mindst med konservativ hjælp nedgjorde det at have opsparring i ATP. Jeg troede egentlig, at den holdning var ændret. Jeg troede egentlig og ikke mindst med en tidligere konservativ finansminister som leder af ATP, at der var kommet en forståelse for, at det faktisk var en meget fornuftig opsparring, og at det var en forståelse, der også rakte ind i konservative rækker. Men jeg kan høre, at når vi skal have den ideologiske debat, så holder det alligevel ikke. Jeg tror, at det her for mange mennesker er et kærkomment tilskud til pensionen, som får en væsentlig størrelse, som mange vil få glæde af, når de bliver 67 år.

Lad mig så sige omkring forhandlingsforløbet, at hver eneste forhandling startede med

Venstre og De Konservative. Når den forhandlingsrunde var overstået, var det SF og Enhedslisten. Sådan var det hver eneste gang. Lad mig så sige om den sidste forhandling, at den ikke varede lang tid, fordi man stort set var enige i det oplæg, der lå fra den socialdemokratisk ledede regering, og derfor tog det ikke lang tid.

(Kort bemærkning).

Jacob Buksti (S):

Jamen jeg er da enig med hr. Flemming Hansen i, at det skønne ved at leve i det her land er, at man altid kan finde nogen, man er enig med. Det er sådan set godt. Det, der så bare er pointen, er, hvad det er for nogen, som man er enig med. Der er det altså sagt i al ubeskedenhed sådan, at professor Michael Møller er en af de førende eksperter her i landet i finansiering og netop i pensionsopsparing, og han er mig bekendt ikke kendt for at være sådan gammelkommunist eller socialist, snarere tværtimod.

Så sagde hr. Flemming Hansen, at det private forbrug slet ikke stiger. Jeg tror, at hr. Flemming Hansen sagde noget i retning af, at der nok ikke er blevet solgt ret mange flasker rødvin i den seneste tid. Jamen fantasifuldheden kender ikke ret mange grænser. Jeg står her med et brev, som er udsendt her lige under pinsepakken af Unibanks afdeling i Rønne, hvor der står som overskrift: Vent med at betale af på lånet og få flere penge til rådighed. Og så står der: Nu har I mulighed for at vente med at betale af på jeres lån. Står I f.eks. og skal af sted på sommerferie, kan I udskyde betalingerne, få flere penge til rådighed. Nedenfor kan I se hvordan.

Og de får 2.300 kr. ekstra til rådighed. Keine Hexerei. Værsgo, sådan gør man bare. Det er sådan, det foregår ude i den virkelige verden.

(Kort bemærkning).

Frank Aaen (EL):

Endnu en gang må vi konstatere, at vi ikke kan få noget svar på, hvad V og K ønsker, at man skulle gøre i stedet for.

Vi skal nu til ændringsforslagene til pinsepakken, og et af de forslag, der indgår i pinsepakken, er, man fjerner en særlig skattefordel for direktører. Jeg vil gerne have hr. Flemming Hansen til at gå herop og bekræfte, at man nu slås for, at direktører, der sparer op, skal have 20 pct. i tilskud betalt af skatteyderne, mens kassedamen, der sparer op af sin endnu ringere løn, ikke skal have tilskud fra skattesystemet.

Vil hr. Flemming Hansen bekræfte, at det er sådan en fidus, man slås for?

(Kort bemærkning).

Aage Frandsen (SF):

Jeg vil godt vende tilbage til min diskussion med hr. Flemming Hansen om det der med ATP-opsparing. Jeg medgiver gerne, at den almindelige måde, som vi har haft bunden opsparing eller tvangsopsparing på, har været og altid har været, at det, man indbetalte, fik man ud med renter. Sådan har det altid været. Og så har vi haft det offentlige skattesystem, hvori der var det solidariske element. Sådan var det.

Jeg medgiver gerne, at det, som vi taler om nu, er en nyskabelse, det er en hybrid, om man vil, men det betyder jo ikke, at man dermed kan kalde det socialisme, for hvorfor er det så ikke socialisme, når vi har folkepensionen? Hvorfor er den fordelingspolitik, der er lavet af den offentlige sektor, ikke socialisme, hvis det andet her er socialisme, fordi man laver det i en ATP-ordning?

Derfor synes jeg, at man i stedet for at bruge alle de ord, som intet har med det her at gøre, skal sige, at man er imod det solidariske element. Det er i orden, at De Konservative siger det, og det var jo også det, De Konservative og Venstre fik ind i efteråret, nemlig at man fjernede det solidariske element. Og det var jo Socialdemokratiet og De Radikale, der selv havde fundet på det i efteråret; det var dem, der havde fundet på den såkaldte socialisme.

Jeg synes altså, at vi i stedet for at bruge de der ord, som simpelt hen er intetsigende i den her sammenhæng, så bare skulle sige: Det her er en ny form for bunden opsparing, hvor man har indført det solidariske element. Det er så et element, som vi er 100 pct. tilhængere af. Det er ikke en traditionel bunden opsparing; det medgiver jeg gerne. Jeg tror i øvrigt heller ikke, at jeg ville kalde det en bunden opsparing, for det er forvirrende i forhold til den traditionelle sprogbrug.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Hr. Flemming Hansen påstår igen og igen og hårdnakket, at pinsepakken hæmmer opsparringen. Jeg vil holde mig til en enkel ting, nemlig fradragsretten for renter af gæld.

Vi har i årevis, i årtier, haft et skattesystem, som skamløst belønnede gældsætning, ved at

man ubegrænset har kunnet trække renter fra og i de højeste trin på skatteskalaen. Det startede vi på at gøre noget ved med skattereformen i 1986 sammen med De Konservative. Efter det er det gradvist blevet mindre fordelagtigt at stifte gæld, for hver gang vi udhuler rentefradraget, gør vi det mere gunstigt at spare op og mindre fordelagtigt at stifte gæld. Det burde være god konservativ politik at beskære rentefradraget, men se, om den prås er gået op for hr. Flemming Hansen.

(Kort bemærkning).

Flemming Hansen (KF):

Først til fru Arnold: Det lyder ikke, som om vi kommer så meget videre. Dette er også et svar på hr. Frank Aaens spørgsmål om, hvad De Konservative gerne ville være med til.

Hvis der var behov for et indgreb, og det var der i en eller anden grad, som jeg ikke kan vurdere omfanget af, så sagde vi, at der skal være et samspil mellem lejeværdien og reduktionen i rentefradraget. Det er det, man fuldstændig har taget ud her. Man har bare strammet op.

Vi er meget betænkelige ved at afskaffe lejeværdi af egen bolig, for nu har vi fået noget, der hedder ejendomsværdiskat, og det er, som jeg sagde før, et frygteligt instrument i en socialdemokratisk ledet regerings hænder, for man kan dreje på hanen hele tiden, og jeg har kun set socialdemokratiske regeringer stærkt støttet af De Radikale, dreje den til højre – altså opad – det er, fordi jeg ser det heroppefra, når man ser det fra fru Elisabeth Arnolds stol, så virker det til venstre, men det går altså den gale vej hele tiden.

Så til hr. Aage Frandsen. Hr. Aage Frandsen og jeg er åbenbart enige. Vi er imod det solidariske element i den bundne opsparing, for når man kalder det bunden opsparing eller kalder det opsparing, så kan vi godt stryge det bundne, så synes jeg, det er rimeligt, at de penge, jeg indbetaler, får jeg også tilbage igen. Det må da være meget rimeligt. Det gør man ikke her.

Man kalder det en bunden opsparing, men det er det jo ikke. Det er en skat, det er en forhøjelse af bruttoskatten med 1 pct., og den sandhed er der ingen, hverken fra regeringspartierne eller regeringen, der har villet fortælle befolkningen.

Derfor vender jeg også tilbage til hr. Jens Peter Vernersen og ATP-modellen. Som det var sidste år, så synes vi, vi fik en god løsning. Vi synes, det var rigtigt, at man kunne få pengene ind på sit eget navn i ATP, og vi synes også, at

ATP faktisk har forrentet folks penge ganske godt.

Men den konservative model ville være følgende: Hvis man bundet skal spare 5.000 kr. op hvert år, fordi man får besked på det af regeringen, af Folketinget, så synes vi, at det måtte være rimeligt, at man selv kunne bestemme, om man vil spare pengene op i ATP, i sin bank eller et andet sted. Det ville selvfølgelig være bøvlet, når det var for 1 år, som det var sidste år – og vi må huske, at det var aftalen – men nu er det permanent, det er der næppe nogen der er i tvivl om, og så er det ikke administrativt belastende at lave det om, så man selv har friheden.

Når Socialdemokratiet og regeringen ønsker denne model, er det, fordi det skal være permanent, og det skal være åh, så solidarisk, for af de penge, man indbetaler, får man kun, hvis man indbetaler over 2.000 kr. om året, de 2.000 kr. retur.

Jeg tror, at jeg har besvaret spørgsmålene, for jeg har svaret hr. Frank Aaen på, hvad vi ville.

Tredje næstformand (Margrete Auken):

Så har hr. Jens Peter Vernersen bedt om ordet for en kort bemærkning, hr. Frank Aaen derefter, og så er vi på nippet til – når der er blevet svaret – at gå videre.

(Kort bemærkning).

Jens Peter Vernersen (S):

Der er tre hurtige spørgsmål, jeg godt lige vil koncentrere mig om.

Især omkring det med kapitalpensionen: Synes hr. Flemming Hansen, at det er rigtigt, at jeg som folketingsmedlem får 58 pct. rabat, når jeg skyder penge ind på en kapitalpension, mens min nabo, der arbejder på elværket, får 40 pct.? Det er jo det, det drejer sig om.

Synes hr. Flemming Hansen ikke, at vi får en rimelig lav nettorente? Med det fradrag, der kommer med pinsepakken, har vi en nettorente på 4 pct. Det vil sige, at det koster 40.000 kr. at låne en million. Er det en høj rente, der forhindrer folk i at skaffe sig en bolig?

Og så skulle vi høre den dér om de skrækelige socialdemokrater, i hvis hænder skatteinstrumentet var så forfærdeligt. Jeg tror, at hr. Flemming Hansen på samme måde som hr. Brixtofte mangler en 1. maj. De mangler en 1. maj, hvor de kunne fremføre deres ideologier. Hvis vi ser på skatteskruen, så skete der jo det, da vi havde den borgerlige regering, at skatterne steg – den laveste trækprocent fra 42 pct. til

53 pct. – men under den socialdemokratisk ledede regering er skatten i ro, ja, den er rent faktisk faldet. Det er virkeligheden. Det synes jeg at man skulle forholde sig til.

(Kort bemærkning).

Frank Aaen (EL):

Vi fik jo ikke noget at vide om, hvad De Konservative vil. Vi fik jo nærmest kun én gang mere at vide, hvad man ikke ville. I dag er det jo sådan, at der gives et meget stort skattetilskud til boligejeres husleje, og jo større bolig, man har, jo større tilskud. Det vil vi reducere. Det vil De Konservative ikke reducere. Det var sådan set det, der var kernen i det, der blev sagt før. Men vi fik stadig væk ikke noget at vide om, hvad De Konservative så ville.

Jeg synes, det er sørgeligt, at man ikke kan få bare ét bud på, hvad De Konservative synes, at der skal gøres.

Så er der det med skattefidusen. Her fik jeg altså ikke nogen bekræftelse, så jeg spørger igen. Når De Konservative er imod at ændre på skattefradraget for kapitalpension, så går det ud på – som hr. Jens Peter Vernersen også var inde på – at bankdirektøren, der sparer op, skal have 20 pct. skat oven i opsparingen, hvorimod kassedamen, der sparer op, ikke skal have noget oven i. Det er det, det går ud på. Kan vi ikke få et helt klart svar på, at det er en skattefidus for bankdirektører, som Det Konservative Folkeparti er gået til forsvar for.

Tredje næstformand (Margrete Auken):

Hr. Flemming Hansen, og så går vi tilbage til ordførerrækken.

(Kort bemærkning).

Flemming Hansen (KF):

Jeg kan besvare begge spørgsmålene på én gang, for det hænger jo sammen med kapitalpensionen.

Hr. Jens Peter Vernersen spørger, om det er rigtigt, at det nu er mindre fordelagtigt for – skal vi sige – bankdirektøren end for kassedamen. Det bliver mindre fordelagtigt nu, og derfor må det også være meget, meget svært at påstå, at der ikke er tale om en betydelig opstramning.

Det må også være meget svært at påstå, at der ikke er tale om en betydelige forringelse af den motivation, folk har til opsparing. Når man har en mindre motivation, så spares der altså mindre op, og så er det svært at sige, at pinse-

pakken er særlig opsparingsfremmende. Det kan ikke betale sig at spare op, bliver der sagt, og det er jo rigtigt, og så ryger en tredjedel af kapitalpensionen altså, ca. 6 mia. kr. mindre bliver der sparet op, og det er en kraftig forringelse af mulighederne. Sådan er det. Det er bare den konstatering, vi må gøre.

Aage Frandsen (SF):

Jeg vil også som de andre ordførere tage udgangspunkt i det mere principielle og også mere generelle i det, som under ét kaldes pinsepakken. Derefter vil jeg, da det trods alt er en anden behandling af ændringsforslag, også forholde mig til nogle af de konkrete ændringer, der er kommet ind. Og så vil jeg også undervejs, fordi det nu er blevet den der brede debat, forholde mig til nogle af de ting, som vi havde en diskussion af, og hvor jeg havde en med hr. Brixtofte om, hvor vidtgående det her er, og om det er socialisme. Det vil jeg også vende tilbage til, for når man nu har et længere indlæg, kan man bedre gøre det.

Men altså først lige om det generelle. Allerede under valgkampen sagde vi fra SF's side, at vi ønskede en række ting gennemført i forbindelse med en kommende skattereform. Det var for det første, at høje indkomster skulle betale mere i skat, at lavindkomster og mellemindkomster skulle have skattelettelser, for det andet, at man skulle flytte skatten fra indkomst til skat på forurening og forbrug af knappe ressourcer, og for det tredje, at man skulle fjerne spekulationsmuligheder, som stadig væk findes i skattesystemet. Det var sådan de tre hovedpunkter, vi havde i denne skattereform.

Det næste, vi også har sagt, er, at vi mener, at samfundsøkonomien i øjeblikket har det på en sådan måde, at man er nødt til at lave en opbremsning, og så er man nødt til at se på: Hvor er det, overforbruget er? Er det i den private sektor, eller er det i den offentlige sektor?

Der er det jo ligegyldigt, om man finder en socialistisk økonom, hvis man kan finde en sådan, eller en borgerlig økonom, og dem er der mange af, for de vil alle sammen sige, at der er problemer med det private forbrug. Der er nogen, der har fået et stort forbrug, hvor der bl.a. takket være prisudviklingen på ejendomme og huse er blevet mere til privat forbrug. Og vores udgangspunkt har så været, at man skulle se på det.

For det andet er det også noget med, at hvis man vil gribe ind, så må man se på, hvilken

virkning det har, om man griber ind i forhold til det private forbrug, eller om man griber ind i forhold til det offentlige forbrug. Her er det klart, at det er langt mere effektivt at gribe ind over for det private forbrug end over for det offentlige.

Det tredje er, at vi ikke ønsker, at det offentlige forbrug, når det drejer sig om pleje af gamle, børnepasning, den kollektive trafik osv., skal forringes.

Derfor var det udspil, som regeringen kom med på de her punkter, selvfølgelig slet ikke SF's politik, men det gik da i den rigtige retning i den forstand, at der for det første var skattelettelser til lavindkomster, ikke meget, men de var der, det var sådan, at højindkomster kom til at betale mere i skat, ikke så meget, som vi mente var rimeligt i forhold til en solidarisk betragtning, men de var der da. Der var også lidt flytning af skattebyrden fra indkomst til forbrug af ressourcer, selv om de grønne elementer efter vores opfattelse ikke var gode nok, og så var der endelig helt klare ændringer i skattelovgivningen, som fjernede nogle af spekulationsmulighederne.

Så derfor var det udspil, som regeringen kom med, for os et udspil, som vi kunne forhandle om.

Med hensyn til det konkrete udspil har vi så for det første sagt til regeringen – det gjorde vi også under første behandling – at der er for lidt til lavindkomster, for det andet, at det ikke er godt nok, og for det tredje har vi sagt, at nedtrapningen i værdien af rentefradraget og i de ligningsmæssige fradrag er for barsk – det sagde vi under første behandling – ikke så meget ud fra en social betragtning, men mere ud fra en betragtning om, at mennesker, der indtil nu havde disponeret på en bestemt måde eller måske var nødt til at disponere på en bestemt måde, havde gjort det i god tro, og derfor var det nødvendigt med lempelser i den her forbindelse. Det pegede vi på under førstebehandlingen, og vi havde forskellige modeller til løsning af det.

Så sagde vi også, at det, der lå omkring spekulationsmuligheder, var helt fint. Det var derfor, vi kunne gå ind i forhandlinger med regeringen og kunne gå ind på en sådan måde, at det, der lå fra regeringens side, i hvert fald var et glimrende udspil for os.

Det, som vi så gik efter på lavindkomstområdet, var for det første at finde en metode, hvor vi kunne få en reel skattelettelse til lavind-

komsterne. Det, vi er nået frem til, at bundskatten yderligere sænkes i forhold til det oprindelige forslag med i alt ½ procentpoint, er jo ikke alverden, men det var det, vi kunne nå til enighed om, og det synes vi så er et tilfredsstillende fremskridt.

Et andet punkt var så spørgsmålet om ATP-indbetalingen. Jeg synes så godt, at man bare kan sige, at det er en ny måde at lave solidarisk politik på og samtidig begrænse forbruget, ved at man betaler ind til ATP i forhold til ens muligheder, ens indkomst, og man får udbetalt det på en solidarisk måde. Det er en måde at omfordele på – det er vi tilhængere af – på samme måde som vi gør det gennem skattesystemet. Udbetalingsmåden, som den er kommet i et ændringsforslag, er vi klart tilhængere af, og den indbetalingsmåde, som ligger dér, er også bedre, end den der var. Vi havde gerne set, at den var endnu mere solidarisk, men det var det, vi kunne nå til enighed om.

Vi mener også klart, at det er en fordel og det er rigtigt, at vi har fået hævet det skrå skatteloft. Takket være nedsættelsen af bundskatten så bliver effekten af det skrå skatteloft selvfølgelig også mindre nu, fordi der bliver mere ro, og det er også med til, at man kan gøre det mere solidarisk i kommunerne, i forbindelse med at man eventuelt sætter skatten op eller regulerer på skatten. Det har efter vores opfattelse været et stort problem, at det skrå skatteloft hindrede en reel social omfordeling. Vi havde gerne set, at det skrå skatteloft var fjernet. Det er det ikke, men lidt er bedre end ingenting.

Så er der udligningsordningen med hensyn til aftrapning af værdien af rentefradrag, det ligningsmæssige fradrag, og her finder vi, at den i hvert fald tager toppen af de store problemer. Det er en måde at gribe det an på, som Venstre og De Konservative ikke havde med, da de lavede deres reformer i 1980'erne. Da var der ikke sådan et forsøg på at redde de her ting, men det er der her. Det vil så sige, at ud fra definitionen af en såkaldt socialisme så skulle det, vi lavede dengang, være socialisme, og vi gør det modsatte nu. Men det har intet med det at gøre.

Det vil jeg godt knytte nogle bemærkninger til, og måske er det alene til ære for hr. Brixtofte! Når vi laver omfordeling i det danske samfund, så er det noget, man må gøre både ud fra såvel en liberal betragtning som ud fra en socialistisk betragtning. Man må være tilhænger af en form for omfordeling.

Vi er ikke tilhængere af, at alle skal være lige. Det er givetvis en opfattelse, som hr. Brixtofte ville udbrede sig om ude i forsamlingshusene på Fyn og i Farum. Men vi er tilhængere af, at folk skal have lige muligheder uanset forskellige forudsætninger. Derfor er man nødt til, når folk er ulige, at gøre dem bedre stillet, så de kan udnytte deres frihed.

Vi er også tilhængere af den størst mulige frihed, men hvis man er bistandsklient, så er ens frihed noget begrænset, hvis man måske endda ikke har til dagen og vejen. Derfor må også socialliberale inden for Venstre, som hr. Brixtofte jo trods alt er, være tilhængere af, at der er en omfordeling. Så kan man diskutere omfordelingens art, og man kan diskutere hvor meget.

Jeg har bemærket, når jeg læser bøger af liberalister, som jeg læser med fornøjelse – for man skal jo kende sine modstandere – at der blandt liberalister er store forskelle. Også inden for Venstre er der meget stor forskel. Jeg har med fornøjelse læst Venstres formand, hr. Anders Fogh Rasmussens, bog. Jeg har også læst hr. Brixtoftes bog, og jeg har læst hr. Bertel Haarders forskellige bøger og har med interesse konstateret, at inden for det samme parti er der stor rummelighed. Man kan have forskellig opfattelse af, hvad liberalisme er, og derfor mener jeg, det er meget vigtigt at skelne mellem forskellige grader af liberalisme. Der er også en form for liberalisme, som ikke kan rummes i partiet Venstre. Vel er Venstre rummeligt, men alligevel.

Sådan er det også blandt socialister, og det synes jeg hr. Brixtofte ved lejlighed skulle sætte sig ned og finde ud af. Der er stor forskel på socialister; der er så stor forskel på socialister, at der er sprængt partier, også i nyere tid, ligesom liberalisterne har fordelt sig på forskellige partier på forskellige tidspunkter, og derfor er det at sige, at det dér er socialisme, og det dér er liberalisme, en forenklet måde at fremstille det på.

Hvis man endelig skulle se på, hvad der skulle være lavet, hvis der skulle have været noget socialisme her, var det slet ikke det, der ligger her. Det her er et stykke fordelingspolitik og intet andet, og fremstillingen af, at vi f.eks. er imod, at folk ejer deres bolig, passer ikke. Det er vi ikke imod, men vi er imod, at man skal præmieres, fordi man har valgt en bestemt boligform, og at man skal præmieres, fordi man i forvejen ejer noget; det er vi imod.

Vi er også imod, at man skal kunne udnytte skattelovgivningen til spekulation og andre ting, der ikke var meningen med den. Vi har forskellige lovforslag her i dag, som netop fjerner nogle af de ting, men vi er da ikke imod, at erhvervslivet har sådanne vilkår, at det kan fungere, tværtimod. Vi lever i et kapitalistisk samfund, som vi gerne vil lave om, men sådan som spillereglerne er i dag, kan vi ikke lige pludselig sige til erhvervslivet, at der ikke kan laves afskrivninger på det og det. Men nogle af de afskrivninger, som vi får fjernet i forbindelse med pinsepakken, er klart urimelige, og jeg tror også, hr. Brixtofte – ikke mindst hvis hr. Brixtofte havde været skatteminister – kan se, at de er klart urimelige. Men i den øjeblikkelige situation ved jeg godt, at der ikke er plads til nuancer, og så skal alt fra modparten fremstilles som noget skidt, og alt fra en selv er noget godt; men sådan synes jeg ikke det skal være.

Jeg vil gerne medgive, at der er nogle ting, jeg ville have gjort anderledes, hvis jeg havde indflydelse alene; men det har jeg ikke, og så synes jeg også, hr. Brixtofte skulle sige, at der er nogle ting her, som han måske også i en anden sammenhæng kunne tage ved lære af. Men nu er det hele sort efter hr. Brixtoftes opfattelse.

Hvis man endelig skulle fortælle hr. Brixtofte lidt om, hvad socialisme er, er det et spørgsmål om ejendomsret, et spørgsmål om dispositionsret, et spørgsmål om økonomisk demokrati og politisk demokrati. Alt det kan vi være meget enige om, men det skal efter vores opfattelse udbredes noget mere, også på arbejdspladserne osv., så det enkelte menneske får større indflydelse, uanset økonomiske forhold.

Frihed inden for et fællesskab lægger vi også megen vægt på. Det skal ikke være sådan, at fællesskabet skal tvinge én til noget som helst, sådan er vores socialismeopfattelse ikke. Inden for fællesskabet skal man have nogle friheder, men man skal også respektere fællesskabet.

Selvfølge indgår fordelingspolitikken også som noget centralt ud fra det synspunkt, at hvis man ikke fordeler ressourcerne, kan man ikke skabe denne større mulighed for lige betingelser. Ikke sådan at alle skal være ens, for det var dog skrækkeligt at forestille sig. Jeg ville da være ked af, hvis hr. Brixtofte ikke eksisterede.

Det, vi har lavet i aftalen med regeringen, er efter vores opfattelse ganske almindelig sund fornuft: Vi fordeler ressourcerne mere rimeligt, og vi får en skattereformjustering, for det er jo kun det, der er tale om. Vi justerer skatterefor-

men fra 1993, som efter vores opfattelse helt urimeligt gav skattelettelser til de bedst stillede.

Jeg selv og andre, som tjener ganske godt, fik store skattelettelser, mens lavindkomsterne fik små skattelettelser – så små, at de takket være grønne afgifter og ikke mindst nødvendigheden af at sætte kommuneskatten op i virkeligheden fik et negativt resultat ud af 1993-skattereformen, og det er det, vi prøver at råde bod på. Vi vil ikke påstå, at vi nu har omfordelt på en sådan måde, at de dårligst stillede får en hel masse penge, for det gør de ikke; men de får flere penge, end de har fået tidligere, så de får mulighed for et lidt større forbrug.

De, der bliver ramt, fordi vi griber ind over for det overforbrug, samfundet har, er dem, der har råd til det. Det er folk som hr. Brixtofte og mig, som tjener ganske godt. Vi får heldigvis endelig en skattestigning, fordi vi har råd til det. Det er det, der ligger i pinsepakken, og det er det, der har været vores mål.

Vi, der har bolig og har nogle begunstigelser takket være rentefradraget, får en lidt mindre begunstigelse; men det er en forholdsvis lille reduktion, og den er mindre end det, hr. Brixtofte var med til at lave i 1986 og 1987 med kartoffelkuren, så derfor skal man ikke fremstille det som om, at nu går hele verden under. Effekten bliver også mindre, fordi vi gør det i en tid, hvor økonomien har det bedre og der er plads til det.

Alt i alt vil det sige, at med det, der er lavet nu, og med de ændringer, der kommer senere, gives der i højere grad lettelser til lavindkomsterne, og det hele bliver lidt mere grønt. Vi vil gerne have haft noget mere, men vi har dog fået mere med i forhold til det oprindelige udspil; bl.a. har vi fået medtaget diesel – vi synes, det var helt forkert, det ikke var med – og der kom også noget til den kollektive trafik. Ikke meget, men lidt er bedre end ingenting. Det har vi fået ud af at deltage i arbejdet, og jeg er glad for, at vi gjorde det – både fordi det er godt i sig selv, men også fordi alternativet var blevet så slemt, hvis hr. Brixtofte og hr. Flemming Hansen havde fået deres ønsker opfyldt.

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Det er jo ikke så meget positivt, man kan sige fra Dansk Folkepartis side under en debat som denne, og der er jo dem, der siger, at man kun skal sige noget, hvis man har noget positivt at sige, så det kunne jo være, jeg bare skulle sætte

mig ned igen. Men så let skal regeringen nu ikke slippe.

Jeg har selvfølgelig prøvet at kigge denne aftale igennem for at se, om jeg alligevel ikke kunne finde noget positivt at sige. Jeg har gransket aftalen og selvfølgelig fundet den ene ting, som også mange uden for huset her har iagttaget, nemlig at med denne aftale har Nyrupregeringen føjet endnu en forlig til rækken af de forlig, der er indgået med den yderste venstrefløj, altså med sit parlamentariske grundlag. Det er jo sådan, at det snarere er reglen end undtagelsen, at regeringen indgår forlig med den øvrige venstrefløj frem for med Venstre og De Konservative, som der ellers har været forhandlinger med.

Det interessante ved det er alene det faktum, som måske kan blive positivt på et senere tidspunkt, at det bliver kutyme og i orden at lave politik med sit parlamentariske grundlag. Det synes vi faktisk ikke er negativt i sig selv, men vi synes, det er negativt, som det udmønter sig i øjeblikket med de forlig, den nuværende regering laver med sit parlamentariske grundlag. Men det er klart, at det kan give muligheder i fremtiden og kan give nogle perspektiver for årene fremover, også selv om vi sandsynligvis må vente i hvert fald 3 år på det folketingsvalg, som kan skaffe os en ny regering.

Til den tid, hvor vi forhåbentlig har fået en anden regering, vil vi selvfølgelig bruge alle de forlig, den nuværende regering laver med den øvrige venstrefløj, til at understrege, at det nu er legitimt at bruge sit parlamentariske grundlag til det praktiske politiske arbejde, og derfor håber vi også, at vi på et senere tidspunkt vil blive inddraget i forhandlinger, også om en pakke som denne her. Dansk Folkeparti har jo ikke været inviteret til ét eneste møde, hvor vi har kunnet lufte vore synspunkter, og det vil sige, at vi alene har haft førstebehandlingen og nu andenbehandlingen, hvor vi kunne gøre rede for vore synspunkter vedrørende aftalen. Derfor sagde jeg også allerede ved førstebehandlingen, at det siger sig selv, at når vi ser noget, der som udgangspunkt ikke er spiseligt for Dansk Folkeparti, og når vi overhovedet ikke har haft indflydelse på nogen af tingene i pakken, ender vi selvfølgelig med at stemme nej.

Men det er ikke en situation, Dansk Folkeparti har ønsket at bringe sig i. Det er en situation, vi er blevet bragt i. Vi har haft det ønske – og det sagde jeg klart og tydeligt ved førstebe-

handlingen – at blive inddraget i tingene og give vores input til de forhandlinger, der er pågået, og derfor har vi beklaget den situation, der er opstået. Vi har ikke ønsket den situation, men det er som sagt ikke en situation, vi selv har bragt os i. Det er en situation, som regeringen har bragt os i.

Den aftale, der er indgået, står i forhold til det, vi tog stilling til ved førstebehandlingen, til en ren dumpekarakter. Det er traditionel venstrefløjspolitik, hvor man opererer med større skatter og afgifter for at finansiere det stigende offentlige forbrug, og det er traditionel venstrefløjspolitik i den forstand, at man slår ned på boligejerne, bilejerne og erhvervslivet for at hente penge ind til de offentlige kasser. Men det er der for så vidt ikke noget mærkværdigt i, når man kender udspillet og ved, hvilke forligspartier der nu står bag aftalen.

Det er sagt, at forliget er udtryk for en særlig »Robin Hood-mentalitet«, hvor man tager fra de rige og giver til de fattige. Jeg må sige, at efter at have gransket aftalen – og jeg er sikker på, at vi i stigende grad vil få ret, når nu aftalen bliver udmøntet – har jeg meget svært ved at se, hvor denne Robin Hood-effekt kommer ind. O.k., på ét punkt er der måske virkelig en Robin Hood-effekt, nemlig dér, hvor man plyndrer og tager fra de rige og i øvrigt lige supplerer med også at tage fra alle andre. Men det er meget svært at se den anden del af Robin Hood-effekten, nemlig at man dér, hvor der gives noget ud, kompenserer dem, der måtte lide tab, når der også tages noget fra den ganske almindelige, brede del af befolkningen, som der gøres med dette indgreb.

Det er blevet sagt, at alternativet til den aftale, som nu er indgået, havde været, at man over de næste 3-4 år skulle spare 15 mia. kr. på de offentlige budgetter. Jeg har set indlæg i dagspressen, som de socialdemokratiske folketingsmedlemmer helt givet er sat til at skrive for dog at prøve at få lidt folkelig sympati for denne aftale. Den folkelige sympati er der jo stort set ikke, men for dog at få lidt forsøger man at fremmale et skræmmebillede af, at alternativet var at spare 15 mia. kr. over den nævnte periode.

Helt ærligt: Hvis regeringen ikke kan forestille sig at spare 15 mia. kr. på de offentlige budgetter over en 3-4-årig periode, synes jeg, vi har en meget, meget lidt ambitiøs regering. Jeg synes også, det varsler meget ilde for det finanslovudspil, vi skal se senest ved udgangen

af august, at regeringen er så fuldstændig blottet for tanker om at foretage offentlige besparelser. Men egentlig er det ikke så overraskende. Det falder jo fuldstændig i tråd med det, der i øvrigt også er en del af pakken, nemlig at man ikke har nogen fantasi til at forestille sig offentlige besparelser, og så må man selvfølgelig ud og hente pengene hos boligejerne, bilejerne og erhvervslivet.

For os i Dansk Folkeparti er det at spare måske 4 mia. kr. om året på de offentlige budgetter langt at foretrække frem for den aftale, der er indgået her, og vi har også mange forslag til, hvor der kunne spares noget – det skal jeg allerede nu sige, hvis nogen kunne tænke sig at høre det. Vi vil igen i år i forbindelse med finanslovforhandlingerne selvfølgelig konkretisere meget nøje, hvor vi vil foreslå offentlige besparelser, så ingen kan være i tvivl. Vi lægger også på det punkt vores politik fuldstændig åbent og ærligt frem, for vi er enige i, at der skal gøres noget.

Vi er enig med regeringen i, at selvfølgelig skal man ikke bare, når betalingsbalancen sandsynligvis på nuværende tidspunkt viser et minus, læne sig tilbage og ingenting gøre. Selvfølgelig skal man foretage sig noget, men det er jo ikke ligegyldigt, hvad man foretager sig, og der er altså to muligheder: Enten skal man gribe ind over for det private forbrug, eller også skal man operere med offentlige besparelser, og vi foretrækker altså det sidste i stedet for dette meningsløse indgreb.

I forhold til regeringens første oplæg, som vi diskuterede ved førstebehandlingen, får erhvervslivet nu som følge af forliget tidslerne, kan man sige, men ingen nedsættelse af selskabsskatterne, og det mener vi selvfølgelig ikke er den rigtige vej at gå. Netop når vi diskuterer problemerne med betalingsbalancen, er det jo vigtigt at sørge for, at den danske konkurrenceevne ikke forringes, men forbedres, og hvis man lægger yderligere omkostninger og bureaukrati på virksomhederne, forbedrer man altså ikke konkurrenceevnen – tværtimod.

Jeg sagde som indledning, at jeg havde prøvet at granske aftalen for nogle positive elementer, og jeg vil gerne trække en anden ting frem ud over det, at man nu kan bruge sit parlamentariske grundlag til at føre politik med, og at det forhåbentlig også sker om nogle år, når vi har fået en anden regering. Det positive ligger i forbindelse med den tanke, at man vil lave en økonomisk omlægning, der i høj grad kommer

de lavtlønnede til gavn. Det er noget, man i høj grad opererer med i forliget, som det er udformet, og det er selvfølgelig en tankegang, vi er meget opmærksomme på, specielt fordi der er nogle lavtlønsgrupper på arbejdsmarkedet, for hvem det ikke kan betale sig at gå på arbejde.

Hvis man kigger på forskellen mellem det, de kan få på arbejdsmarkedet, og hvad de kan få i forskellige offentlige ordninger, er deres incitament til at gå på arbejde meget lille; men vi synes bare ikke, forliget i virkeligheden retter op på det problem. Der skal nogle helt andre, håndfaste ting til, muligvis indførelse af et beskæftigelsesfradrag for gruppen af lavtlønnede, som også vismændene har peget på, men den mulighed har man ikke for alvor ønsket at overveje.

Med hensyn til debatten om rentefradraget vil jeg gerne sige, at det, man nu opererer med i ændringsforslagene, i virkeligheden er en skatteteknisk meget besværlig konstruktion, når de, der har renteudgifter på over 20 pct. af indkomsten, skal have en særlig overgangsordning osv. Vi har sympati for tankegangen om, at hvis der er nogle, der kommer i klemme, skal man hjælpe dem, men helt ærligt: Det er altså en mærkværdig, en besynderlig måde, man får det snirklet sammen på.

Angående landdistrikterne, som vi jo også ofte har diskussioner om her i Folketinget, og som alle siger, de vil gøre noget for, oplever vi nu med denne pakke, at befolkningen for en stor dels vedkommende må leve med et lavere befordringsfradrag, og at folk bliver pålagt højere benzinafgifter. Det er jo ikke just noget, der gør det nemmere at leve ude i landdistrikterne, og når man samtidig så siger, at alternativet er kollektiv trafik, må selv en socialdemokrat vel kunne fortælle sine vælgere, hvor de kan benytte den kollektive trafik. Selv socialdemokrater bor ude i landdistrikterne, og de har svært ved at finde den bus, man skal kunne benytte som alternativ til bilen som befordringsmiddel.

Der er en række løftebrud i det, regeringen spillede ud med, og i forliget, som det ser ud nu, og lad mig nævne nogle få stykker. Med hensyn til arbejdsmarkedsbidraget må al tale om, at det var et arbejdsmarkedsbidrag og ikke en bruttoskat, man indførte i sin tid, nu forstumme. At gøre bruttoskatten fuldstændig uafhængig af ledigheden betyder jo, at vi reelt har med en bruttoskat og ikke med et arbejdsmarkedsbidrag at gøre. Samtidig sørger man

som løftebrud nummer to for, at ATP-tvangsopsparingen ikke har nogen sammenhæng mellem, hvor meget man får udbetalt, og hvor meget man har indbetalt, og der kommer også en ekstra skat på 1 pct., som vi kan lægge ovenpå de 8 pct. bruttoskat, der er i forvejen.

Vi synes i virkeligheden, at de løftebrud er utrolig uforståelige og bør give anledning til en vælgerprotest. De er så brutale, og de er kommet inden for så få år, at de bør give anledning til, at nogle overvejer, hvem i alverden man vil overlade ansvaret for at lede dette land.

Løftebrud nummer tre kommer, når vi ser på realrenteafgiften. Da realrenteafgiften blev indført i starten af 1980'erne, var det klokkeklart, at den skulle afskaffe sig selv, og det er den også ved at gøre. Realrenteafgiften er nedadgående, og hvad gør man så? Jo, man omdanner realrenteafgiften til en fast skat, så man er sikker på at få provenuet i årene fremover, og samtidig lægger man ekstraskat på opsparing i form af aktieafkast, hvilket også betyder, at pensionsopsparerne får en ekstra beskatning.

Endelig vil jeg sige lidt vedrørende den diskussion, der har været om kapitalpension. Jeg sagde allerede under førstebehandlingen, at vi i Dansk Folkeparti godt kunne se, at der var behov for at diskutere kapitalpensionen og fradragsreglerne for kapitalpension. Vi kunne godt se, der var en skævvridning, fordi der er nogle lavtlønnede grupper i samfundet, for hvem det slet ikke længere kan betale sig at opspare på kapitalpension, så kapitalpensionsordningen i virkeligheden kun var blevet en pensionsordning for de mest velstillede. Derfor er det også klart, at vi har sympati for noget af den tankegang, noget af den retorik, der lægges på bordet.

Men nu har vi et andet problem, som forligspartierne ikke tager stilling til, og det er, at nu er det en større del af befolkningen, for hvem det slet ikke bliver interessant at opspare på kapitalpension. Når man går i felten mod dem, der har haft mest ud af kapitalpensionen, samtidig med at man ikke gør noget for dem, der indtil nu ikke har haft noget ud af at opspare på kapitalpension, ligner det, man laver i forliget, derfor i virkeligheden et felttog mod kapitalpensionen som idé.

Det kunne egentlig være interessant at høre skatteministerens holdning til kapitalpension i fremtiden. Hvordan i al verden forestiller man sig egentlig, at kapitalpensionen skal kunne bestå? Det, der ligger i forliget, ligner i virkelig-

heden et forsøg på at knægte ideen bag kapitalpensionen, og det er måske også det, forligspartierne i virkeligheden er enige om. Men så kunne de jo sige det åbent og ærligt i stedet for at forsøge at pakke det ind i en diskussion om, at dem, der i forvejen har mest, også har haft mest ud af at opspare på kapitalpension, for det siger jo sig selv, at sådan har det været.

Afslutningsvis vil jeg sige, at vi selvfølgelig, når vi når frem til tredjebehandlingen på fredag, stemmer imod regeringens pinsepakke, og at vi vil undlade at stemme til ændringsforslagene. Det har vi markeret i betænkningen, og det gør vi, fordi vi ikke vil have ansvaret for de ændringer, der sker.

Vi er overbevist om, at når vi når frem til efteråret og starter den nye samling til oktober, kommer regeringen med 20 nye forslag til ændring af denne lovpakke, fordi der er en masse ting, man ikke har taget højde for og ikke har fået på plads – akkurat som vi så, dengang man vedtog de grønne afgifter, hvor vi jo sad i nøjagtig samme situation og hastebehandlede nogle forslag og en lang række ændringsforslag med det resultat, at vi sad med 22 nye lovforslag, tror jeg det var, et halvt års tid efter i den nye samling og skulle lave en masse om igen, fordi man simpelt hen ikke havde fået tænkt sig om.

Derfor stemmer vi, som vi gør, og vi afviser altså ved tredjebehandlingen regeringens forslag og forligspartiernes forslag til pinsepakken.

Sonja Albrink (CD):

Baggrunden for det økonomiske indgreb var ønsket om at styrke betalingsbalancen og undgå en overophedning af økonomien.

I CD kan vi støtte en tilpasning af økonomien, men vi må tage afstand fra de midler, regeringen her har taget i anvendelse, herunder den omfordelingspolitik, der gennemføres, og som CD finder unødvendig for at nå indgrebets egentlige mål.

I CD er vi grundlæggende imod lovforslagene, som omfatter en forringelse for boligejerne. I regeringens lovforslag vil man bl.a. reducere værdien af rentefradraget betydeligt og afskaffe standardfradraget samt erstatte lejeværdien med et nyt begreb, som flere ordførere i dag har været inde på, nemlig noget, der hedder ejendomsværdiskat. Centrum-Demokraterne ser hverken nogen grund til at omdøbe lejeværdien eller lægge opkrævningen heraf ud i kommunerne, og dertil kommer, at forslaget om den

kraftige udhuling af rentefradraget og forhøjelsen af de grønne afgifter samlet vil forringe boligejernes økonomi og derfor også medføre faldende huspriser. Det vil skabe usikkerhed for boligejerne og måske betyde en risiko for, at folk må gå fra hus og hjem.

Boligejerne bliver i øvrigt ikke kun ramt én gang, men fire gange, som jeg også sagde i mit indlæg under førstebehandlingen af disse forslag. Man skal betale mere for sit hjem, man skal betale mere for at varme hjemmet op, man skal betale mere for at spare op til pension, og man skal betale mere for at køre på arbejde og tjene de penge, der skal få det hele til at løbe rundt.

CD er imod de lovforslag, der fordyrer persontransporten og sætter bilejernes udgifter i vejret ved at øge afgiften på benzin og udhule befordringsfradraget, og CD er også imod de lovforslag, der forringer mobiliteten på arbejdsmarkedet og forringer vilkårene for at bo i landdistrikterne, fordi vi synes, det er af stor betydning, at folk har mulighed for at slå sig ned dér. Forslagene er også et slag mod de børnefamilier, hvor bilen er en daglig nødvendighed for at få hverdagen til at hænge sammen.

I CD er vi heller ikke begejstrede for og ønsker ikke at medvirke til den straffeaktion, som sker i forbindelse med den omlæggelse af pensionsordningerne, regeringen lægger op til. Der er mange måder at få folk til at spare op på i stedet for at forbruge, men vi mener ikke, der er nogen tvivl om, at regeringen har valgt en straffemetode frem for det, vi i CD ønsker, nemlig en belønningsmetode. Vi er også imod, at man i udspillet fjerner et incitament til at spare op til en kapitalpension, og vi mener, at det, regeringen lægger op til, faktisk er det samme som at sige, at kapitalpensionen er en af de ting, man ønsker afskaffet, og at man foretrækker ratepensionen.

I CD er vi også imod den foreslåede model for de skattelettelser, man giver til de lavtlønnede. Denne del af skatteomlægningen mener vi ikke har noget at gøre med ønsket om at dæmpe forbruget, men er en ren omfordeling. CD havde foretrukket det jobfradrag, vi har fremført ønske om utrolig mange gange, og som giver skattelettelser til de lavtlønnede, men først og fremmest er begrundet i ønsket om at skabe nogle nye job.

Vi mener, at effekten af et jobfradrag er, at det bedre kan betale sig for lavtlønnede at gå på

arbejde frem for at være passive på overførselsindkomst. Regeringens skattelettelse skaber ikke nye job, og vi mener heller ikke, det ændrer tilstrækkeligt ved incitamentet til at gå på arbejde for dem med de laveste indkomster. Der er tale om skattelettelser for skattelettelsernes skyld, i hvert fald sammenlignet med et målrettet jobfradrag, som vismændene og andre har bakket kraftigt op.

CD afviser at forhøje det skrå skatteloft, fordi vi mener, det er utrolig vigtigt, at der ikke er en negativ effekt ved at tilskynde til mere arbejde, og i CD er vi også imod en sammenlægning af arbejdsmarkedsfondene. Vi mener, man fjerner sammenhængen mellem satserne for arbejdsmarkedsbidraget og ledighedsgraden, og CD ser lovforslaget som et brud på det løfte, der blev givet til befolkningen ved arbejdsmarkedsbidragets indførelse om, at lavere arbejdsløshed skulle medføre et lavere arbejdsmarkedsbidrag.

I CD er vi også kede af og imod, at man gør den midlertidige pensionsopsparing til ATP på 1 pct. permanent, og vi kan heller ikke støtte, at størrelsen af udbetalingerne bliver ens, uanset hvor meget man har indbetalt; det sagde vi i øvrigt allerede sidste år, da ATP-ordningen blev indført. Dermed omdannes den midlertidige pensionsopsparing til ATP nemlig efter vores mening til en decideret skat, og det er meningsløst og misvisende at kalde en opkrævning for opsparing.

Til sidst skal jeg sige, at i CD synes vi også, det er urimeligt at gennemføre stramninger over for erhvervslivet uden at nedsætte selskabsskatten, som det var planlagt. Vi mener, det er en forfejlet politik at pålægge det danske erhvervsliv nye byrder i en situation, hvor betalingsbalancen skranter, og der netop burde føres en erhvervsfremmende politik. En forbedring af konkurrenceevnen ville have medført en forbedring af betalingsbalancen, og regeringen kunne på den måde have undgået de kraftige forværringer for bolig- og bilejerne.

Angående de ændrede successionsregler og de ting, der sker i forbindelse med pinsepakken, er det CD's opfattelse, at det havde været mere klædeligt og formålstjenligt for regeringen at have afventet beretningen fra det generationsskifteudvalg, CD fik nedsat i forbindelse med finanslovforhandlingerne sidste år. Vi mener, at lovændringen på denne måde ville være sikret en mere grundig behandling end det, vi ser i forbindelse med pinsepakken.

Alt i alt skal jeg på CD's vegne sige, at vi betragter pinsepakken som en venstredrejning af dansk politik, der fjerner regeringen fra den midterkurs, der er afgørende for tryghed og stabilitet i det danske samfund.

Morten Helveg Petersen (RV):

Det Radikale Venstre kan tilslutte sig pinsepakken og tilslutte sig ændringsforslagene, og vi stemmer selvfølgelig for på fredag.

Pinsepakken hviler på tre grundlæggende principper: den viderefører en stram økonomisk politik, den er social, og den er grøn. Det er vigtige principper for Det Radikale Venstre, og det er faktisk de principper, som har gennemsyret vores skattepolitik gennem lang tid, jf. det skatteoplæg, som Det Radikale Venstre behandlede i februar og derefter gik til valg på.

Derfor har jeg haft lidt svært ved at genkende meget af debatten i dag, hvor Det Radikale Venstre har fået en stor del opmærksomhed, selv om jeg selvfølgelig skal kvittere for det. Det er lidt svært at forstå den kritik, der har lydt mod Det Radikale Venstre, som om vi pludselig er blevet rendyrkede socialister, eftersom man har kunnet læse vores skattepolitik i et færdigbehandlet program i flere måneder og kan konstatere ved selvsyn, at den pinsepakke, vi forhåbentlig vedtager på fredag, langt hen ad vejen er udtryk for radikal skattepolitik.

Pinsepakken er stram af hensyn til, at vi skal fastholde den økonomiske fremgang, og det har været helt afgørende for Det Radikale Venstre, at vi griber ind i tide. Pointen er, at hvis vi ikke griber ind i tide, bliver det utrolig dyrt senere hen. Derfor skal vi gribe ind, og vi skal gøre det her og nu.

Der har været regneeksempler fremme, der siger, at hvis man ikke gennemfører pinsepakken i dens nuværende form, skal man ud og finde offentlige besparelser i størrelsesordenen 15 mia. kr. De, der har fulgt debatten i dag, kan konstatere, at det jo ikke er sådan, at det ligefrem har væltet ind med konkrete forslag til, hvor man i givet fald kunne finde offentlige besparelser i den størrelsesorden. Derfor er det vigtigt at gøre tingene i tide, og det gør vi med pinsepakken.

Overskuddet på betalingsbalancen har været faldende gennem et længere stykke tid, så det er vigtigt at dæmme op for det private forbrug. Det er en anden god grund til at gøre det, vi gør med pinsepakken.

Endelig er der hele spørgsmålet om opsparring. Den private opsparring vil vi i første omgang styrke ved en nedsættelse af rentefradraget, og lad mig i den forbindelse gøre den bemærkning, at selv efter pinsepakkens gennemførelse vil vi i Danmark stadig væk have en meget høj rentefradragsmulighed, i hvert fald hvis vi sammenligner med andre europæiske lande.

Selv efter reduktionen af rentefradraget til 32 pct. er vi langt fremme i feltet og ligger temmelig højt, så det er fornuftigt af mange gode grunde. Det er fornuftigt set i forhold til de økonomier, vi sammenligner den danske med, og det er også fornuftigt at indføre de overgangsordninger, der kommer som følge af et af de ændringsforslag, vi skal behandle i dag. Disse overgangsordninger gør, at de, der har rigtig høje renteudgifter, slipper lidt mildere, end de ville have gjort efter det oprindelige forslag, og det er værd at tage med i betragtning. Det er faktisk noget af det, vi skal behandle i dag.

Endelig er der i forbindelse med rentefradraget spørgsmålet om fast ejendom. Fast ejendom er et oplagt beskatningsobjekt i en stadig mere international verden, og det finder vi vigtigt. Det står beskrevet i den radikale skattepolitik, og det er nogle af de principper, som vi henholder os til, og som gør, at vi synes, det er en fornuftig pinsepakke.

Grønne afgifter, øget skat på ressourcer, lavere skat på arbejdsindkomst er et andet vigtigt princip. Det gennemfører vi med pinsepakken på en lang række områder.

Og endelig letter vi skatten i bunden af indkomstskalaen. Det har været et mantra for mange politiske partier i løbet af valgkampen, at det skulle kunne betale sig at arbejde, man skulle lette skatten i bunden af indkomstskalaen. Det er også et princip, som vi gennemfører her med pinsepakken. Vi tager i hvert fald et lille skridt i den rigtige retning.

Det Radikale Venstre havde håbet på, at vi også kunne sætte selskabsskatten ned i denne her omgang, men sådan skulle det desværre ikke blive. I det oprindelige forslag lå der forslag om at nedsætte selskabsskatten til 26 pct. Det kunne ikke lade sig gøre. Vi havde håbet på, at eksempelvis Venstre og De Konservative havde budt sig til som seriøse forhandlingspartier, således at vi også kunne få nedsat selskabsskatten. Sådan skulle det desværre ikke blive, og det skal vi beklage fra radikal side. Vi håber

så selvfølgelig på, at det er et emne, et punkt, som vi kan vende tilbage til senere hen.

I det hele taget må jeg sige, hvad angår selve forhandlingerne, at man får jo ikke det indtryk, når man hører på Venstre og De Konservatives ordførere, at der var reelle forhandlinger. Jeg synes, det er vigtigt at bemærke, at der blev gjort en række indrømmelser til Venstre og De Konservative med henblik på at få forhandlingerne i gang.

Til sidst stod Det Radikale Venstre i en valg-situation. Vi kunne vælge at gøre noget sammen med SF og Enhedslisten, eller vi kunne vælge ikke at gøre noget, men til gengæld at gøre det sammen med Venstre og De Konservative. Og for Det Radikale Venstre er det altså effekten, det er virkningen, det er politikken, det handler om, og ikke i så høj grad, hvem det er, man laver politikken sammen med.

Derfor valgte vi at lave forliget også sammen med SF og Enhedslisten. Det er et langt stykke hen ad vejen radikal politik, der bliver gennemført. Selvfølgelig er det ikke alle ting, der er lige radikale – sådan er det, når man indgår kompromis – men ikke desto mindre: Vi kigger på effekten, vi kigger på virkningen, og derfor kan vi gå ind for pinsepakken og ændringsforslagene.

(Kort bemærkning).

Ebbe Kalnæs (CD):

Når jeg tager ordet i en kort bemærkning her til hr. Morten Helveg Petersen, er det ikke, fordi jeg vil kalde ham en -ist af en eller anden slags, som man har haft for vane her i dag. Så er det mere af bekymring over, at De Radikale har afvejet og vægtet situationen, som de har her. Det er en bekymring, som går på, at hvis vi tager hele lovkomplekset, er der en tendens i det, som helt klart er et træk til venstre.

Så kan man mene, om det skal være højre eller venstre, men hvad er problemet i det? Problemet i det er for mig at se, at begrebet om, at man skal så, før man kan høste, har meget dårlige kår i det her forslag. Der er meget få tilskyndelser i det. Der er meget få tilskyndelser til, at vi kan tjene de her penge og beholde det her velfærdssamfund. Der er snarere tilskyndelser til, at vi ikke skal bestille for meget. Og med de undersøgelser, der ligger om, at folk hellere vil holde fri, og at begrundelsen meget langt er, at det ikke rigtig kan betale sig, kan jeg ikke forstå, at De Radikale og hr. Morten Helveg Petersen ikke også er bekymret over det.

(Kort bemærkning).

Frank Aaen (EL):

Nu er det stakkels radikale parti blevet slået så meget i hartkorn med Enhedslisten og socialister, og derfor vil jeg gerne bede hr. Morten Helveg Petersen bekræfte, at når det ikke lykkedes at få fjernet det skrå skatteloft, når det ikke lykkedes at få hævet topskatten, så de rige kom til at betale endnu mere i skat, og når det lykkedes A.P. Møller i høj grad at slippe for nogle skattestigninger, vi gerne havde påført A.P. Møller, så bærer Det Radikale Venstre i høj grad ansvaret for de – i vores øjne – forringelser.

(Kort bemærkning).

Flemming Kofod-Svendsen (KRF):

Hr. Morten Helveg Petersen talte jo varmt for, at man skulle fremme opsparingen. Dér vil jeg gerne stille et konkret spørgsmål. Ifølge pinsepakken ophæves bundfradraget for positiv nettokapitalindkomst i topskattegrundlaget. Den bundgrænse ophæves allerede i 1999, men først i år 2000 tager man lejeværdien ud af skattesystemet. Det betyder eksempelvis, at en familie, hvor den ene tjener 300.000 kr. og den anden ikke har nogen arbejdsindkomst, og hvor man har været sparsommelig, så man ikke længere har nogen renteudgifter, kommer til at betale topskat af lejeværdi i 1999.

Finder hr. Morten Helveg Petersen, det er rimeligt, og vil det ikke kunne medføre, at man må til at optage nogle lån, så man kan få nogle renteudgifter, der kan modsvare lejeværdien, så man slipper for topskatten?

Morten Helveg Petersen (RV):

For få tilskyndelser til at tjene penge, siger hr. Kalnæs. Jeg prøvede at gøre den pointe, at her forsøger vi at trække lidt i den rigtige retning. Alle politiske partier har igennem længere tid snakket om, at nu skulle der skattelettelser til i bunden, og når man så fremsætter forslag, der indebærer skattelettelser i bunden, og stiller ændringsforslag, der indebærer yderligere lettelser i bunden, er det da et skridt i den rigtige retning.

I øvrigt, hvad angår tilskyndelser til at tjene penge, skal jeg endnu en gang beklage det her med selskabsskatten, at det ikke lykkedes at nedsætte den. Det havde i hvert fald været en tilskyndelse til at tjene penge, men det var der ikke politisk flertal for i denne her omgang.

Til hr. Frank Aaens utrolig gode spørgsmål: Jo, jeg skal gerne bekræfte, at Det Radikale Venstre strittede kraftigt imod, hvad angår yderligere hævelse af skatteloftet, yderligere hævelse af marginalbeskatningen, så svaret på hr. Frank Aaens spørgsmål er et klart og rungende: Ja.

Endelig skal jeg sige til hr. Flemming Kofod-Svendsen med hensyn til topskat og optage lån og i det hele taget fremme af opsparing, at det helt centrale i den her forbindelse er jo rentefradraget. Det er det, der skal styrke opsparingen. Det konkrete spørgsmål håber jeg vi kan løse senere hen. Det kan jeg ikke give et svar på lige her og nu.

(Kort bemærkning).

Ebbe Kalnæs (CD):

Jeg må sige, at jeg kender også radikale medlemmer ude i landet, også nogle, der driver erhverv, også nogle, der hører til de meget små, selv om nogle af dem godt nok har over 5 mio. kr. i omsætning. Når man i dette forslag trækker en stor del af likviditeten ud af små virksomheder ved, at de skal indbetale moms en gang om måneden, er det ikke bare likviditeten. Det er også et spørgsmål om, at når de skal i gang med den her proces hos deres revisor – og sådan nogle bruger altså en revisor – så skal de i gang 12 gange i stedet for 4 gange. Det koster mellem 50 og 100 pct. mere at få behandlet de her ting.

Så ikke nok med, at man ikke fik lettet skatten, men det afgørende er, at der er en lang række elementer i det her, som er i direkte modstrid med tanken om, at vi skal have orden i den betalingsbalance. Der er en lang række ting i de her forslag, der hæmmer, at der bliver skabt arbejdspladser. De, der får frataget likviditet, har ikke meget mod på at sætte nye ting i gang.

(Kort bemærkning).

Morten Helveg Petersen (RV):

Jeg skal blot kort gøre den bemærkning, at hvad angår likviditetsspørgsmålet er der jo netop lempelser for de helt små virksomheder i det her forslag, og man regner med op mod 40.000 færre opgørelser, der skal sendes ind til de offentlige myndigheder som følge af ændringsforslagene her i forbindelse med pinsepakken. Så for de helt små virksomheder, som Det Radikale Venstre i særdeleshed er optaget af, inde-

bærer forslaget faktisk en lempelse. Det synes jeg man skal være opmærksom på.

(Kort bemærkning).

Ebbe Kalnæs (CD):

Dér, hvor lempelsen for alvor ligger, er for omsætninger under 1 mio. kr., nogle ganske små virksomheder, som ikke har den store betydning. Men der er en lang række små virksomheder med langt over 5 mio. kr. i omsætning og med få ansatte. Der er mange omsætningstunge virksomheder. Det er dem, der kommer i klemme i det her, og det er et problem.

Tredje næstformand (Margrete Auken):

Hr. Frank Aaen som ordfører.

Frank Aaen (EL):

Alle økonomiske indgreb siden krigen har ramt de laveste indkomster hårdest. De har nedskåret på den offentlige service. Måske skal man gøre en undtagelse med den midlertidige momsnedsettelse i 1975, men den førte som bekendt til en økonomisk katastrofe og blev ophævet igen. Linjen har været klar: Mellem 20 og 30 økonomiske indgreb siden krigen har alle sammen vendt den tunge ende nedad.

Denne gang er det modsat. Lave indkomster friholdes, og for manges vedkommende får de oven i købet en gevinst ud af indgrebet, mens høje indkomster mister nogle af de skattelettelser, som de har fået her i de senere år. Det er ikke på nogen måde en revolution, det er ikke på nogen måde socialisme, men det er et lille skridt i den rigtige retning.

Jeg vil oven i købet sige, at det, der sker her, er så fornuftigt og i så dyb overensstemmelse med valgløfter, og hvad folk siger de gerne vil, at Venstre og De Konservative har vanskeligt ved seriøst at kritisere det. Det er også derfor, vi har noteret os, at Venstre og De Konservative i stedet for har måttet gribe til lidt kommunistforskrækkelse og til en masse sludder om socialisme, som de overhovedet ikke har forstand på. Det her har ikke noget med socialisme at gøre, alene af den grund at socialisme selvfølgelig er meget mere end lidt omfordeling.

Socialisme betyder, at ingen kan berige sig på andres bekostning. I dag er det jo sådan, at hvis man ejer virksomheder, aktier, værdipapirer, jord, fast ejendom, jamen så kan man berige sig, blive rigere på det arbejde, som andre udfører.

Det er det, vi gerne vil stoppe: at nogle kan berige sig på andres arbejde.

Socialisme betyder, at der er arbejde til alle, ikke som i det her samfund, hvor økonomien bryder sammen, hvis alle kommer i arbejde. Vi har det jo sådan her, at kommer flere i arbejde, falder arbejdsløsheden for meget, så taler man om flaskehalse, og så gribes der straks ind for at sørge for, at arbejdsløsheden stiger lidt igen. Socialisme giver plads til alle. Det er en af forskellene på det her samfund og et socialistisk samfund.

Men frem for noget andet af det, jeg har nævnt, betyder socialisme mere demokrati. Socialisme betyder et opgør med det system, hvor de, der ejer mest, bestemmer mest. Vi har jo set det så tydeligt også i det her forløb, at de, der ejer mest – og det er specielt A.P. Møller, der har været på banen, og som i virkeligheden har været i stand til at sætte Folketinget på plads – bestemmer mest. Sådan er det her system. Socialisme er det modsatte. Og når det gik så gruelig galt, som det jo gjorde i Sovjetunionen og de andre socialistiske lande, jamen så var det først og fremmest, fordi man i de lande glemte, at socialisme betyder mere demokrati.

Men tilbage til pinsepakken, der altså ikke har noget med socialisme at gøre, men bare er nogle justeringer i den rigtige retning.

Flere af justeringerne svarer meget nøje til, hvad Enhedslisten ønsker af ændringer i vores skattesystem. Det gælder f.eks. det med, at fradragene bliver mindre værd. Det glemmes tit i debatten – man taler, som om fradrag er noget, der er til fordel for alle folk, og så glemmer man, at fradrag i det væsentlige er asociale. Det er de, fordi fradrag er noget, man har mest af, hvis man tjener mange penge, og som man har mindst af, hvis man tjener få penge.

Desuden er det sådan skruet sammen, at jo højere indkomst man har, jo større skatterabat får man på et fradrag. Værdien af et fradrag er mest værd for dem, der tjener mest. Derfor er fradrag grundlæggende asociale og med til at ødelægge den progression, der burde være i et skattesystem, hvor de, der tjener mest, også betaler mest.

Det er det, der gør, at en højtlønnet DJØF'er i dag får et større skattetilskud til sit a-kassekontingent end den arbejdsløse. Det er det, der gør, at den, der har renter, om det så er fra studielån eller fra bolig, får et større tilskud til sin

rentebetaling, hvis han er rig og tjener mange penge, end den arbejdsløse gør.

Det er jo bare det, vi prøver at rette lidt op på, således at rentefradragets værdi nu i højere grad bliver ens for alle. Det er i virkeligheden dybt retfærdigt og socialt retfærdigt, at vi gør op med det system, hvor fradragene er mest værd for de rige og mindst for de fattige.

Værst er det selvfølgelig med kapitalpensionen, hvor de rige får et skattefradrag på 58 pct. og kun skal betale 40 pct. ved udbetalingen. Det betyder, at alle mellemkomster ikke har nogen skattefordel. Det betyder, at hvis en arbejdsløs skulle forvirre sig til at indbetale penge på en kapitalpension, sætter den arbejdsløse penge til, fordi skatten er større ved udbetalingen, end den er ved indbetalingen.

Den siger i virkeligheden utrolig meget, den debat, vi har haft i løbet af i dag, hvor V og K har brugt utrolig meget energi på at forsvare den skattefordel, de højestlønnede i samfundet har, den fuldstændig urimelige, at de, der har bedst råd til at spare op, oveni skulle have en skattefordel på 18 pct., mens de, der har mindst råd til at spare op, ikke skal have nogen skattefordel. Det viser jo meget godt forskellen på holdninger i Folketingssalen, og derfor skal V og K da på det område have mange tak for, at de gør det så indlysende for alle, at når vi har en diskussion om skattepolitik, er Vs og K's interesse først og fremmest at forsvare skattefiduser for de rige.

Vi erkender, at nogle af ændringerne kan ramme boligejere hårdt, men det skal jo ses i lyset af det, der er sket gennem de senere år, hvor boligejerne har haft store værdistigninger og haft gavn af et rentefald, og jeg synes ikke, der er noget at beklage sig over i alt væsentligt for dem, der er i den situation.

I øvrigt skal man være opmærksom på, at historisk viser det sig – selv om man tager personer med samme job og samme løn – at de, der har ejet deres egen bolig, kommer meget rigere ud af det end dem, der har boet til leje. Og derfor er det også på den måde en ulighed mellem ejere og lejere, der rettes op på og på en måde, som i alt væsentligt er retfærdig. Der er nogle, der kommer lidt i klemme, og dér har vi forsøgt at lave en overgangsordning, så ingen kommer til at gå fra hus og hjem, når vi ser det hele under ét.

Vi anser det faktisk for at være nødvendigt, at der bremses op for stigningen i priserne på jord og fast ejendom, fordi det giver anledning

til et stort forbrug baseret på lån, baseret på arbejdsfri indtægt, og vi er imod arbejdsfri indtægter, for arbejdsfri indtægter betyder, at man beriger sig på andres arbejde, og det er vi fundamentalt imod.

Vi støtter også den nye ejendomsværdiskat, herunder det element, at den stiger ved salg, for det betyder i virkeligheden, at priserne vil stige mindre ved kommende salg. Og det er en god ting, for det gør, at nye boligejere, de, der fremover køber bolig for første gang, alt andet lige vil komme til at sidde med den udgift, de også ville have siddet med under det nuværende system, men fremover med den behagelige fordel, at på grund af at priserne vil falde – eller i hvert fald ikke stige så meget, som de har gjort hidtil – vil nye boligejere få en mindre gæld, end de ellers ville have fået. Og det er selvfølgelig en fordel for dem.

Hvad angår skattelettelserne, har det været helt afgørende for os, at der også blev givet skattelettelser til dem, der er arbejdsløse og på bistandshjælp, pensionister og studerende, for hvor der har været bred enighed i Folketinget om at snakke om skattelettelser til dem i arbejde med lave indtægter, har der stået lidt mere strid om, hvorvidt skattelettelser skulle komme de arbejdsløse, bistandsmodtagere og andre til gavn. Derfor er vi glade for, at der er indført en sænkning af bundskatten, som præcis også giver skattelettelser til dem, der er på det, vi kalder overførselsindkomst.

Når vi hæver grænserne for mellemskatten, sikrer vi, at alle mellemkomster også får en skattelettelse, at man i højere grad kan mærke en indkomstfremgang, når man går i arbejde. Det synes vi også er retfærdigt. Og vi synes selvfølgelig også, det er meget retfærdigt, at lavtlønsbørnefamilier i særdeleshed får fordel af det her, fordi fripladsgrænserne til daginstitutioner bliver hævet væsentligt og derfor altså giver flere rabat på de høje betalinger i daginstitutionerne. Det er også noget, vi naturligvis støtter.

ATP-delen har vi tilsluttet os. Vi har flere gange fremhævet de uligheder, der er ved at udvikle sig i pensionssystemet, hvor de, der er inde på arbejdsmarkedet og har meget høje lønninger, får meget høje arbejdsmarkedspensioner fremover, mens de, der er mere marginalt på arbejdsmarkedet, som er arbejdsløse i lange perioder, som har lavere løn gennem hele arbejdslivet, får meget lavere pensioner, når de kommer til den alder.

Derfor er vi tilfredse med, at vi retter lidt op på den skæve udvikling med uligheder i pensionsalderen ved, at vi tager lidt penge fra de rigeste og giver til dem, der har den laveste pensionsopsparing ved den solidariske omfordeling, der nu sker på ATP-delen, sådan at lave indkomster får et væsentligt bidrag til deres pension, når den alder indtræder.

Vi har været med til at sikre et grønt aftryk i pinsepakken. Det er ikke så meget det med at hæve afgifter på benzin, el og varme. Det vil kun i begrænset grad gavne miljøet, fordi folk skal jo varme deres hus op, de skal bruge strøm, de skal køres på arbejde, så det er ikke så meget det, der hjælper.

Selvfølgelig vil det hjælpe lidt på miljøet, men den væsentligste hjælp for miljøet er, at man giver folk et alternativ. Det havde vi gerne set havde været større, men vi er selvfølgelig tilfreds med, at der bliver bevilget 200 mio. kr. til at forbedre den kollektive trafik, for det gør muligheden for at vælge et alternativ til bilen større. Og vi er enige i, at dér, hvor der specielt skal sættes ind, er med hensyn til at øge den kollektive trafik i udkantsområderne, hvor mulighederne i dag er dårligst. Det er vi meget tilfreds med.

På det område er vi yderligere meget tilfreds med, at vi har fået en aftale om, at vi nu skal undersøge mulighederne for at ændre systemet med de grønne afgifter. De grønne afgifter har en tendens til at være asociale, og derfor har vi fået en aftale om, at vi nu skal undersøge, om ikke vi kan ændre de grønne afgifter, sådan at de bliver indført med et socialt bundfradrag, så vi for hver enkelt familie siger, at denne familie, når den har et miljøbevidst forbrug af el og varme, andre energiformer, ingen afgift betaler eller kun en lav afgift, hvorimod de, der sviner med energien, kommer til at betale en meget højere afgift, end de gør i dag.

Det ville i meget højere grad både være socialt retfærdigt og altså også ansproge folk til at være miljøbevidste, fordi det er, når man begynder at svinde, at man virkelig mærker den økonomiske straf.

Vi tror på, at sådan nogle forsøg kan føre til, at vi omlægger de grønne afgifter fremover i en retning, som er både social og også mere effektiv, hvad angår at ansproge folk til at være miljøbevidste.

Så vil vi sige, at i diskussionen om erhvervsdelen, hvor der jo kun sker det, at vi nu lukker nogle ganske enkelte huller, nogle spekula-

tionshuller i erhvervsbeskatningen, har det været lærerigt for os at se, hvordan Venstre og De Konservative har kastet sig på banen i forsvar for de store koncerner. Og man siger selvfølgelig, at det er for at forsvare arbejdspladserne hos A.P. Møller, arbejdspladserne hos LEGO, men det er ikke det, det drejer sig om. Det er en forløjet debat. Det, som V's og K's store kampanjer i Børsen og de andre aviser er gået ud på, er ikke at forsvare arbejdspladserne, nej, det er at forsvare aktionærernes, ejernes ret til ikke at skulle betale skat.

Det er jo fundamentet i de fiduser, der dér har været til diskussion og under angreb, som vi stadig væk gerne vil have ændret. Selvfølgelig skal de, der ejer disse store virksomheder, som har scoret milliardformuer, også betale skat ligesom alle andre. Vi skal ikke have de muligheder, der desværre er i dag, for at unddrage sig beskatning.

Men det er lærerigt at se, at når de store koncerners ejere råber op, har de et villigt redskab hos Venstre og De Konservative. Det er næsten som at tale om marionetdukker, når man ser dem springe op på talerstolen og læse op af de pressemeddelelser, som A.P. Møller har udsendt.

Det, der altså ligger, og med de ændringer, vi har fået ind, er i høj grad noget af det, vi gerne vil. Det er den vej, vi gerne vil gå. Vi vil gerne gå videre, men vi tager det, vi kan få i den her omgang, og er tilfreds med det.

Så vil jeg afslutningsvis bare notere, at vi endnu en gang har haft en debat her i Folketinget omkring økonomi, hvor det ikke er lykkedes at få Venstre og De Konservative ud af busken og forklare ærligt, hvad de mener. Og jeg forstår dem godt, for det budskab, Venstre og De Konservative har, er så entydigt socialt, at det har de ikke særlig meget lyst til at få lagt op ved siden af det, som vi nu gennemfører sammen med regeringen, som dybest set er socialt.

Jeg beklager meget, at man ikke tør stå ved sine forslag, men vi skal nok finde andre anledninger til at hjælpe Venstre og De Konservative med at komme ud med de glade budskaber om besparelser på miljøindsatsen, besparelser på uddannelser, stramninger for de arbejdsløse og alt det velkendte, for det er jo alternativet, offentlige besparelser, forringelser for de arbejdsløse, forringelser af uddannelserne, det er det budskab, som V og K har.

Jeg er meget tilfreds med, at det ikke var dem, som kom i forlig med regeringen, for så havde vi fået den slags politik. Nu har vi fået noget, der ser anderledes fornuftigt ud.

(Kort bemærkning).

Ebbe Kalnæs (CD):

Hr. Frank Aaen har i løbet af dagen, både i sine korte bemærkninger og nu, gjort meget ud af at fortælle, at Venstre og De Konservative skulle sørge for nogle særinteresser hist og her.

Jeg mener ikke, at CD's holdning til det her kan betegnes som, at vi vil bevare særinteresser. Det, vi vil, er, at vi gerne vil have et samfund på et højt niveau, der kan holde en høj social status. Den nivellering og lighed, hr. Frank Aaen står for, kan være smuk, men så bliver vi i hvert fald lige på et noget lavere niveau. Hvis ikke der er tilskyndelser i det her samfund, hvis ikke der er mulighed for, at der er gang i nogle, kan vi ikke tjene de penge, der skal holde sammen på et ordentligt velfærdssamfund. Men det er jo en gammel diskussion, som går helt tilbage til 1970'erne, og jeg mener faktisk, at med hensyn til meget af det, Enhedslisten laver her i dag sammen med regeringen, skal vi næsten tilbage til 1970'erne for at finde noget, der har samme tendens.

(Kort bemærkning).

Frank Aaen (EL):

Man kan være uenig om, hvordan det her system er opbygget økonomisk set. Det er fair nok. Men jeg mangler altså en forklaring fra CD på, hvad der skulle få det her system til at bryde sammen, fordi aktionærer skal betale bare nogenlunde den samme skat, som vi andre skal betale. Jeg mener, en virksomhed, der går godt, går godt, uanset om aktionærerne skal undslå sig for at betale skat. Og det er jo det, det drejer sig om. Og jeg kan sådan set ikke forstå, at det, at vi lukker nogle skattefiduser – at vi f.eks. sørger for, at fradragsværdien for pensionsindbetalinger på kapitalpension er det samme værd, uanset om man er direktør, eller om man er kassedame – skulle få det her system til at bryde sammen. At vi retter nogle skattelettelser, der er givet til de rigeste her i samfundet siden 1993 – regeringen siger, ved en fejltagelse – at vi retter op på det og inddrager de skattelettelser igen, hvorfor skulle det få det her samfund til at bryde sammen?

Jeg forstår overhovedet ikke retorikken. Det er tom retorik, som siger mere om, at CD's ellers – troede jeg – sociale sindelag fuldstændig har slået klik i den her sag.

(Kort bemærkning).

Ebbe Kalnæs (CD):

Jeg har ikke talt om, at systemet bryder sammen. Jeg sagde bare, at vi kommer til at leve mere lige på et væsentlig lavere niveau, og det er der ikke nogen der har interesse i. Et velfærdssamfund af en meget høj standard, som vi har i Danmark, kræver rent faktisk, at der er nogle, der har mulighed for at tjene ind til det. Og det er dér jeg mener man fejler. Det er dér jeg mener man ender ud, så man ødelægger tingene.

Og hvad aktiebeskatningen angår, jamen det er jo ikke bare nogle rige, besiddende aktionærer. Det er en lang række pensionsfonde af forskellig slags, der køber op. Vi har i Danmark ikke haft tradition for at købe aktier op, og det er egentlig en sund ting, hvis det breder sig ud til hele befolkningen. Det standser man på den her måde.

(Kort bemærkning).

Frank Aaen (EL):

Mere lige på et lavt niveau. Jamen hvordan fører det til et lavere niveau? Vi har et skattesystem, der siger, at de højeste indkomster i Danmark skal betale 58 pct. af den sidst tjente krone i skat. Det er meget mindre, end de gjorde for 10 år siden, 20 år siden. 58 pct. af den sidst tjente krone i skat. Så har der været en fejl i skattesystemet, der gjorde, at det kom de ikke til alligevel. De kom kun til at betale 55,5 pct. i skat. Hvor er så egentlig talt det, der skal få det hele til at bryde sammen og få alt ned på et lavere niveau, fordi vi nu ændrer skattesystemet, sådan at alle med høje indtægter faktisk kommer til at betale den skat, de skal betale?

Tredje næstformand (Margrete Auken):

Jeg skal her afbryde forhandlingen og udsætte mødet. Det genoptages i dag kl. 13.00.

Mødet udsat kl. 11.59

Mødet genoptaget kl. 13.00

Forhandlingen genoptoges

Kim Behnke (FP):

Lad mig starte med at sige, at efter Fremskridtspartiets opfattelse er den måde, pinsepakken bliver behandlet på, ikke tilfredsstillende. Den traditionelle anden behandling af et lovforslag går ud på, at man kommenterer det udvalgsarbejde, der har fundet sted.

Vi synes, debatten i dag indtil videre mest har båret præg af at være en ideologisk debat, som vel reelt hører hjemme under afslutningsdebatten i morgen.

Vi er i Fremskridtspartiet i den situation, at samtlige de lovforslag, vi i denne pulje har til behandling, indstiller vi til forkastelse. Med hensyn til stillingtagen til de konkrete ændringsforslag skal jeg henviser til de skriftlige betænkninger.

Den pinsepakke, som disse lovforslag er en del af, blev i sin tid fremsat med det argument, at danskernes privatforbrug var stigende. Regeringen var bekymret og ønskede at gribe ind.

Under EU-valgkampen udtalte økonomiministeren, at man fra regeringens side i begyndelsen af juni måned ville se på behovet for opstramninger i økonomien. Vi ved i dag, at på det tidspunkt havde man haft de konkrete forslag i skrivemaskinen i adskillige uger, og derfor var facitlisten skrevet fra regeringen: den ønskede et økonomisk indgreb.

Det har også i dag været diskuteret, hvorvidt man skal stole på den ene eller den anden økonomiske udlægning af pinsepakken og de konkrete forslag. Vi ved jo alle sammen, at økonomi ikke er en eksakt videnskab, men det tætteste, vi kommer på at gøre økonomi til en eksakt videnskab, må vel være de afrapporteringer, vi får fra Danmarks Statistik. Danmarks Statistik har i dag kl. 9.58 udtalt til Ritzaus Bureau, at »danskernes privatforbrug faldt med næsten 1 pct. i årets første 3 måneder«, og det lyder videre: »til gengæld stiger det offentlige forbrug, men dog i et lidt langsommere tempo.«

Det er altså afrapporteringen af kendsgerningerne. Den viser, at det skræksscenario, som regeringen havde indgydt befolkningen, så hele den danske befolkning – alle 5,2 millioner danskere – skulle føle sig skyldige i, at samfundsøkonomien var kørt af sporet, viser de faktiske tal ikke passer; tværtimod har danskerne vist mådehold, og det private forbrug var faldende i første kvartal af 1998.

Til gengæld er det præcis sådan, som Fremskridtspartiet sagde under førstebehandlingerne, at problemet består i, at det offentlige forbrug stiger alt, alt for meget. Regeringen har derfor et forklaringsproblem: Hvorfor skal vi alligevel gennemføre disse lovforslag?

Se, efter Fremskridtspartiets mening skal en regering ikke have skældud, når den fremsætter forslag til ændringer på skatteområdet, for der er brug for ændringer, men de ændringer må have tre væsentlige forudsætninger. For det første at resultatet bliver lavere skat, for det andet at det bliver nemmere at være skatteyder, altså at skattelovgivningen bliver mere enkel og mere gennemskuelig, og for det tredje at vores skattesystem bliver mere retfærdigt.

Lad os tage de tre emner.

Det er efter Fremskridtspartiets opfattelse urimeligt, at den danske befolkning betaler verdens højeste skatter. Den seneste opgørelse fra OECD viser, at en almindelig dansk familie i gennemsnit betaler 63 pct. af den samlede indkomst i skatter og afgifter. Det er verdens højeste skat; der findes ingen andre steder i verden, hvor man betaler så meget i skat.

Spørgsmålet er så, om man får verdens bedste service for de penge. Spørger man de mennesker, der er på venteliste til sygehus, eller som ikke kan få et sted at bo, eller som ikke kan få hjemmehjælp, er svaret selvfølgelig, at det ikke er verdens bedste service, vi får for verdens højeste skatter.

Med hensyn til, at det skal være nemmere, ser vi med bekymring på, at ganske almindelige lønmodtagere, håndværkere, landmænd og andre uden komplicerede skatteforhold, er nødsaget til at hyre revisor for at løse så simpel en opgave som at udfylde deres selvangivelse. Så ud over at skattelovgivningen vækker begejstring blandt revisorer og skatteadvokater, vækker den bekymring hos befolkningen og sætter grå hår i hovedet på den.

At skattesystemet skal være mere retfærdigt, skyldes jo bl.a., at den, der har mange penge, ikke bare har mange penge til sig selv, men også har råd til at søge vejledning for at slippe billigere i skat, for jo flere regler, jo mere kompliceret skattelovgivningen er, desto nemmere er det for folk at finde huller og muligheder for at omgå skattereglerne. Enkle, præcise formuleringer er det, vi kræver.

Regeringen har med personskattestigningerne hævdet, at der slet ikke er tale om personskattestigninger, men at der er tale om omlæg-

ninger, og det er jo en retorik, vi er vant til. Forud for skattereformen fra 1993 fik vi at vide, at der ville blive tale om skattelettelser. Da de konkrete lovforslag kom til vedtagelse, hævdede regeringen, at der bare ikke var nogen, der ville blive udsat for stigninger, men da vi så oplevede særlig kommunerne tage godt for sig af retterne, fik vi altså skattestigninger som resultat.

De aftaler, man denne gang har indgået med kommunerne og amterne om ikke at lade indkomstskatterne stige, er lige så usikre som tidligere. Det vil sige, at nogle kommuner vil lade skatterne vokse, andre steder vil man måske holde dem lidt i ro, men konklusionen bliver, at den skatteomlægning på personskatteområdet, som vi her oplever, betyder, at de fleste kommer til at betale mere i skatter og afgifter end tidligere.

Derfor er det fuldstændig korrekt, når Rockwool Fondens direktør klart og utvetydigt udtaler, at pinsepakken kommer til at give anledning til mere sort arbejde. Folk vil finde nye metoder til at slippe billigere i skat, ikke fordi danskerne er kriminelle af sind, men fordi det er den eneste måde, de kan overleve på.

Ydermere gør der sig så det gældende, at de få borgere, der vil opleve en lille skattelempelse – det er primært folk med lavere indkomster, og den del af det skal regeringen da bestemt have ros for – vil opleve, at den skattelempelse bliver spist op af stigende afgifter på benzin, biler, vand, varme og på alt muligt andet. Det skal vi komme tilbage til under de konkrete forslag, men konklusionen vil blive, at folk får stigende skatter ud af det her.

Umiddelbart efter at pinsepakken var blevet fremlagt, var finansministeren i en direkte tv-udsendelse på DR 1 og blev konfronteret med en række regneeksempler. Finansministeren var på det tidspunkt dybt forurettet over de forskellige regneeksempler og erklærede, at den pinsepakke, der forelå, var gennemtænkt, at alt var gennemregnet, og at påstande om det modsatte var ondsindede ting fra særlig oppositionen.

I betragtning af, at vi i dag skal behandle ikke 200 ændringsforslag, men 199 ændringsforslag, hvoraf hovedparten jo ikke har et stort politisk-ideologisk indhold, men skyldes fejl og mangler, gøres finansministerens ord fra tv jo til skamme. Det viser sig endnu en gang, at de regneeksempler, der blev optrykt i dagspressen og blevet fremlagt af relevante organisationer

osv., var korrekte, og at det var regeringens påstande, der ikke holdt vand.

Et andet argument for, at man var nødsaget til at gennemføre pinsepakken, var problemerne omkring vores betalingsbalance. Økonomiministeren gik kort tid efter regeringsskiftet i 1993 ud med det absurde argument, at vi nu skulle bruge lidt af betalingsbalancen til at hæve beskæftigelsen, og man kan da være helt sikker på, at det løfte er blevet opfyldt. Man har spist over 30 mia. kr. op.

Hvis det så bare var slutningen på udviklingen, kunne man sige, at så kunne vi igen begynde at have et stigende betalingsbalanceoverskud, men alle afrapporteringer fra relevante eksporterhverv fortæller om tab af konkurrenceevne. Virksomhederne tigger og beder hver eneste dag, om ikke godt den kolossale byrde, det er at have lønmodtagere, kan blive gjort lettere, sådan at man får lavere skat på sine medarbejdere.

Det løfte bliver ikke indfriet. Tværtimod frygter vi, at bruttoskatten, som nu kaldes ATP-bidrag for en dels vedkommende, allerede til efteråret vil blive forhøjet yderligere for at indfri de krav, der er om yderligere finansiering af arbejdsmarkedsfondene.

Der har været diskuteret meget i dag om omfordelingen i disse forslag. Dertil er jeg nødt til at sige, at uanset politisk farve må man erkende, at man ikke gør den fattige rig ved at gøre den rige fattig. Vi skal i Danmark glæde os over, at der er nogle, der tjener mange penge. Vi skal glæde os over, at der faktisk er virksomheder, som har overskud og ikke underskud. Antallet af virksomheder og regioner her i landet, der tigger og beder om offentlige tilskud, er stort, så når der endelig er nogle steder, hvor det går godt, skal vi glæde os over det og ikke gøre det til genstand for yderligere beskatning.

Det sidste, jeg vil sige, er, at skatteministeren tidligere i denne samling har brugt argumentationen, at på grund af problemerne med computerens måske manglende evne til at klare år 2000, var man nødt til at udskyde nogle ting. Med denne enorme stabel lovforslag, som ministeren har liggende foran sig, kan vi kun frygte, at år-2000-problemet vil give store vanskeligheder for skatteydere såvel som for skatteembedsmændene.

For den del, der drejer sig om boligbeskatningen, overlader jeg ordet til Fremskridtspartiets ordfører på det område, fru Kirsten Jacobsen.

Anden næstformand (Henning Grove):

Nej, det gør formændene.

Fru Kirsten Jacobsen.

(Kort bemærkning).

Kirsten Jacobsen (FP):

Ordførerne har stået heroppe, og vi andre har siddet nede i salen og har hørt på en debat, som i store træk drejede sig om ideologiske skoleridt. Jeg havde meget svært ved i de mange indlæg at genkende ret mange af de paragrafer, som det her i grunden drejer sig om, og ansvaret er såmænd lige stort, uanset hvilken side af salen man kigger ned på.

Det synes jeg ærlig talt ikke er rimeligt ved den anden behandling. Jeg synes, det er rimeligt ved den anden behandling at forholde sig til, hvordan det her lovforslag ser ud, nu efter at udvalgsarbejdet er færdigt.

Vi kan altså desværre konstatere, at udvalgsarbejdet ikke har haft den virkning på lovforslagene, som Fremskridtspartiet havde håbet. Fremskridtspartiet havde håbet, at regeringen havde besindet sig, at førstebehandlingen og alle de mange udmeldinger rundt omkring fra, om hvilke forfærdelige virkninger de her lovforslag ville få for boligejerne, havde gjort indtryk. Jeg har jo mærket mig, at der er stillet ændringsforslag, som finjusterer lidt på mekanikken, og som gør det lidt mere tåleligt, men ikke ændringsforslag, som gør, at nogen boligejere kan se fremtiden trygt i møde. Vi er stadig væk i dag i den situation, at rigtig mange, særlig de nyetablerede med børn og særligt hvis de bor på landet og også skal bruge bilen, vil få det rigtig hårdt.

Vi er også stadig i den situation, at ingen har løftet en finger for at rette lidt op på, at pensionisterne efter de her forslag bliver særlig hårdt ramt. Det er ikke mange, der har interesseret sig for, at man får en helt ny type huse for pensionister, sådan socialdemokratiske huse eller Enhedslistehuse, eller hvem der nu har opfundet de her særlige huse. Det nedslag, man kan få for helårshuset, er maksimalt 6.000 kr. og for sommerhuset maksimalt 2.000 kr. pr. år, og så kan man jo meget hurtigt regne ud, hvad overgrænsen er, hvad et hus må koste. Det vil sige, at man altså laver et helt nyt regelsæt for, hvordan man synes det er rimeligt at beskatte pensionisterne. Jeg har set i debatten, at regeringspartierne har udmeldt, at pensionstillægget jo stiger, men det stiger overhovedet ikke, så det nærmer sig det fald, man får.

Jeg vil slet ikke tage stilling til rentefradragets nedsættelse eller noget andet. Det eksempel, jeg giver nu, handler kun om lejeværdibeskatningen. Hvis man tager en pensionist, som har en ejendom, der har en ejendomsværdi på 1,1 mio. kr. – og det er jo ikke en særlig dyr ejendom, hvis det er i det københavnske område – vil man komme ud for, at den pensionist i år 2002, altså når det her er færdiggennemført, vil have fået en forhøjelse på 100 pct. af det, man betaler i lejeværdi i dag, hvis man bare har 50.000 kr. mere end sin folkepension.

Eksemplet er udregnet af Cooper & Lybrandt, så jeg går ud fra, at ingen vil betvivle, at det er rigtigt. Der er masser af den type pensionister, som jeg i hvert fald ikke vil kalde særlig velhavende, og dem har man ikke gjort noget for.

Samtidig har vi fået oplysninger, som fortæller, hvor meget amter og kommuner har fået i kassen fra boligejerne siden 1993. De samme amter og kommuner, som nu fortæller, at de overhovedet ingen penge har, og at de er nødt til at fjerne al hjemmehjælpen, bliver forgyldt.

Jeg synes ikke, man i dag kan lade være med at sige, at denne ejendomsværdiskattelov egentlig er smart udtænkt, for hvis man lægger den ved siden af vurderingsloven, får man denne løbende inddragning af det, som i hvert fald den venstre del af salen plejer at kalde de samfundsskabte værdier. Det er jo smart, for det kan man ikke sælge i en samlet pakke, det kan man kun sælge i skiver som en anden salami-pølse, og det er så også det, man gør.

Når nu alt det er sagt, så er en af de ting, som undrer mig mest, at det egentlig er teknisk godt lavet, og det er også smart lavet. Det skal man ikke klandre regeringen for. Det synes jeg regeringen skal have. Man kan også se det på ændringsforslagene. Hvis det havde været noget teknisk juks, havde man nok haft nogle flere, der rettede op på det.

Når sommeren har lagt sig, må skatteministeren sikkert op på talerstolen med en bunke ændringsforslag, fordi virkningerne har været for grove for visse grupper. Jeg tror først, det kommer frem på et senere tidspunkt, men Fremskridtspartiet kan allerede nu love regeringen og skatteministeren, at den slags forslag vil få vores umiddelbare støtte. Det vil de.

Når jeg sagde det om teknikken, som man egentlig ikke kunne kritisere så meget, er det jo, fordi det ikke er noget, man har lavet på 4 timer. Det er heller ikke noget, man har lavet på

en uge. Det er heller ikke noget, man har lavet på 14 dage. Nej, denne svendeproe har været længe undervejs, og derfor kunne man jo godt have forestillet sig, at løfterne til boligejerne før valget havde været af en anden karakter end dem, som man strøede rundt om sig med.

Der er en pige i en gammel revyviser, hun lider af ulykkelig kærlighed, og fordi hendes kæreste er løbet fra hende, står hun og synger en sang. Hvis nu statsministeren havde været her, så kunne vi jo have bedt ham syng den, jeg skal undlade at bede skatteministeren om at gøre det, men den hed: Hvad med alle løfterne, du gav?

De boligejere, som fik at vide, at der ikke var noget i skufferne nogen steder, vil altså på fredag kunne se, at deres økonomi fremover ikke bare bliver sådan, at det er Mallorca-rejsen, man tager; for mange grupper boligejere er det konfigenterne til børnenes sportsklubber, for de gamle er det den vinduespudser, som de er nødt til at have, fordi hjemmehjælpen heller ikke må pudse vinduer, de altså ikke kan få råd til. Rejsen eller gaven til børnebørnene er der heller ikke plads til.

Til slut kan jeg ikke lade være med at spørge, om skatteministeren og regeringen overhovedet har overvejet, hvordan mobiliteten på hele markedet vil blive, hvordan man her i sommerens løb vil opleve boligmarkedet som én stor bæverende gelekklump, hvor ingen tør handle, fordi ingen længere kan have tiltro til, at den lovgivning, man handler i tillid til, holder ret meget længere.

Jeg vil slutte med at sige, at det eneste opløftende og det eneste sted, hvor jeg ikke synes, regeringen har været smart, er, at det her skal gå over 4 år, og selv om det er smart at gennemføre det umiddelbart efter et folketingsvalg, har regeringens jo glemt, at den fulde regning får vælgerne først umiddelbart før det næste folketingsvalg, og da håber jeg, og det tror jeg også på, at regningen bliver sendt til regeringen og dens allierede ved lavere mandattal her i Folketinget, for det har de fortjent.

(Kort bemærkning).

Jens Peter Vernersen (S):

Det er nu ikke, fordi jeg tror, at en socialdemokratisk ledet regering nogen sinde kommer til at tilfredsstille Fremskridtspartiet politisk eller sagt på en anden måde: Jeg håber det rent faktisk ikke.

De to indlæg, vi har hørt her, får mig alligevel til at stille et par spørgsmål.

Hr. Kim Behnke taler om det offentlige forbrug. Det er rigtigt, at der vel er ansat omkring 20.000 flere i den offentlige sektor til at passe børn, til at passe de ældre og til at passe de syge. Hvor er det, der skal spares på disse områder? Det er jo der, vi har haft stigningen, så det må også være der, vi skal have besparelsen.

Jeg bemærkede fru Kirsten Jacobsens omsorg for pensionisterne. Jeg synes, vi skal slå fast, at de, der får en ændring, altså er de pensionister, som har et hus til over 1,5 mio. kr. Det er pensionister, der har et hus, der er vurderet til over 1,5 mio. kr., og den stigning, der kommer ud af det op til knækket, kan maksimalt blive omkring 2.500 kr. Det er virkeligheden, må jeg sige til fru Kirsten Jacobsen.

(Kort bemærkning).

Kim Behnke (FP):

Hr. Jens Peter Vernersen begår en stor fejl, når han går på talerstolen og tror, at man generer Fremskridtspartiet ved at spørge til, hvor pengene skal komme fra.

Jeg betragter det som en gave, hver gang jeg bliver spurgt om det. Fremskridtspartiet gør nemlig det, at vi hvert år i december måned fremlægger et tykt katalog op til finanslovforhandlingerne, hvor vi krone for krone gennemgår statens store budget og viser, hvor vi har tænkt os at spare.

Vi synes f.eks. godt, man kunne lade være med at bruge 16-17 mia. kr. i ulandsbistand og hjælp til Østeuropa, vi synes godt, man kunne spare på de store milliardudgifter på udlændingeområdet, vi synes ikke nødvendigvis, der skal være så mange udgifter på kulturområdet, særlig de mange nye anlægsprojekter, hvor økonomien jo skrider fuldstændigt i de fleste af dem, og vi synes godt, at man kunne spare på de omkring 8,3 mia. kr., der bliver brugt i statstilskud til erhvervslivet.

Der er masser af steder, uden at man skal til at fyre hjemmehjælpere eller andre platte forslag fra Socialdemokratiet.

(Kort bemærkning).

Kirsten Jacobsen (FP):

Hr. Vernersen sagde, at hr. Vernersen ikke troede, det var muligt for en socialdemokratisk regering at tilfredsstille Fremskridtspartiet. Det skyldes jo så de forudsætninger, hr. Vernersen

har. Det ville være meget nemt at tilfredsstille Fremskridtspartiet specielt på et punkt: Man kunne blot holde de løfter, man gav, men det har Socialdemokratiet jo heller aldrig haft for vane, og derfor kan jeg godt forstå, at hr. Vernersen sagde det, han sagde lige før.

Må jeg så ikke bare minde hr. Vernersen om, at en ejendom med en ejendomsværdi på 1,5 mio. kr. svarer til en 100 m² bungalow med fuld kælder i Holte bygget i 1937. Det var sådan noget, arbejderne byggede, dengang man oven i købet gravede soklen ud i sand.

(Kort bemærkning).

Jens Peter Vernersen (S):

Jeg gav udtryk for, at vi aldrig kunne komme til at tilfredsstille Fremskridtspartiet politisk. Jeg gav også udtryk for, at det håbede jeg rent faktisk heller ikke vi kunne.

Ved tidligere diskussioner om udlændinge taler man altid om, at vi skal hjælpe udlændingene i nærområdet. Når der kommer flygtninge her til landet, skal vi hjælpe dem i nærområdet, men nu taler man i stedet om, at det skal vi spare på.

Jeg må sige, at hr. Kim Behnkes beregninger på finansloven har aldrig hængt sammen, hvis vi skulle opretholde vores velfærdssamfund. Aldrig.

(Kort bemærkning).

Kirsten Jacobsen (FP):

Det skal blive meget kort. Det vil altså med andre ord sige, at hr. Vernersen ikke håber, at Socialdemokratiet nogen sinde bliver til at stole på, når det drejer sig om de løfter, de selv giver.

(Kort bemærkning).

Kim Behnke (FP):

Hr. Vernersen vil kunne kontakte Arbejderbevægelsens Erhvervsråd. Hr. Vernersen vil kunne kontakte embedsmænd i Finansministeriet. Begge steder ligger der komplette kørsler på Fremskridtspartiets finanslovsændringsforslag. Konklusionen både hos Arbejderbevægelsens Erhvervsråd, som jo ikke kan siges at være borgerligt orienteret, og hos Finansministeriets embedsværk er, at Fremskridtspartiets finanslovsændringsforslag hænger økonomisk sammen, men at man ikke kan støtte det menneskesyn, der ligger til grund, underforstået at man synes, at staten skal give ulandsbistand og mange penge til flygtninge og udlændinge.

Det er jo en helt anden sag, men økonomisk hænger det sammen hver eneste gang, vores forslag bliver stillet, og vi er det eneste parti i Folketinget, der nu igennem 25 år hvert år har fremlagt en samlet økonomisk politik.

Så lige præcis på det punkt må jeg sige til hr. Vernersen, er det dumt at gå i krig med Fremskridtspartiet.

Anden næstformand (Henning Grove):

Hr. Jens Peter Vernersen for sidste gang.

(Kort bemærkning).

Jens Peter Vernersen (S):

Jeg må sige til hr. Kim Behnke og fru Kirsten Jacobsen, at vores løfter er, at vi tager ansvar for vores samfund, at vi sikrer samfundets fortsatte udvikling, og at vi sikrer, at vi fortsat har et velfærdssamfund, der giver lige muligheder. Det har Fremskridtspartiet aldrig nogen sinde bekymret sig om. Det er jo det, der er virkeligheden.

Virkeligheden er, at man ikke kan finansiere velfærdssamfundet med de forslag, Fremskridtspartiet fremsætter.

Kim Behnke (FP):

Jo, man kan, må jeg sige til hr. Vernersen, men det kræver et skift i menneskesynet.

Vores opfattelse er, at hvis der er syge, gamle, handicappede i det danske samfund, som har brug for hjælp, skal de have hjælp. De skal ikke puttes ind i den store socialdemokratiske betonmaskine og skrive ansøgninger, formularer, klager osv. De skal hjælpes.

Hvis der derimod kommer nogle og banker på vores dør fra udlandet, som har rejst tusinder af kilometer hertil og beder om asyl, skal de ikke have hjælp, men Socialdemokratiet prioriterer dem højere end de danske statsborgere, som har hjælp behov. Det er en forskel i menneskesynet, og det er fair nok.

Men kom ikke og sig, at Fremskridtspartiets politik ikke hænger sammen økonomisk. Det er simpelt hen for dumt af hr. Vernersen at indlade sig på den diskussion.

Endelig er jeg også nødt til at sige, at Fremskridtspartiets ting bliver fremlagt på en sådan måde, at de går til afstemning her i salen punkt for punkt. Det vil altså sige, at hr. Vernersen jo har haft mulighed for at støtte bl.a. fjernelse af ventelister til sygehusene, bedre hjemmehjælp for pensionister osv. De gange, det har været til afstemning, har hr. Vernersen trykket rødt, og

det er, fordi hr. Vernersen har et menneskesyn, der er forskelligt fra vores.

Anden næstformand (Henning Grove):

Fru Kirsten Jacobsen, og så går jeg videre i ord-førrækken.

(Kort bemærkning).

Kirsten Jacobsen (FP):

Det, der er problemet for den socialdemokratiske regering, er, at alle dens ledende kredse forud for afstemningen om Amsterdamtraktaten sagde: Boligejerne kan tage det helt med ro. Der er ingen planer om at gribe ind over for boligejerne, og lejeværdien skal ikke røres. Der var ingenting, der skulle røres.

Så må jeg bare lige understrege, hvad det er for et menneskesyn i hvert fald på boligområdet, man har i Socialdemokratiet. Det er det menneskesyn, der går ud på, at det er rigtigt, at lejeboliger skal subsidieres med 13.000 kr., at andelsboliger skal subsidieres med 6.000 kr., og at ejerboligerne, som kun får 5.700 kr., dem, der får mindst, kan man altså godt tage noget fra. Det fremgår af Børsen i en oversigt den 19. maj 1998 på side 10.

Flemming Kofod-Svendsen (KRF):

Kristeligt Folkeparti sagde i løbet af foråret, at der er brug for et indgreb bl.a. for at beskytte vores betalingsbalance, der er brug for et forbrugsbegrænsende indgreb, mens regeringen i de samme måneder, april og maj, talte om, at det var der ikke behov for. Regeringen havde styr på alting.

Så selve det, at man er kommet med et indgreb, dadler vi ikke regeringen for, det synes vi er rigtigt, men måden, man har gjort det på, finder vi ikke rigtig. Pinsepakken og den efterfølgende sankthanspakke er alt for ensidige. Vi sagde, at der er brug for et indgreb, fordi det private forbrug er for højt, men vi pegede også på, at det måtte være balanceret, og der er også eksempler på, at det offentlige forbrug er steget for hurtigt.

Hvori består så regeringens ensidighed?

Regeringen lægger op til en stærk nedsættelse af rentefradragsretten, samtidig skærper man beskatningen af fast ejendom, og endelig holder man totalt hånden over lejere med store indtægter. Det er en forkert kombination. Vi er enige i, at man nedsætter rentefradragsretten, men vi er ikke enige i, at man samtidig skærper

beskatningen af fast ejendom, og så vil man ikke røre de lejere, som har store indtægter.

Så er regeringen kommet med et ændringsforslag, der skal modificere virkningen af, at man nedsætter rentefradragsretten stærkt. Det er et skridt i den rigtige retning; vi mener ikke, det er nuanceret nok, det, regeringen har lagt frem, men vi anerkender, at det er et skridt i den rigtige retning.

Regeringen har – på linje med os andre – talt om, at det skal kunne betale sig at arbejde. Der er ikke nogen uenighed, hvad ordvalget angår, men det, regeringen har lagt frem, sætter det virkelig ind på ind på at løse de strukturproblemer, vi har i vores skattesystem? For det har været en besynderlig kombination, at mellemskatten sætter ind cirka på samme niveau, som dagpengemaximum befinder sig.

Vi anerkender, at det er rigtigt, at man løfter bundfradraget på mellemskatten, men vi mener ikke, at man løfter det højt nok. Så sænker man bundskatten, og der kan da være argumenter for, at man havde sænket den en enkelt procent, men i pinsepakken lagde man op til at sænke bundskatten to procentpoint, som koster over 10 mia. kr.

Vi mener, at dette kunne gøres langt bedre ved et bundfradrag i bruttoskatten. Det ville være meget mere målrettet for at få folk i arbejde, og det har en langt mere familievenlig og social profil. Det at indføre et bundfradrag på størrelse med det bundfradrag, vi har i personskatten, vil her koste et par milliarder kroner mindre end at sænke bundskatten et procentpoint, så der var her blevet et overskud på et par milliarder kroner, som man netop kunne bruge på sociale kompensationer over for dem, der blev ramt af de grønne afgifter.

Det ville regeringen ikke. Regeringen ville lægge op til en gennemførelse af noget, som er langt ringere. Efter at SF og Enhedslisten så er kommet med, er det blevet et langt svagere indgreb, idet man yderligere sænker bundskatten med et halvt procentpoint, som koster 2³/₄ mia. kr. ca., og det er der ikke rigtig nogen finansiering af. Når SF og Enhedslisten letter bundskatten – og det gør man jo for alle indkomstgrupper, da alle, som betaler skat, betaler bundskat – må jeg konstatere, at det, der er de egentlige svagheder, skævheder i vort skattesystem, retter man ikke på, men man gennemfører en lempe for alle.

Principielt er det rigtigt at flytte skat fra arbejde til grønne afgifter. Men de såkaldte

grønne afgifter er jo reelt bare en skattestigning. De rammer hårdt over for børnefamilierne; det er der ikke nogen kompensation for. Det havde været rimeligt og naturligt, som man har gjort tidligere, at forhøje børnechecken, når man generelt indfører grønne afgifter. Det har man ikke gjort. Vi mener også, man burde have indført en virkelig grøn ejerafgift; det har man heller ikke gjort. Så de såkaldte grønne afgifter er reelt en skattestigning.

Kombinationen af højere benzinpriser og et forringet befordringsfradrag mindsker mobiliteten på arbejdsmarkedet. Så er der kommet en lappeløsning, hvor man giver en vis kompensation for dem med lave indtægter. Det er da principielt set rigtigt, men her komplicerer man skattesystemet yderligere.

Så løfter man det skrå skatteloft, men det skrå skatteloft har jo netop det sigte at være et værn mod for høj beskatning. Og i en verden, hvor ikke mindst højt uddannede er vældig mobile – om de har arbejde i Danmark eller Tyskland eller England er ikke altid så altafgrørende – risikerer vi jo, at flere af vore højtuddannede på grund af den høje marginalskat søger arbejde i udlandet. Det mener vi er en uheldig udvikling.

Så taler regeringen om, at man skal fremme opsparingen. Hvad gør man i praksis? Lad mig tage et enkelt eksempel: I øjeblikket har vi, når det gælder positiv nettokapitalindkomst, et bundfradrag på et par og tyve tusinde kroner for enlige og det dobbelte, knap fire og fyre tusinde kroner, for et ægtepar. Det fjerner man i 1999, men først i år 2000 ændrer man på lejeværdien og gør det til en ejendomsværdibeskatning.

Det betyder jo, at i 1999 er der ganske mange mennesker, der har været sparsommelige, måske har de en samlet husstandsindtægt på, skal vi sige 280.000-290.000 kr., de har ikke mere gæld, og hvad sker der med dem? Regeringen lægger op til, at i 1999 skal de betale topskat af deres lejeværdi. Det eneste, en sådan familie kan gøre for at undgå denne topskat af lejeværdien, er jo at tage et stort forbrugslån for på den måde at få nogle renteudgifter. Det kunne også være, man købte en ny bil eksempelvis. Skatteministeren taler så meget om spekulation; så kunne man selvfølgelig også låne en hel del penge i banken, så man fik nogle renteudgifter, og så kunne man sætte de penge ind på kapitalpension, ratepension.

Men det, regeringen siger, nemlig at man vil fremme opsparingen, dementerer man med sine handlinger. Jeg har nævnt et helt konkret eksempel, hvor man i 1999 for en hel dels vedkommende skal betale topskat af lejeværdien.

Hvad lejeværdien angår, omlægger man den, men på en sådan måde, at lejeværdien bliver skærpet. Det er vi imod – imod, at man, samtidig med at man nedtrapper rentefradragsretten, skærper lejeværdien.

Så lægger man op til, at det arbejdsmarkedsbidrag, som vi indførte i 1993, nemlig som øremærkede bidrag til at løse ganske specielle opgaver, det udvider man nu, så der skal dækkes langt flere opgaver, som der ikke er mulighed for at dække med det gældende arbejdsmarkedsbidrag. Dermed signalerer man jo indirekte, at det, man siger imod, er en reel bruttoskat, som så vil stige ganske klækkeligt. Regeringen lægger her i sin signalvirkning op til, at der yderligere skal ske en skattestigning.

Hvad så på pensionsområdet? Der er vores hovedindvending, at efter det, der er lagt frem, bliver incitamentet til pensionsopsparing for ringe. Vi er ikke uenige i, at kapitalpensionen for dem, der betaler topskat, har været for gunstig. Men fordi der er en ordening, der har været for gunstig, bør man jo ikke slå ned på hele området og ved den omlægning, man laver, indføre et for ringe incitament til pensionsopsparing.

Men den afløser, man indfører for realrenteafgiften, skal være en skattesats på 26 pct., og derfra er der jo kun en lille afstand op til de 32 pct., som bliver den reelle beskatning af kapitalafkast for en meget stor del af danskerne. Der frygter vi, at incitamentet er forringet, og over for det, at kapitalpensionen er blevet for gunstig, kunne man jo have valgt en mellem løsning, så man f.eks. kunne have givet kapitalpensionen en fradragsværdi på ca. 50 pct., man kunne have kombineret bundskat og topskat i stedet for som nu, hvor man kombinerer bundskat og mellemskat.

Hvad ATP-løsningen angår, er det, regeringen foreslår, jo en reel skatteløsning. Havde man villet have en tvungen opsparing, men hvor der var mulighed for, at hver enkelt kunne bestemme, hvor opsparingen skete, og at det var en opsparing, hvor man krone for krone fik tilbage, hvad man havde indbetalt, havde det været en opsparingsløsning. Men det, man laver her, hvor det er obligatorisk, at det skal være i ATP – det er den permanente løsning –

og hvor man ikke får tilbage i forhold til sin indbetaling, dér mener vi ikke, at det er en rigtig definition af ordet at tale om, at det er en opsparing; det er reelt en skatteløsning, hvor pengene helt efter en skattemodel blot bliver betalt tilbage om x antal år afhængig af, hvor gamle de forskellige er. Så denne obligatoriske løsning, som reelt er med til at opbygge en central fond, er vi ikke enige i.

Hvad så med erhvervsdelen? Der var der perspektiv over det, regeringen lagde frem, nemlig at nedsætte selskabsskatten. Så var vi uenige i flere af finansieringselementerne, som vi mener var skadelige for erhvervslivet, blandt andet på generationsskifteområdet. Vi mener også, at forringelserne på afskrivningsområderne var forkerte, og vi var stærkt uenige i, at man på ejendomsavancerbeskatningsområdet fjernede indekseringen. Jeg kunne også nævne andre eksempler.

Jeg mener også, at det var højest besynderligt, at regeringen vil nedsætte selskabsskatten, der diskriminerede Mærsk McKinneys aktiviteter i Nordsøen. Efter at SF og Enhedslisten er kommet med, er selskabsskatten ikke blevet nedsat. Næh, man kan sige, at det, der var perspektivet for erhvervsdelen, er forsvundet.

Så anerkender vi, at nogle af de ting, vi vendte os imod, nu er ændret, f.eks. at vi igen har fået indekseringen ind på ejendomsavanceområdet, og afskrivningsreglerne er heller ikke forringet så stærkt. Men det ændrer ikke ved, at de indgreb mod erhvervslivet, som regeringen i pinsepakken motiverede med, at de var en forudsætning for at skaffe penge til at kunne nedsætte selskabsskatten, nogle af disse indgreb er stadig tilbage. Derfor er det vores samlede vurdering, at erhvervsdelen er ringere i sankthanspakken, efter at SF og Enhedslisten er kommet med, end den var i regeringens første udspil. Så når vi var imod det første udspil, er vi endnu stærkere imod den reviderede udgave, selv om der er enkeltelementer, der er en forbedring.

Samlet set er der tale om en ensidig pakke, ensidig i sin udformning, som ensidigt vender sig mod boligejerne uden at ville se på lejere med høje indtægter, hvor man indfører nogle grønne afgifter, som er skatteforhøjelser og ikke reelt er grønne, hvor pensionsopsparingsmulighederne bliver forringet, og hvor erhvervs mulighederne bliver forringet.

Vi afviser dette samlede indgreb, som vi mener er skadeligt for udviklingen i Danmark.

Skatteministeren (Ole Stavad):

Ved indledningen af debatten var der en ordveksling mellem flere af ordførerne om opspillet, forløbet omkring forhandlingerne her, som jeg godt vil gøre nogle indledende bemærkninger om.

Jeg tror, det var hr. Flemming Hansen, der spurgte mig: Hvem var orienteret, og hvornår? Lad mig sige til hr. Flemming Hansen, at jeg tror, det tjener os alle sammen bedst, at vi ikke begynder at kortlægge præcist, hvem der fører uformelle samtaler med hvem hvornår.

Jeg har godt set, at der er en række aviser, der har forsøgt at kortlægge det. Det er ikke usædvanligt. Det oplever vi ofte. Jeg har i aviser set referater fra indhold af samtaler, som jeg ved ikke har været ført. Jeg har set benægtelse af samtaler, som jeg ved har været ført.

Og derfor – jeg mener faktisk ikke, at det tjener nogen af os, hvis det er sådan, at vi i et forløb som det her begynder at sætte spørgsmålstegn ved kvaliteten, værdien, nødvendigheden af, at man i et forhandlingsforløb, i et forløb frem til, at man starter et forhandlingsforløb, kan have helt uformelle sonderinger.

Jeg vil heller ikke kritisere dem, der i forhold til pressen har benægtet samtaler, der faktisk har fundet sted, for hvis det er sådan, at man skal have mulighed for at kunne føre den slags samtaler, er det helt nødvendigt, at det er samtaler, der har den fortrolighed, og hvis det ikke lykkes, så er der ingen, der går ud og bruger det bagefter. Det tror jeg er en del af den danske kultur omkring det at lykkes, som det er meget vigtigt, at vi er mange, der værner om.

Og jeg vil godt sige i forhold til det, som jeg forsøgte at referere her, at det er min oplevelse efterfølgende, at der vender den til begge sider i den her Folketingssal. Så det er ikke sådan, at den ene i så henseende måske har mere at lade nogen høre end den anden. Det var den ene del.

Den anden del var diskussionen om: Hvad er egentlig tilbudt? Og dér går jeg over til det, jeg mener, der er helt regulært. Altså jeg mener ikke, det er en indiskretion, jeg mener ikke, det er forkert, når man sidder i en officiel forhandling, at man så efterfølgende tillader sig at gøre opmærksom på, hvad det er, der er tilbudt de partier, der har deltaget i forhandlingen.

Og da det ligesom har stået uklart, eller jeg vil endda sige, at der har været benægtelser – nu skal man ikke altid tro på referater, for det er jo ikke altid, man selv nyder genkendelsens glæde, når man påstås refereret – men jeg har

set benægtelser af tilbud, som klart er givet af regeringen til Venstre og De Konservative. Jeg har ført meget nøje noter over det, der har været sagt, både det, der har været sagt fra regeringens side, og det, der har været sagt fra de to partiers forhandleres side.

Derfor – for at der ikke skal stå myter tilbage, som tegner et usandt billede af forløbet, af en regering, der gik til den ene side: Regeringen førte seriøse forhandlinger til begge sider i Folketinget. Begge sider i Folketinget. Jeg vil gerne forsøge at dokumentere det ved kort at referere, hvilke tilbud vi gav til Venstre og De Konservative, inden vi skiltes.

Venstre og De Konservative havde gjort opmærksom på en række krav, ønsker, som i en eller anden størrelsesorden skulle opfyldes som en forudsætning for, at man anså det her for at være attraktivt.

Punkt 1: Man mente, at regeringen lagde op til at sænke værdien af fradraget for renteudgifter for meget, og betonedede samtidig, at man ikke var tilfreds med en ejendomsværdibeskatning på det niveau, som regeringen lagde op til, og gjorde opmærksom på, at de to punkter, rentefradragets værdi og ejendomsværdibeskatningen, skulle ses under ét.

Punkt 2: At man ikke ønskede gennemført ændringer i kapitalpensionen og beskæringen i forhold til de høje indkomster af fradragsværdierne, som regeringen havde lagt op til.

Punkt 3: At man ikke alene ønskede, som regeringen har foreslået det, at give en kompensation, endda mere end en fuld kompensation, til de lavere indkomster aftrappet op til 230.000 kr., men også til de højeste indkomster.

Punkt 4: At man ikke ønskede på nuværende tidspunkt at gennemføre den del af regeringens udspil, som omfattede erhvervsbeskatningen, men man afviste ikke, at man kunne lave en rammeaftale for efteråret med hensyn til, hvordan vi kom videre ad sporet: nedsættelse og sænkning af selskabsvirksomhedsbeskatningen.

Og endelig punkt 5: Den samme melding i forhold til pensionsbeskatningen: at man ikke ønskede at gennemføre noget på området nu, men at man også dér var parat til at indgå i en drøftelse med regeringen, om der kunne lægges en ramme for det videre arbejde til efteråret.

Det mener jeg ret præcist er det, der blev meldt fra Venstre og De Konservative.

Regeringens svar var helt præcist. Vi tilbød i stedet for at sænke rentefradragsværdien til 32 pct. så at stoppe ved 36 pct., altså en indrøm-

melse, der svarede til ca. en tredjedel af det, regeringen har foreslået, i forhold til rentefradragsværdien. I forhold til ejendomsværdibeskatningen var vi parat til at diskutere indfasningen, så den ikke nødvendigvis var i den form, som vi har lagt frem, i år 2000, men vi holdt fast i, at slutmålet skulle være i størrelsesordenen det, som regeringen havde spillet ud med.

I forhold til kapitalpension tilbød regeringen, at vi også dér kunne diskutere en indfasning, dele det over en periode, eventuelt diskutere maksimumbeløb omkring kapitalpension. Og i forhold til befodringsfradrag sagde vi klart, at hvis vi i øvrigt kunne blive enige, kunne vi godt garantere, at det ikke var det, en aftale ville falde på.

I forhold til punkt 4 og 5, erhvervsbeskatningen og pensionsbeskatningen, accepterede regeringen 100 pct. de betingelser, Venstre og De Konservative satte op som en forudsætning for at indgå en aftale: at vi ikke gennemførte erhvervsbeskatningen, at vi ikke gennemførte pensionsbeskatningen nu, men at regeringen i den situation også gerne så, om vi kunne lægge sporet for, hvordan vi over efteråret kom videre.

Jeg synes, det er vigtigt at få det her sagt, også så det står i Folketingets forhandlinger i en form, så der ikke er misforståelser, i hvert fald ikke uden man har mulighed for at kunne finde kilder til at fjerne misforståelserne, at regeringen gik meget langt i sine tilbud til Venstre og De Konservative for at komme ind i reelle forhandlinger.

Det skal så også for helhedens og fuldstændighedens skyld føjes til, at vi sagde til Venstre og De Konservative: Hvis det er sådan, at det bliver på de betingelser, vi kommer til at indgå en aftale, efterlader det et samfundsøkonomisk uløst problem. For det er klart, at hvis vi går ind og begrænser en tredjedel i forhold til rentefradragets værdi i skatten, får vi selvfølgelig en mindre finanspolitisk virkning og en mindre samfundsøkonomisk virkning.

Da regeringen fortsat mener, at det svar, vi har lagt frem, og som vi behandler her i dag, er det nødvendige svar, også når vi ser på doseringen, så betyder det selvfølgelig også, at hvis vi gik ind og skar ganske meget for at give indrømmelser til Venstre og De Konservative, efterlod vi et problem vel i størrelsesordenen 4-5 mia. kr., som vi forudsatte vi i fællesskab

fundt løsninger på for at sikre samfundsøkonomien.

For der var ét eneste punkt, hvorpå regeringen ikke var parat til at gå på kompromis, og det var en løsning, som ikke var det rigtige og det nødvendige svar for at holde dansk økonomi på sporet, sikre vækst, beskæftigelse, lavinflation og dermed holde fast i den fremgangslinje, som det glædeligvis er lykkedes at holde fast i siden 1993.

De ord til dem, der har snakket om, hvem regeringen havde doseret sit udspil til.

At det så ikke er så underligt, at det er endt, som det er endt, synes jeg også vi skal være ærlige over for hinanden og sige. Vi havde en valgkamp i marts, hvor Venstre og De Konservative gik til valg på at afskaffe lejeværdien, hvor begge regeringspartier gik til valg på at fastholde lejeværdien. Derfor var der selvfølgelig et spænd imellem, hvor Venstre og De Konservative ville hen, også når vi diskuterede under valgkampen, og det, vi mente var nødvendigt.

Derfor kan man sagtens se, hvorfor det endte, som det endte. Jeg beder bare om, at myterne ikke får lov til at stå, i hvert fald ikke uimodsgat.

Så har der også været talt om løftebrud. Fru Kirsten Jacobsen og andre har nævnt ordet. Der synes jeg også, at det er nødvendigt at minde om, hvad forhistorien er.

Allerede da vi lavede skattereformen i 1993, bebudede regeringen, at når reformen var fuldt kørt igennem i 1998, altså i år, så agtede regeringen, den daværende, hvis vi havde mulighed for det, som vi har fået, at fortsætte i sporet, som blev lagt i 1993-reformen, i de kommende år. Det er det, vi gør nu. Det er ikke et hastindgreb eller et panikindgreb. Det er en strukturændring, der skal give det rigtige svar på de problemer, som samfundsøkonomien rummer.

Derudover kan man føje til, at allerede i den langsigtede plan »Danmark 2005« vil man kunne finde op til flere skriftsteder, hvor man kan se, at det er nøjagtig det samme, der blev bebudet dér.

I den valgkamp, som blev overstået i marts måned, var jo et af de store diskussionstemaer mellem Socialdemokratiet og regeringspartierne på den ene side og bl.a. Venstre og De Konservative på den anden side, om vi skulle afvikle lejeværdien, om vi skulle fjerne boligen som noget, der også indgik som et element i vores samlede beskatningssystem fremover. Det men-

te Venstre og De Konservative. Vi sagde, at det var ikke det, vi mente var det samfundsøkonomiske og ansvarlige svar.

Vi sagde tværtimod altså, at vi også fremover skulle regne med en nedtrapning af rentefradraget. Vi lovede, at den fortsættelse, der skulle ske på skatteområdet, først og fremmest skulle være til gavn for de lavere indkomster. Vi lovede, at vi ville sikre, at lavindkomstfamilier med børn fik mindre pasningsudgifter ved, at vi lavede en langsomme aftrapning af fripladsgrænsen. Vi lovede, at vi ville arbejde for skatteændringer, der gør det mere attraktivt at gå fra passiv forsørgelse til aktivt arbejde. Og de, der har fulgt debatten og været opmærksomme på, hvad det her indeholder, må have kunnet se, at det er nøjagtigt det, som de forslag, vi her har til behandling, rummer.

Der er måske et enkelt sted, hvor fru Kirsten Jacobsen har ret i, at vi ikke fuldt ud har levet op til vores valgløfte, nemlig med hensyn til lejeværdien, for vi gik helt ærligt til valg på, at vi ikke ville nedsætte lejeværdien, men jeg må erkende, at for de nuværende boligejeres vedkommende nedsætter vi lejeværdien/ejendomsværdiskatten. For lejeværdien beregnes i 1998 for de allerfleste med egen bolig til en beskatning på 46 pct., og vi konverterer for de nuværende boligejeres vedkommende lejeværdien til en ejendomsværdiskat på et niveau, der hedder 40 pct.

Så de, der har stemt på Socialdemokratiet og på Det Radikale Venstre, fordi vi har betonet, at vi ikke ville sænke lejeværdien, og nu føler sig snydt, fordi vi ved konverteringen til en ejendomsværdiskat sænker den for de nuværende boligejere, kan selvfølgelig have en pointe. Men jeg vil så også understrege, at netop fordi vi mener, at den skal have den vægt i fremtiden, har vi indbygget, at for de nye, der køber bolig, bliver den nogenlunde på det niveau, den har i dag, nemlig 50 pct., hvor den i øjeblikket er på 46 pct. Så hvis det er det, fru Kirsten Jacobsen har i tankerne, må jeg da sige, at så kan der være en lille bitte smule at komme efter, men ikke specielt meget.

Hr. Brixtofte mener, at vi nu gennemfører stramningen af erhvervsbeskatningen, men ikke selskabs- og virksomhedsskattelettelserne, men det er nu forkert, for al den finansiering, der var beregnet til at nedsætte selskabs- og virksomhedsskatten, er taget ud som en konsekvens af, at vi ikke nedsætter skatteprocenterne. Men hvis hr. Peter Brixtofte mener, at det er et spe-

cielt problem, at vi fjerner en række uhensigtsmæssigheder og lukker en række huller, så er det rigtigt, og det mener vi stadig væk, at vi skal holde fast i.

For jeg kan ikke forestille mig, at hr. Peter Brixtofte mener, at det er et problem, at vi giver landbruget bedre vilkår, når vi indfører de nye frister for momsbetaling, som er indeholdt, så det går jeg ud fra at vi kan være enige om er fornuftigt nok – selv om jeg forstod, at Venstre ikke vil stemme for det, og det skal jeg da huske, næste gang jeg kommer hjem til landmændene hjemme i det nordjyske.

Hr. Flemming Hansen var bekymret for ejendomsværdibeskatningen, fordi han mente, at den var en skrue uden ende.

Jeg mener nu ikke, at vi forærer en skrue til lejeværdien, som vi ikke har i forvejen, hvis det er det, man vil. Men det er en mere gennemsigtig og mere hensigtsmæssig måde at indrette den på, og dér er jeg da glad for de høje tekniske karakterer, som regeringen fik af fru Kirsten Jacobsen. Det glæder jo altid, og det vil jeg da lade gå videre til vore embedsmænd, som har gjort et godt stykke arbejde, men jeg kan derimod dementere, at det var noget, der lå i skuffen i Skatteministeriet, da jeg indfandt mig i slutningen af marts måned, hvis det var det, fru Kirsten Jacobsen mente, for det er faktisk lavet af dygtige folk i den mellemliggende periode.

Hr. Flemming Hansen var også inde på kapitalpensionen – og det er der også andre der har været, bl.a. hr. Kristian Thulesen Dahl – og sagde, at nu kan det ikke længere betale sig at oprette en kapitalpensionsordning.

Jamen skal vi nu ikke lige holde fast i, hvad det er, der sker med kapitalpensionen? Der sker ikke noget som helst andet, end at folk, der har en indkomst på over 276.000 kr., fremover, fra 1999, vil få nøjagtigt den samme skattemæssige behandling af deres kapitalpension som de, der tjener under 276.000 kr., og som har en kapitalpensionsopsparing, hidtil har fået. Og for at kunne »blive ramt« fuldt ud af ændringen skal man i øvrigt tjene mindst 312.000 kr.

Så til dem ude i det åbne land, der har oplevet det, som om vi nu afskaffer kapitalpensionen, kan jeg sige: Tag det roligt! Der sker kun det, at vi, der har de bedste indkomster, får med hensyn til kapitalpensionsopsparing nøjagtigt den samme behandling som de, der har tjent under 276.000, hidtil har fået.

Hr. Flemming Hansen mener, at bruttoskatten stiger til 9 pct. Det, jeg kan konstatere, er, at

den procent, der skal opkræves, og som kommer til at stå som en trækprocent på skattekortet for 1999, vil være nøjagtigt den samme som den, der står der i 1998, bortset fra at nogle pensionister vil få en trækprocent, der er lidt lavere, og det var i øvrigt efter aftale med hr. Flemming Hansen og hans parti.

Aktieafgiften er en voldsom skærpelse på pensionsiden, forstod jeg på hr. Flemming Hansen. Men hvis hr. Flemming Hansen ser på det, der er modydelsen, nemlig at vi hæver aktieloftet til 50 pct., så vil hr. Flemming Hansen kunne konstatere, at hvis aktierne giver det afkast, de plejer at give, vil det for en række pensionsopsparende faktisk betyde en gevinst og ikke det modsatte.

Og når hr. Flemming Hansen mener, at det, vi gør på pensionsområdet, vil få folk til at miste tilliden, må det være udtryk for fortrængning hos hr. Flemming Hansen, at han ikke husker, at Venstre og De Konservative frem til 1982, selv om det var i strid med grundloven, ville have en folkeafstemning om, at vi ikke skulle lave en realrenteafgift, men at det var en af de første ting, som vi lavede i fællesskab, efter at Venstre og De Konservative var kommet i regering. Og derfor vil jeg bede hr. Flemming Hansen tænke tilbage på annalerne, så han ikke får bundet sig op på noget, som han kommer galt af sted med.

Og med hensyn til de 9-10 mia. kr., som det siges at koste, er det altså under forudsætning af, at André Lublin, direktøren for PFA, kan spå om rentens og realrentens højde 20 år ud i fremtiden, og det er jo flot gjort, når vi har set, at alle de økonomer, som er meget klogere end direktør Lublin, ikke har kunnet spå – i hvert fald ikke, hvor det efterfølgende har vist sig at være rigtigt – mere end et halvt år ud i fremtiden og ikke engang det.

Så hvis den spådom skulle vise sig at blive opfyldt, må jeg sige, at så tror jeg, vi under alle omstændigheder skal ind at se på hele vores lovgivning på området og derunder formentlig også på pensionsopsparingsprocenten.

Ja, dér kunne siges meget mere, men jeg vil godt takke for, hvad jeg synes har været en forholdsvis fredelig debat. Og jeg synes, det er godt, at vi her i Folketinget, selv om vi ikke er enige om alle forslagene, i hvert fald ikke har brugt debatten til at få os gravet ned i alt for dybe render i hver sin side af vejen, men at debatten har haft et sådant toneleje og en sådan karakter, at selv om det formentlig ikke vil være

det brede flertal hen over midten, der kommer til at stemme for denne pakke, skaber det alligevel et grundlag for det videre arbejde i begge sider af Folketingssalen.

Anden næstformand (Henning Grove):

Der er nu følgende korte bemærkninger: hr. Flemming Hansen, hr. Flemming Kofod-Svendsen, fru Kirsten Jacobsen, hr. Kristian Thulesen Dahl og hr. Peter Brixtofte. Først hr. Flemming Hansen.

(Kort bemærkning).

Flemming Hansen (KF):

Skatteministerens sidste bemærkning skal jeg lade stå uimodsagt, for jeg har ikke mulighed for at vurdere, hvordan samarbejdsmulighederne er fremover, men det ser ikke særlig lyst ud efter min opfattelse.

Skatteministeren begynder jo debatten forfra, men det er der jo ingen grund til, og derfor skal jeg lade alt det tekniske ligge og koncentrere mig om ét emne, nemlig den oplagte tabersag, ministeren har med hensyn til, hvem regeringen har forhandlet med først og sidst. Det er nemlig umuligt at diskutere med en minister, der benægter de faktiske forhold, nemlig at regeringen på et meget tidligt tidspunkt førte orienterende forhandlinger med SF og Enhedslisten om pakkens hovedindhold, ikke alle detaljerne, det kan jeg ikke bevise, men det andet er naturligvis klart.

Og så er ministeren åbenbart begyndt på en ny skik, nemlig at referere fra de forhandlinger, man har haft. Og det kan jeg ikke forbyde ministeren, men jeg synes, det er lidt ubehageligt, og jeg tror, det vil vanskeliggøre forhandlingerne fremover. Men jeg vil sige til ministeren og understrege, at Det Konservative Folkeparti på intet tidspunkt har opfattet det således, at regeringen ønskede at føre seriøse forhandlinger med os med henblik på at nå en konklusion. Regeringen forhandlede på skrømt; det er fuldstændig uimodsagt, også efter ministerens indlæg.

(Kort bemærkning).

Flemming Kofod-Svendsen (KRF):

Jeg forstår, at skatteministeren har lyst til at skrive lidt nutidshistorie, og så vil jeg da også komme med et lille bidrag:

Tirsdag den 16. juni blev Kristeligt Folkeparti indkaldt til møde kl. 15, men da kunne vi desværre ikke komme, da vi sad til afstemning her

i salen. Men vi kom til forhandling den 16. om aftenen, og dér redegjorde Kristeligt Folkeparti for sin holdning ud fra pinsepakkens udkast, og vi gav især kommentarer til bilaget på side 47, og vi gav nogle kommentarer, som minder om det, jeg har sagt i min ordførertale i dag. Og så fik vi at vide, at nu ville regeringens selvfølgelig vurdere det videre forløb, men vi ville blive indkaldt til møde den følgende dag. Og da var vi klar over, at der var forhandlinger med Venstre og De Konservative og senere med SF og Enhedslisten, og vi sad og ventede, men hørte intet, før vi blev klar over, at nu tonede finansministeren frem på tv-skærmen og meddelte, at der var indgået forlig.

Det, jeg bare ville udtrykke min overraskelse over, var, at man ikke i det mindste bad f.eks. en ministersekretær ringe over og meddele os, at vi ikke ville blive indkaldt til møde, og det var blot mit lille bidrag til nutidshistorien.

(Kort bemærkning).

Kirsten Jacobsen (FP):

Jeg er glad for, at skatteministeren var så klar og præcis i sin tale; jeg er glad for, at skatteministeren helt klart og præcist sagde: Her er ikke tale om noget hasteindgreb; det er gennemarbejdet, og det er langsigtet. Og det håber jeg bliver refereret, for jeg tror nemlig, der er mange andre end mig, der har en helt anden erindring om, hvilke løfter regeringen forud for valget gav boligejerne – og de citater kunne vi jo gå ned og finde i hundredvis – og det tror jeg også vælgerne kan huske, og derfor er jeg glad for, at citatet er præcist.

Og det kan da godt ske, at pakken ikke lå i Skatteministeriet, da skatteministeren indfandt sig derovre, men der er mange andre skuffer rundt omkring end dem, der befinder sig i Skatteministeriet. Og jeg synes, det var flot at stå her og sige, at regeringen har holdt alle sine løfter, og jeg synes, det skal stå for sig selv, for jeg er overbevist om, at det kan befolkningen godt selv høre, men der var i hvert fald ingenting at klage på med hensyn til præcisionen i det, skatteministeren sagde.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Jeg forstår såmænd godt, at skatteministeren i sit svar heroppefra gør så meget ud af at forsøge at fortælle befolkningen og os, at regeringen ikke på noget tidspunkt har begået løftebrud i forhold til, hvad den tidligere har sagt, men jeg

tror nu nok, at hvis man bevæger sig bare en anelse uden for de her mure, er opfattelsen en helt anden.

For det, regeringen om nogen har forsøgt at give indtryk af for ganske kort tid siden – bl.a. foranlediget af finansministeren, som har været aktiv på den front – er jo, at der netop ikke var behov for et indgreb over for boligejerne, og boligejerne har specifikt været nævnt i den sammenhæng. Og derfor er der jo altså med det her – som åbenbart er et velforberedt indgreb, der har været længe under udarbejdelse osv., kan vi nu forstå på skatteministeren – tale om et klokkeklart løftebrud. Og i mit ordførerindlæg nævnte jeg også nogle andre områder, hvor jeg mener, at der er et løftebrud. Så det synes jeg skatteministeren skal længere ud på landet med.

Og så lige om kapitalpension: Det er jo rigtigt, at man med fradragssørrelsen rammer de højere indkomster, og jeg nævnte også i mit ordførerindlæg, at det var vi såmænd også med på at der kunne være baggrund for at kigge på. Men det, man ikke gør, er jo at gøre det mere fordelagtigt for lavtlønsgrupperne at investere i en kapitalpension, og det er jo dér, der er et problem i dag. Og det er derfor, vi kommer til den konklusion, at det, man ser ud til gøre her, er at føre et ideologisk felttog over for kapitalpensionsordningen i det hele taget.

Økonomiministeren (Marianne Jelved):

Jeg vil også tillade mig at bidrage til historiskrivningen og også til hukommelsen, for jeg er fuldstændig klar over, at korttidshukommelsen er, som ordet siger, meget kort:

Da valget blev udskrevet den 19. februar, blev der afholdt et pressemøde, hvori statsministeren og jeg deltog, og valgtidspunktet blev bl.a. begrundet med, at hvis vi ventede med et valg til september, ville vi »spilde« 1999. Og i regeringen var vi dybt interesserede i, at der blev tid til at fremlægge en fortsættelse af skattereformen fra 1993, som skulle have virkning fra 1999, og det kunne ikke lade sig gøre, hvis valget blev holdt i september. Derfor et tidligere valg.

Det Radikale Venstre fremlagde sit skattepolitiske program, som vi måtte døje med under valgkampen. Så det har været fuldstændig klart, hvad vi har ønsket, og vi er kommet i Folketinget igen og i regering igen, og vi gør selvfølgelig, hvad vi kan for at gennemføre vores politik.

Og på Realkreditrådets årsmøde i april i år – efter valget og før Amsterdamafstemningen – sagde jeg i mit indlæg, at der var brug for en stramning af finanspolitikken, og ved adskillige andre lejligheder har der heller ikke været lagt skjul på, hvad det var, regeringen forberedte.

Der er forskel på den slags strukturforandr-ende reformer og så det, som nogle forstår ved et hovsaindgreb i forbindelse med en konflikt og lignende. Og at det har været planlagt, at vi skulle have en fortsættelse af skattereformen fra 1993 med en fortsat reduktion af rentefradragsværdien m.v., har været virkelig klart for alle.

Anden næstformand (Henning Grove):

Hr. Peter Brixtofte i anden runde.

Peter Brixtofte (V):

Til økonomiministeren vil jeg sige, at det ikke bare er medlemmerne af Venstre og andre her, som er tunghøre, men tilsyneladende også vigtige tillidsfolk inden for Det Radikale Venstre, som ikke har fattet budskabet og ikke har forstået, at man hele tiden har ment, at man ville gøre det her.

Og tilsyneladende er det, både når det gælder erhvervspolitikken, og når det gælder boligpolitikken, sådan, at blandt de tillidsfolk, som er mest fremtrædende inden for partiet, er det en stor overraskelse, at man lige pludselig laver denne helt ubalancerede politik, som rammer erhvervslivet, og som rammer boligejerne til fordel for lejerne.

Dertil kommer de mange løfter, som bl.a. Marianne Jelved har udstedt som økonomiminister . . .

Anden næstformand (Henning Grove):

Det hedder økonomiministeren!

Peter Brixtofte (V):

Økonomiminister Marianne Jelved har f.eks. i dagbladet Børsens finanstillæg den 13. november 1995 sagt: »fradrag retten for den private pension er nogenlunde lige så hellig som folkepensionen.«

Og økonomiministeren har sagt: »der er ingen planer om at ændre på realrenteafgiften, og intet tyder på, at der bliver brug for at stramme beskatning af afkastet fra pensionsopsparing. Afgiften falder, når renteniveauet falder.«

Og økonomiministeren har sagt: »Regeringen har ingen planer om at ændre på 40-procents-afgiften ved udbetaling af kapitalpensioner.«

I det hele taget har ministeren udstedt mange løfter til pensionsopsparene og udstedt mange løfter til boligejerne og til erhvervslivet og til danskerne som helhed. Og der er ikke brug for nogen indgreb, har økonomiministeren sagt mange gange.

Derfor vil jeg trygt overlade det til den danske befolkning, vælgerne og de radikale tillidsfolk at vurdere, om det er økonomiministeren, der har ret, eller det er Venstre, der har ret.

Til skatteministeren: Jeg er helt enig i hans konklusion, nemlig at det jo ikke er så underligt, at det endte, som det gjorde. Det er vi enige om. Afstanden er simpelt hen for stor. Vi er uenige om fundamentale ting.

Men når skatteministeren lader, som om han nærmest har brudt et løfte ved at afskaffe lejeværdien, vil jeg godt sige, at så vil jeg næsten have foretrukket, at skatteministeren havde holdt sit løfte, for den ejendomsværdibeskatning, som kommer i stedet, er langt hårdere og er forberedt til en langt større stigning, således som det også står i aftalen med Kommunernes Landsforening. Og derfor er det altså – hvis jeg skal sige det venligt – lidt hyklerisk at lade, som om det er en indrømmelse til boligejerne at fjerne lejeværdien og indføre en skat, der er meget værre.

Det kan man bruge meget polemik på, men det er ærligt talt gennemskuet af befolkningen.

Når det gælder kapitalpension – som er et andet springende punkt og en af årsagerne til, at vi ikke har kunnet blive enige – så er det utroligt, at man vil foretage sådan et indgreb over for 800.000 danskere, som har valgt denne pensionsform, og det er urimeligt.

Så er der det, at den helt generelle grundholdning til samfundsudviklingen er forskellig:

Vi vil ikke have en 9-procents-bruttoskat i stedet for en 8-procents. Vi vil ikke have et 59-procents-skatteloft i stedet for et 58-procents. Vi vil ikke have højere skatter, og vi vil ikke have højere afgifter; vi vil ikke have et højere skattetryk.

Regeringen vil noget andet: Den vil gerne have et højere skattetryk, og den vil gerne have flere offentlige udgifter; den har opgivet kampen imod de offentlige udgifter. Den har ingen visioner, og den har kun ord og analyser, men ingen handlinger.

Og dér er det – som jeg har sagt tidligere i dag – på ét punkt befriende for den danske befolkning at opdage, at der altså er forskel, og at det ikke er ligegyldigt, hvordan man stemmer:

Hvis man stemmer på Det Radikale Venstre, Enhedslisten, SF og Socialdemokratiet, så får man en større offentlig sektor, større skatter og mindre frihed.

Hvis man stemmer på Venstre, De Konservative, CD, Kristeligt Folkeparti, Dansk Folkeparti og Fremskridtspartiet, så får man et mindre skattetryk, så får man en bedre offentlig sektor, så får man mere valgfrihed, og så får man et bedre erhvervsliv, og dermed får man en større sikkerhed for det velfærdssamfund, som vi alle sammen gerne vil have kan fortsætte på lang sigt.

Befolkningen har et klart valg, og det synes jeg er rart midt i det triste ved dette indgreb: at man nu har kunnet vise, at det er ikke lige fedt alt sammen herinde, at vi ikke er indspiste eller sammenspiste, at vi ikke har de samme meninger, at vi faktisk har forskellige grundholdninger.

Min eneste skuffelse på Venstres vegne er så, at Det Radikale Venstre er ovre på den anden side, i forhold til, hvad vi kunne have forventet ud fra det kendskab, vi har haft til partiets politik igennem mange år. Men det er jo en skuffelse, som vælgerne og partiets tillidsmænd så bare må tage stilling til, hvilket de altså også gør i disse dage offentligt.

Sammenfattende vil jeg sige til skatteministeren:

Vi er i hvert fald enige om én ting, nemlig at det ikke er så underligt, at det gik, som det gik, for vi har simpelt hen for forskellige meninger. Og det er måske også en gang imellem sundt for det danske demokrati, at man kan vise, at der findes forskellige holdninger til, hvordan samfundsudviklingen skal være, og at vi derfor stemmer forskelligt.

Anden næstformand (Henning Grove):
Økonomiministeren og derefter hr. Kristian Thulesen Dahl og hr. Frank Aaen.

Økonomiministeren (Marianne Jelved):
Det er utrolig rørende at høre på hr. Peter Brixtofte; men det ville jo være rart, hvis hr. Peter Brixtofte fulgte med i, hvad der bliver sagt.

På årsmødet i Rådet for Forsikring og Pension i maj måned i år sagde jeg i mit indlæg, at

det var muligt – det er ikke ordret citeret, men det var det, der var budskabet, og det er jo dokumenterbart, for talen er jo at finde – at vi skulle indrette realrenteafgiften på en anden måde, for der har været megen kritik af den igennem årene, ikke mindst fra branchens side.

Det er også tilkendegivet af skatteministeren så sent som i dag her fra talerstolen, at hvis ren-teniveauet falder endnu mere, end det allerede er faldet, så er det klart, at 26-procents-niveauet for pensionsopsparingsafgiften eller -beskatningen er forkert, og så skal den reduceres.

Og med hensyn til omsorgen for Det Radikale Venstres tillidsfolk – hvis hr. Brixtofte ellers hører efter – er det jo bekendt, at der på hovedbestyrelsesmødet den 21. februar 1998 blev vedtaget et skattepolitisk program, som stort set er gennemført med pinsepakken – stort set; der er enkelte ting, vi ikke er kommet igennem med, f.eks. en forhøjelse af bruttoskatten, men det kan vi jo vende tilbage til ved en anden lejlighed.

Anden næstformand (Henning Grove):

For hr. Kristian Thulesen Dahls vedkommende er det altså som ordfører – så nu er det hr. Frank Aaen og derefter hr. Jacob Buksti for en kort bemærkning.

(Kort bemærkning).

Frank Aaen (EL):

Nu prøvede vi et par gange i formiddags at lokke Venstres ordfører til at være lidt konkret med hensyn til, hvad Venstre gerne vil, men det lykkedes ikke. Så har der været frokostpause, og efter den tog Venstres ordfører ordet i anden runde, og så sad vi jo spændt og ventede på, at det ville komme, men vi måtte jo notere, at det endnu en gang var en gang varm luft, åbenbart inspireret af den kommende sommer, for igen var der intet indhold.

Derfor har jeg ét præcist spørgsmål til hr. Peter Brixtofte: Når der loves skattelettelser, hvordan har Venstre så tænkt sig at finansiere de skattelettelser? Hvor skal pengene spares?

Anden næstformand (Henning Grove):

Hr. Jacob Buksti og derefter hr. Peter Brixtofte.

(Kort bemærkning).

Jacob Buksti (S):

Når man hører Venstres ordfører her for anden gang i dag, får man altså en fornemmelse af, at valgkampen slet ikke er slut endnu: Befolkning-

gen kan vælge mellem det og det! Men man får jo ikke at vide, hvad det drejer sig om. Som hr. Frank Aaen var inde på, får man jo ikke noget at vide; man får bare en henvisning til Venstres og De Konservatives finanslovudspil. Men dér hang det jo heller ikke sammen. Når man lagde tallene sammen, så passede det ikke, så var det luftmillioner og vindmilliarder, det handlede om. Der var ingenting.

Kan vi ikke få bare en antydning af, hvor alle de milliarder, der skal finansiere det cirkus, som Venstre og De Konservative mener skal erstatte pinsepakken, kommer fra? Det har vi altså ikke fået noget seriøst svar på, og derfor tror jeg, hr. Peter Brixtofte kommer til at føre denne valgkamp mange år endnu, inden han virkelig får chancen for at føre en valgkamp.

(Kort bemærkning).

Peter Brixtofte (V):

Økonomiminister Marianne Jelved sluttede med at sige, at det eneste, De Radikale ikke kom igennem med, var en forhøjelse af bruttoskatten, men nu forhøjer vi den om lidt fra 8 til 9 pct., så også på det punkt er Det Radikale Venstres socialistiske program blevet gennemført.

Og når ministeren henviser til, at hun på et møde har sagt, at der måske skulle foretages en ændring af realrenteafgiften, og at der også har været kritik af den fra branchens side, er det jo ikke sådan, at branchen har kritiseret den med henblik på at få en fast afgift på 26 pct. Tværtimod har man kritiseret den tekniske udformning og det, at den har ramt ejendomsinvesteringer, og på anden vis. Det er det, kritikken har gået på.

Derfor er det ikke rimeligt at henvise til branchens kritik som begrundelse for, at man derefter afskaffer en realrenteafgift, som friholder 3½ pct. i realrente for beskatning, og i stedet går over til en fast 26-procents-beskatning, som betyder en lavere realrente. For det, som regeringen foreslår nu, er jo reelt, at realrenten ved pensionsopsparing bliver sat ned fra 3½ pct. til 2½ eller måske 2 pct. i de kommende år. Det er det, man foreslår, og det betyder lavere pensioner for dem, der har sparet op. Sådan er det.

Til hr. Frank Aaen er der jo ikke andet at sige, end at jeg har svaret mange gange, og at hr. Frank Aaen kan kigge i spalterne og dér se, hvor mange konkrete forslag til besparelser i den offentlige sektor, der er fremlagt indtil i dag. Men hr. Frank Aaen er nok umulig at gøre

tilfreds, for ligegyldigt hvor mange gange man fortæller ham det, vil han jo blive ved med at sige, at vi ikke har sagt, hvordan vi konkret vil gøre det; men jeg vil henvisse til vores program sammen med De Konservative og til alle de principielle udtalelser, jeg er kommet med i dag.

Anden næstformand (Henning Grove):

Hr. Frank Aaen for en kort bemærkning og derefter hr. Jacob Buksti.

(Kort bemærkning).

Frank Aaen (EL):

Jamen det, vi godt ville have blev sagt lidt tydeligere fra talerstolen, er, hvad det er, V og K vælger i stedet for det, der ligger her. For det, der ligger her, er nogle fornuftige omfordelinger i skattesystemet, men det, som V og K vil – og så må vi jo hjælpe til – det er at spare 4½ mia. kr. på arbejdsløshedsdagpengene, det er at spare 1 mia. kr. på arbejdsmarkedsuddannelserne, det er at spare 1,4 mia. kr. på uddannelsesorloven, det er at spare 500 mio. kr. på miljøet, det er at spare 2 mia. kr. på ulandsbistanden, og det er at spare 400 mio. kr. på flygtningene.

Det er den profil, V og K har, og så kan jeg jo sige, at så er det nemt at vælge, og så vil jeg faktisk vælge det, som regeringen og venstrefløj har fundet ud af, for det er unægtelig noget mere socialt afbalanceret, og det er oven i købet med en fornuftig social profil. Og det fra V og K kunne vi altså ikke få trukket rigtig frem i debatten, og derfor synes jeg, det, der er kommet, bare er luft.

Vi er jo nødt til at være konkrete, hvis befolkningen skal kunne forstå, hvad det er, der foregår herinde. Og hvis man skal have den valgmulighed, som hr. Peter Brixtofte efterlyser gang på gang, skal vi jo vide, at det er det her, V og K vil, selv om de ikke er meget for at få det frem i lyset i dag.

(Kort bemærkning).

Jacob Buksti (S):

Jeg kan helt tilslutte mig det, hr. Frank Aaen lige har sagt: Man kan tage den liste, og så kan man se, hvad det er, Venstre og De Konservative vil. Og det er åbenbart det, der er valget, eller hvad?

Men samtidig er der jo det, at når de opgør det, overdriver de besparelserne og indtægterne, og derfor hænger det ikke sammen. For det

hænger jo ikke sammen: Der, hvor de siger at der er overskud, giver det et stort underskud.

Og derfor kommer vi jo ikke videre, selv om hr. Peter Brixtofte bliver ved og bliver ved og bliver ved, og derfor vil jeg bare slutte med at sige, som en klog mand engang sagde herinde: Hvad er alternativet til at blive ved med at dunke hovedet ind i væggen? Det er at lade være!

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Det er egentlig utroligt at høre på nogle af dem, der har hovedansvaret for, at statens økonomi er, som den er. For den er faktisk rigtig dårlig, vil jeg sige til hr. Jacob Buksti, og så er det faktisk utroligt at høre det, der blev sagt heroppe for et øjeblik siden.

Sagen er, at den eneste måde, den nuværende regering forsøger at skabe overskud på statens finanser på, er ved at sælge ud af arvesølvet. Det er ved engangsindtægter, og man bruger ikke sine engangsindtægter på at afdrage på statens gæld. Det kunne der være lidt ræson i, nej, man bruger det til at forsøge at få sminket statens regnskab. Derfor er det egentlig utroligt at skulle høre på det her fra hr. Bukstis side, men det kan jo ikke komme bag på os, for det har vi jo gjort før.

Det, jeg egentlig tog ordet for, var for at rette en bemærkning til økonomiministeren, som gik herop efter min korte bemærkning tidligere – Folketingets forretningsorden levner jo ikke mulighed for at tage ordet til økonomiministeren på det tidspunkt, og derfor gør jeg det nu – og forsøgte at retfærdiggøre, at der jo ikke var tale om løftebrud med denne pinsepakke. Som økonomiministeren sagde, har det jo hele tiden været lagt klart frem fra regeringens side, bl.a. af økonomiministeren i diverse indlæg rundt omkring, at regeringen gik efter en finanspolitisk stramning i forbindelse med en fortsættelse af skattereformen fra 1993. Men det, økonomiministeren i sit svar fuldstændig så bort fra, var det faktum, at bl.a. finansministeren for ikke ret mange måneder siden var ude og sige, at der ikke var behov for indgreb over for boligejerne.

Man kan jo lave en finanspolitisk stramning i forbindelse med fortsættelse af skattereformen fra 1993 på utrolig mange måder, men her vælger man altså at gøre det over for den gruppe, nemlig boligejerne, som man fra regeringens side endda har været ude at frede for ganske få måneder siden. Det er det, vi siger et løftebrud.

Jeg tror, man må omskrive et gammelt citat og sige, at man har et standpunkt, til man fastholder et nyt. Det må være regeringens motto.

Skatteministeren (Ole Stavad):

Først et par kommentarer til hr. Peter Brixtofte:

Det var ikke kommentarer til noget, jeg havde sagt, der havde belæg i det, jeg havde sagt. Det vil hr. Peter Brixtofte kunne forvise sig om ved at læse referatet, når det udkommer.

Jeg sagde ikke, at det var løftebrud, fordi vi ophævede lejeværdien. Jeg betragter altså lejeværdien og ejendomsværdiskatten som to sider af samme sag. Det, jeg sagde, var, at vi konverterede lejeværdien over som en ejendomsværdiskat på et lavere niveau for de nuværende boligejere end den nuværende lejeværdi. Den nuværende lejeværdi beregnes på 46 pct. Den flyttes over som en ejendomsværdiskat på 40 pct. for den nuværende ejer. Det betyder, at de nuværende ejere slipper billigere i ejendomsværdiskat i forhold til det, de fleste betaler i øjeblikket i lejeværdi. Det er sandheden.

Men jeg sagde også, som det også fremgik under valgkampen, at vi fra de to regeringspartiers side fortsat mente, at lejeværdien skulle have den fremtidige vægt, som den har nu. Det bliver så rettet op, efterhånden som boligmassen skifter ejer. Så kender man vilkårene.

I øvrigt får de unge, der køber, fordelen af, at det smitter af på prisen, så det bliver os, der har haft boligen i mange år, der får en lidt mindre værdistigning, og dermed får vi en lidt mindre skattefri gevinst, som vi leverer til næste generation, der skal ud og købe bolig. Det er endda en fornuftig, ordentlig og efter min opfattelse retfærdig fordelingspolitik mellem generationer.

Det andet, hr. Peter Brixtofte sagde om kapitalpensionen, var, at det næsten var – sådan hørte jeg det – at ødelægge pensionsopsparingen, og at 800.000 mennesker, der sætter ind på en kapitalpension, får ødelagt deres muligheder. I hvert fald er tallet 800.000 præcis det, som hr. Peter Brixtofte nævnte.

Derfor et par faktuelle oplysninger: De sidste oplysninger, vi er i besiddelse af i Skatteministeriet, er, at der er 1.435.000 mennesker, der sætter ind på en kapitalpension. Af de 1.435.000 er der 475.000, der betaler topskat. Der er altså ca. 1 mio. personer i dag, der sætter ind på en kapitalpension uden at have fradrag i nogen topskat.

Det, regeringen foreslår nu, er, at vi 475.000, der sætter ind på en kapitalpension, og som har en indkomst på over 276.000 kr. om året, skal have den samme behandling fra 1999, som den ca. ene million, der i dag sætter ind uden at betale topskat og uden at få fradrag af topskat, får. Det er vel også et lille dementi til dem, der har forsøgt at fremstille det som om det, regeringen her har gjort, ville betyde, at kapitalpensionen ville være et fuldstændig uinteressant instrument.

Jeg er enig i, at der givet er nogle, som sætter ind på kapitalpension i dag med forskellige begrundelser. Specielt hvis man er oppe i 50'erne, er man da en dårlig økonom, hvis man ikke benytter muligheden, når man kan få et fradrag på 58-59 pct. og man kan nøjes med at betale 40 pct. 2-3-4 år senere. Det er da en god forretning, også selv om man skal ud og låne til det. Det vil de sikkert holde op med, for gevinsten bliver jo ikke på mere end 4-5-6 pct., alt efter hvad skatteprocenten er i kommunen.

Måtte jeg så sige til hr. Flemming Hansen, at jeg sådan set var ked af, at hr. Flemming Hansen ligesom antydede, at da jeg refererede til den sidste fase i de officielle forhandlinger, skulle jeg have begået en form for tavshedsbrud. Jeg mener, at vi altid har haft tradition for, at når vi sidder i møder over for hinanden i en officiel forhandling, så vedstår begge parter det, der har været givet som tilbud. Derfor var jeg i hvert fald glad for en ting, nemlig at hr. Flemming Hansen ikke korrigerede nogen af de oplysninger, som jeg afgav i den forbindelse.

Og til hr. Flemming Kofod-Svendsen: Jeg tror, det var et helt korrekt bidrag til historiskskrivningen, hr. Flemming Kofod-Svendsen kom med. Vi havde et møde sent tirsdag aften, og jeg husker også, vi skiltes, og vi gav udtryk for, at vi ville få en kontakt dagen efter.

Deri ligger jo også, at regeringen havde en forventning om, at der var muligheder for at nå en løsning også til højre side i salen. Jeg tror, hr. Flemming Kofod-Svendsen vil give mig ret i, at de signaler, vi modtog fra Kristeligt Folkeparti, var signaler, der kun kunne tolkes sådan, at Kristeligt Folkeparti kun var interesseret, hvis det blev en aftale med Venstre og De Konservative eller til højre i Folketingssalen. Og Kristeligt Folkeparti signalerede, som jeg husker det, at man ikke var interesseret i at gå ind, hvis det blev med SF og Enhedslisten.

Når vi på det møde den tirsdag aften gav udtryk for, at vi forventede, at vi skulle mødes

igen, så var det, fordi vi havde en forventning om, vi kom ind i et forhandlingsforløb med Venstre og De Konservative. Det gjorde vi ikke. Vi fik ét møde. Hr. Flemming Kofod-Svendsen har hørt mig referere de tilbud, regeringen gav til Venstre og De Konservative. Det mente Venstre og De Konservative var tilbud, som gav dem anledning til at meddele, at der ikke var noget at forhandle videre om.

Derefter skal jeg så beklage, at vi i hele turbulensen ikke fik givet den besked til hr. Flemming Kofod-Svendsen eller hr. Jann Sjørnsen. Det beklager jeg, men det var det forløb, der gjorde, at der ligesom ikke var så meget at vende tilbage med på den måde, som tingene var foregået på aftenen før.

Peter Brixtofte (V):

To bemærkninger til skatteministeren:

Først vedrørende kapitalpension. Der er ikke nogen tvivl om, at det her indgreb påvirker opsparingen meget negativt inden for pensionsopsparing og specielt den del af det, der hedder kapitalpension. Ifølge regeringens egne oplysninger fra den 4. juni 1998 vurderer regeringen fra Finansministeriets side, at der ryger 6 mia. kr. i opsparing. – 6 mia. som følge af de her ændringer. Det er jo meget svært at forstå, at man vil lave et indgreb, som formindsker opsparingen med 6 mia. kr., når hele problemstillingen ifølge regeringen er, at opsparingen er for lille.

Dernæst vedrørende ejerboligerne. Det fremgår også klart af papir fra Skatteministeriets Departement 8. juni 1998, at der er tale om væsentlig ekstra beskatning, når man lægger fjernelsen af lejeværdien sammen med den nye ejendomsværdibeskatning, og dertil kommer, at man taber værdien af rentefradragsretten. Så for ejerboligerne er der tale om en ekstra skat pr. år på ca. 6-7 mia. kr. som følge af det her indgreb.

Skatteministeren (Ole Stavad):

Hr. Peter Brixtofte er jo svær at diskutere med forstået på den måde, at når vi nærmer os kerne, så skifter han enten emne eller refererer noget, der er skrevet, med et fuldstændig andet indhold end det, der står.

Hr. Peter Brixtofte ved, at de papirer, som Venstre og De Konservative fik under forhandlingerne, og de svar, der er afgivet i Folketingets Skatteudvalg officielt under udvalgsbehandlingen, enstemmigt og entydigt siger, at

vurderingen er, at ændringen på kapitalpensionen, når vi ser på den samlede opsparing, på kort sigt forventes at være neutral og på lang sigt at have en positiv indvirkning.

Det er konklusionen. At der så vil være et fald i kapitalpensionsopsparingen, er vores vurdering. Det var også det, jeg sagde før, men det bliver opvejet på andre områder, og derfor er den samlede vurdering, at det er neutralt på opsparingen på kort sigt, og at det øger opsparingen på lang sigt.

I forhold til ejendomsværdiskatten kan hr. Peter Brixtofte ikke komme uden om, at for de nuværende boligejere bliver ejendomsværdiskatten for de flestes vedkommende lavere, end lejeværdien er på nuværende tidspunkt.

Det er selvfølgelig en nøgtern og ordentlig konstatering, som ingen har forsøgt at imødegå, at når rentefradragsværdien falder, så betyder det, at vi, der har renteudgifter, får en mindre del refunderet over skatten. Det har jeg aldrig forsøgt at benægte, og derfor er det ingen nyhed, hr. Peter Brixtofte supplerer med.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Der foretoges først afstemning vedrørende lovforslag nr. L 92:

Forslag til lov om ændring af lov om indkomstskat for personer m.v. (personskatteloven), lov om kommunal indkomsskat og skattestyrelsesloven. (Skattejusteringer).

Ændringsforslag nr. 1-10 vedtoges uden afstemning.

Lovforslaget overgik derefter til tredje behandling.

Anden næstformand (Henning Grove):

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Der foretoges dernæst afstemning vedrørende lovforslag nr. L 93:

Forslag til lov om ændring af lov om arbejdsmarkedsfonde med flere love. (Sammenlægning af arbejdsmarkedsfondene m.v.).

Ændringsforslag nr. 1-5 vedtoges uden afstemning.

Lovforslaget overgik derefter til tredje behandling.

Anden næstformand (Henning Grove):

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling.

Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Der foretoges dernæst afstemning vedrørende lovforslag nr. L 94:

Forslag til lov om en kommunal og amtskommunal ejendomsværdiskat (ejendomsværdiskatteloven).

Ændringsforslag nr. 1-3 vedtoges uden afstemning.

Lovforslaget overgik derefter til tredje behandling.

Anden næstformand (Henning Grove):

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling.

Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Der foretoges dernæst afstemning vedrørende lovforslag nr. L 95:

Forslag til lov om ændring af forskellige skatte love. (Ændringer som følge af lov om en kommunal og amtskommunal ejendomsværdiskat).

Ændringsforslag nr. 1 og 2 vedtoges uden afstemning.

Lovforslaget overgik derefter til tredje behandling.

Anden næstformand (Henning Grove):

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling.

Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Der foretoges dernæst afstemning vedrørende lovforslag nr. L 96:

Forslag til lov om ændring af ligningsloven. (Befordringsfradragjustering for lavindkomster og forhøjelse af beskatningsprocenten for fri firmabil).

Afstemning

Ændringsforslag nr. 1-6 vedtoges uden afstemning.

Lovforslaget overgik derefter til tredje behandling.

Anden næstformand (Henning Grove):

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling.

Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Jeg foreslår, at lovforslag nr. L 110: Forslag til lov om ændring af lov om kommunal udligning og generelle tilskud til kommuner og amtskommuner, lov om kommunal indkomstskat og lov om amtskommunal indkomstskat. (Ændringer som følge af lov om en kommunal og amtskommunal ejendomsværdiskat) går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

7) Anden behandling af lovforslag nr. L 108: Forslag til lov om ændring af lov om Arbejdsmarkedets Tillægspension med flere love. (Særlig pensionsopsparring).
Af arbejdsministeren (Ove Hygum).
(Fremsat 2/6 98. Første behandling 4/6 98. Betænkning 22/6 98.).

Der var stillet 28 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget og ændringsforslagene sattes til forhandling under ét.